

MIFÉRFIAK.HU

Mi Férfiak

2023/01
1790 Ft

BENNE A

MiNők

Ők nők

JAKUPCSEK

Gabriella

műsorvezető, újságíró

PORTRÉ

HÉJJA

János

üzletember

EGYÜTT A
BÁNTALMAZÁS
ELLEN

BUDAVÁRI *Fülöp*

influenzser,
modell

EQS SUV

AZOKNAK, AKIK MINDENBEN ÉLEN JÁRNAK.

Az új EQS SUV-vel megérkezett az elektromobilitás új korszaka.
A Mercedes-EQ jellegzetes formavilága találkozik az SUV tágas,
aerodinamikailag optimalizált megjelenésével.
Kényelem és luxus, amely messzebbre visz.

EQS SUV | Kombinált áramfogyasztás: 24,3-18,2 kWh/100 km; kombinált CO₂ kibocsátás: 0 g/km (WLTP-értékek)^[1]

^[1] A gépjármű tömege közlekedésre alkalmas állapotban, hozzáadva a gépkocsivezető testtömegét (a törvényi előírás szerint átlagosan 75 kg) és a folyadékok tömegét, a gyártó által megadottak szerinti alapfelszereléssel ellátva, valamint, amennyiben van, a felépítmény, a vezetőfülke, a vonóhorog és a pótkerék/pótkerekek, továbbá a szerszámok tömegét. Az extra és a kiegészítő felszerelések, valamint a tartozékok befolyásolhatják a tömeget, a hasznos terhelést, a gördülési ellenállást, az aerodinamikai jellemzőket stb., ennek következtében a fogyasztási értékeket is. A megadott értékek meghatározása az előírt mérési eljárásnak megfelelően történt. Az értékek az (EU) 2017/1153 végrehajtási rendelet 2. cikkely 3. pontja szerint meghatározott „WLTP-CO₂-értékek”. Az áramfogyasztás értékét ezen értékek alapján számítottuk ki. További műszaki adatokat a www.mercedeshovany.hu/modell/eqs-suv oldalon találhat.

Mercedes-Benz Hovány
Budaörs, Ady Endre u. 40.
Tel.: +36 1 202 9999
www.mercedeshovany.hu

Mercedes-Benz Hovány
Kecskemét, Szent László krt. 81.
Tel.: +36 76 501 900
www.mercedeshovany.hu

Mercedes-Benz Hovány
Békéscsaba, Almáskerti Ipari Park 7.
Tel.: +36 66 523 070
www.mercedeshovany.hu

Kedves Olvasó!

A bevezető írásakor mindig arra törekszem, hogy a sorok között legyen valami magvas gondolat is, de ezúttal elengedem ezt a vonalat. Nem mintha körülöttem-körülöttünk nem lenne téma, amit pellengérré lehetne állítani. Sokszor komolyan azt érzem, hogy a koronavírus mintha nemcsak a kórokozókat szórta volna ránk, hanem az átkait is, mert azóta jött a háború, az infláció, és mi nem nagyon tudunk visszatálcálni a jó kerékvágásba.

De van napos oldal, igaz, ez a tény egészen más kontextusban kerül elő a **Jakupcsek Gabriellával** folytatott beszélgetésem kapcsán, aki a negyvenöt fölötti nők helyzetét vette górcső alá új könyvében. Akinek tehát az a szokása, hogy hátulról kezdi el olvasni az újságot, az szinte rögtön ebbe a diskurzusba botlik.

Ha van valami rendhagyó a mostani számunkban, az az, hogy két olyan fiatalemberrel is beszélgethettem, akik hihetetlen elszántsággal építik a jövőjüket. A címlapsztori főszereplője **Budavári Fülöp**, modell, influenzszer, műsorvezető. Ugyanakkor mégsem csak ezek Fülöp legfontosabb ismérvei, hanem az, hogy létrehozott egy bántalmazás elleni alapítványt is. Kortársa, **Drabant Sebestyén** – akit A Cápák között üzleti show-műsorból akár már ismerhetnek is –, a digitális névjegykártyája történetéről beszélt. Miközben hallgattam, a Forrest Gump azon jelenete ugrott be, amikor Tom Hanks futás közben elesik, és saras pólóján egy smile-fej rajzolódik ki. Valahogy így lett az ő ötletéből is sikersztori. A generáció női szkecióját **Szilágyi Csenge**, korosztályának vezető művésze, a Vígszínház tagja erősíti. A jelenleg tíz darabban játszó színmű-

vésznővel Rojkó Annamária kolléganőm beszélgetett. És ha már színház, akkor nem maradhatott ki a látóterünkéből a 100 éves Operett sem, történetét Farkas Krisztina tollából olvashatják.

Egy főszerkesztőnek mindig az aktuális lapszám cikkei a legkedvesebbek, éppen ezért nem tud közöttük különbséget tenni. Mégis az összes jó között az egyik legelképesztőbb életút **Héjja Jánosé**, aki ma hét McDonald's gyorsétteremet üzemeltet. Hogy hogyan jutott el a Rőppentyű utcai használató-teleptől a chicagói Hamburger Egyetemig, majd hét étteremig, arról szól a róla készült portré.

Az állandó rovataink sorát **Jurák Zsolt** utazási tanácsadónk beszámolója nyitja meg rögtön a lap elején, aki úgy indította az évet, hogy elhajózott az Antarktiszra. Néhány oldallal később **Dienes Angélával** az „énhatárokat” foglaltuk keretbe.

A szépség rovatban ismét előkerül a napos oldal egy újabb aspektusa, ugyanis a hamarosan berobbanó nyár okán **Vaszil Ági** a bőr fény okozta öregedésével foglalkozik. És ha már nyár és meleg, elhoztuk önöknek az Agnes Silka legújabb kollekciójának néhány darabját is.

Jó szórakozást!
Barna András

Tartalom 2023/01

10 A NAGY BESZÉLGETÉS
SZEKSZÁRDTÓL LOS ANGELESIG
– BESZÉLGETÉS BUDAVÁRI FÜLÖPPEL

**
24 AUTÓK
ROLLS ROYCE BESPOKE

**
30 UTAZÁS
ANTARKTISZ
JURÁK ZSOLT

IMPRESSZUM

MiFérfiak Magazin, 2023/01 / LAPIGAZGATÓ: Kökény Roland / FŐSZERKESZTŐ: Barna András / KOMMUNIKÁCIÓ/PR: Bódis Réka / MUNKATÁRSÁK: Hilbert Péter, Balogh Róbert, Novák Ildikó / MŰVÉSZETI VEZETŐ: Nagy Orsolya / KIADÓ: Neppen Risk Kft., 1184. Budapest, Benedek Elek u. 11., miferfiak@miferfiak.hu / HIRDETÉS: miferfiak@miferfiak.hu / ÉRTÉKESÍTÉS: Árusításban terjeszti a Lapker Zrt. országos hálózatán keresztül a Relay, Inmedio hírlapüzletek, független áruhelyek és nagykereskedések, valamint az OMV üzemanyaghálózat kiemelt kútfjai, továbbá megrendelhető a kiadó email címén postai utánvétellel. Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Zrt. Postacím: 1900 Budapest. Megrendelhető az ország bármely postáján, a hírlapot kézbesítőknél, www.posta.hu WEBSHOP-ban (eshop.posta.hu/storefront), e-mailen a hirlapelofizetes@posta.hu címen, telefonon 06-1-767-8262 számon, levélben a MP Zrt. 1900 Budapest címen. Külföldre és külföldön előfizethető a Magyar Posta Zrt.-nél: www.posta.hu WEBSHOP-ban (eshop.posta.hu/storefront), 1900 Budapest, 06-1-767-8262, hirlapelofizetes@posta.hu / Belföldi éves előfizetési díj: 4800 Ft 4 lapszámra. Digitális formátumban elérhető és előfizethető a www.dimag.hu oldalon. / ISSN 2732-043X

42 BUSINESS PORTRÉ

AMERIKAI ÁLOM.HU

– HÉJJA JÁNOS ÜZLETEMBER

58 TECH

KÁRTYAJÁTÉK

– DRABANT SEBESTYÉN AZ URILCARD
ALAPÍTÓ-ÜGYVETŐJE

64 KULTÚRA

Bruckner Szigfridtől a forró bádogtetőig

– SZILÁGYI CSENGE SZÍNműVÉSZNŐ

78 KULTÚRA

100 ÉVES AZ OPERETTSZÍNHÁZ

84 KÖNYV

A napos B oldal

BESZÉLGETÉS
JAKUPCSEK
GABRIELLÁVAL

102 TREND
TAVASZ-NYÁR
AGNES SILKA

94 PSZICHÉ

Énhatárok

– DIENES ANGÉLA

110 SZÉPSÉG

Fényhatások

– VASZIL ÁGI

Fotóink, írásaink és grafikáink, szerkesztési és tördelési megoldásaink önálló szerzői jogi védelem alatt állnak. Engedély nélküli felhasználásuk jogszabályba ütközik, és büntetőjogi felelősséggel jár. Az újságban megjelenő fotókat és írásokat sokszorosítani csak a kiadó hozzájárulásával lehet. Minden jog fenntartva. Kéziratokat és fotókat nem őrizzük meg és nem küldünk vissza. A lapban megjelent hirdetések tartalmáért nem vállalunk felelősséget.

„Testkép módosítás”

A 2011-ben Sophie de Oliveira Barata által alapított The Alternative Limb Project a technológiát ötvözi a művészettel és a tudománnyal, hogy új, kreatív módon ünnepelje a test sokszínűségét. Tízéves orvos protézisépítési tapasztalatára támaszkodva Barata rendkívül fejlett művégtagokat készít, amelyek mindegyike magával ragadó művészeti alkotásként is funkcionál, és „a testkép, a módosítás, az evolúció és a transzhumanizmus témáit járja körül, miközben elősegíti a fogyatékosággal kapcsolatos pozitív beszélgetéseket” – írja. Munkáit nemzetközi múzeumokban, galériákban, kiállításokon és

rendezvényeken mutatták be. Alkotásai megtervezéséhez Barata a 3D modellezés, a protézisek, az elektronika és más új technológiák szakértőivel dolgozik együtt. Ügyfelei közé tartoznak többek között paralimpiai sportolók, zenészek, modellek, előadóművészek és videojátékokat gyártó cégek.

Barata tervei hihetetlenül eklektikusak, a csápos végtagoktól kezdve az érzékelők által működtetett csápszerű végtagokon át a neoklasszikus márványból készült nyúlványokig és az 1920-as évek ihlette fa „öntvényekig”. Miközben következetesen próbálja fenntartani a kényelem-funkció-esztétika

kiegyensúlyozott arányát, néhány alkotása inkább művészi, mint funkcionális. A projektek időtartama az együttműködés nagyságrendjétől és az érintett technológia típusától függően egy hónaptól akár több évig is terjedhet.

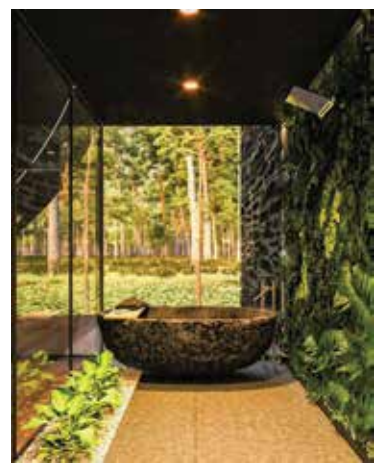
Ami még ennél is fontosabb, a The Alternative Limb Project szorosan bevonja az ügyfelet a tervezési folyamatba – a részletezéstől és színezéstől az anyag kivitelezéséig. Általában szilikonhoz folyamodik alapanyagként, de a művész dolgozik szénszálas, 3D-nyomatott sárgaréz és bőr változatokkal is.

Az „A” ház

Ennek a projektnek a tervezésénél a megrendelő a Lima House 1 tervét kérte, de az igényeinek megfelelően egy új tervet mutattak be neki, ugyanannak a projektnek a stílusában. A projekt egy merev függőleges szerkezetből alakul ki, amely a ház fő tereit tartalmazó pozitív és negatív tér mellett függőleges kommunikációs és kiszolgáló terekkel rendelkezik benne.

A projekt lejtős térfogatát a projekt éghajlatának megfelelően tervezték, így 4 különböző szögű réteg került egymás mellé, hogy különböző kilátásokat teremtsen a környezetre és a projekt melletti parkra, hogy meghatározza a projekt általános formáját, és hogy illeszkedjen a városi háttérhez, és összhangban legyen a város történelmi épületeivel is.

A babakocsik TESLÁJA

Bár a babakocsiban tolni a babát biztosan könnyebb, mint cipelni, némi erőfeszítést azért még mindig igényel. Az Ella babakocsit úgy tervezték, hogy megkönnyítse a dolgot, elektromos segédmotorokkal, Hands-Free üzemmóddal és számos más okos funkcióval.

A CES-en jelenleg innovációs díjjal kitüntetett Ella-t a kanadai Glüxkind startup cég gyártja – a cég nevét a német Glückskind szóból kapta, ami szerencsés gyermeket jelent.

A motork két hátsó kereket hajtják, és elektromos lökést adnak, amikor a szülő a babakocsit emelkedőn felfelé tolja. Emellett fékrásegítő funkciót is kínálnak, amely megakadályozza, hogy a babakocsi lejtőn lefelé guruljon.

Sőt, ha a felhasználónak tele van a keze – például ha egy ideig a csecsemőjét szeretné cipelni –, a babakocsi képes önállóan, magától haladni a járdán, lépést tartva vele. Ebben az üzemmódban a fedélzeti 360 fokos szenzorok segítségével követi a járdát és kikerüli az akadályokat, miközben az okostelefon közelségének érzékelésével karnyújtásnyira marad a használatól.

Amikor a szülő megáll egy kis szünetre, az Ellát Rock-My-Baby üzemmódban állíthatja, ahol finoman gurul előre és hátra, lényegében ringatja a bölcsőt. A babakocsi beépített fehér zajgenerátorral is rendelkezik, hogy még inkább álomba ringassa a csecsemőket.

További funkciók közé tartozik a rögzítőfék, az alsó tárolókosár olyan dolgok számára, mint az élelmiszerek és a pelenkák, egy kivehető mózeskosár a csecsemők számára, és egy autósülés-kompatibilis Smart Seat a kisgyermek számára. A visszahúzzható, szellőztethető napernyő védi a kis utasokat a naptól, a kihúzható háló pedig a szúnyogok ellen nyújt védelmet.

Végül a hozzá tartozó alkalmazás segítségével bármikor ellenőrizhető, hogy a babakocsi hol tartózkodik a városban.

A leendő vásárlók már most lefoglalhatják az Ellát kb. 149 dollár előleg befizetésével a Glüxkind weboldalán keresztül. A teljes vételár 3800 dollárnál kezdődik.

Egyedi tornacipők mestere

Dominic Ciambone, más néven The Shoe Surgeon az egyedi tornacipők mestere. Ciambone boltja, az SRGN Studios olyan egyedi dizájnt ad ki, amelyek hordható művészet. Ciambone nem kevésbé igényes, ha járművekről van szó, és a Bentley-vel együtt dolgozott egy egyedi Flying Spur Hybrid autón, amelyet az ő igényei szerint építettek. Az Art Basel Miami kiállításon debütált autó kéttónusú, antracit és antracit szatén színben készült, szaténbronz akcentusokkal. A Mulliner

Időgép

A H. Moser & Cie. a svájci óraipar legfőbb provokátorának hírnevéhez méltó módon újságírókat hívott meg a metaversum társalgójába, ahol bemutatott új óráját, egy három darabból álló sorozat első darabját, amely digitális előnyöket és védelmet tartalmaz, például korai hozzáférést az új termékekhez, egyedi műalkotásokat és hitelességi tanúsítványokat, amelyeket mind a blokkláncban tárolnak.

Az 50 darabos limitált példányszámban, egyenként 29 000 dolláros áron kapható Endeavour Centre Seconds Genesis – bináris kódban 0100111 01100101 0110110 01100101 0110011 01101001 01110011 – egy kezelhető időmérő, amely mindazonáltal a virtuális világhoz szorosan kapcsolódó elemeket tartalmaz. Az óra 40 mm-es, mikrofúvott acél tokjában egy 3D nyomtatott titán korona és lünetta található, amelyek pixelesnek tűnnek.

Még szembetűnőbb, hogy minden egyes Genesis óra Vantablack számlapján egy egyedi QR-kód van gravírozva a zafírkristályba, amely hozzáférést biztosít tulajdonosának a márka dedikált digitális és virtuális ökoszisztémájához.

„Hiszem, hogy egy új korszak hajnalán vagyunk” – mondta Edouard

Meylan, a H. Moser & Cie vezérigazgatója a sajtótájékoztatón, ahol az újságírókat meghívták, hogy készítsenek avatárokat és sétáljanak végig egy digitális birodalomban, amely a Matterhorn, valamint a Rheinfall, a márka schaffhauseni otthona

közelében található látványos vízesés látványát is magában foglalta.

„A Mosernél meggyőződésünk, hogy a valós és a digitális világ összekapcsolása a felhasználói élmény jövője” – mondta Meylan. „Az érték messze túlmutat a fizikai termékeken.”

Blackline Specification és Styling Specification fekete fényezéssel, első osztószármnyal, oldalsó küszöbökkel, hátsó diffúzorral és fedélzeti spoilerrel egészíti ki. A belső térben a Surgeon logó látható diófa furnéron, valamint a Linen és Beluga színösszeállításban.

Gaudí hatás

Marcus Byrne vizuális mesélő a hétköznapi háztartási eszközöket Antoni Gaudí építészeti esztétikájában képzelettel el mesterséges intelligencia képgeneráló szoftver segítségével. A grafikus a híres építész vibráló, bonyolult mintáiból merítve képzelettel újra a hétköznapi tárgyakat. A Gaudí terveit jellemző huszadik századi stílusok, mint a neogótika, a szecesszió és a modernizmus, az AI által generált képeken élénk színek és szabadon áramló, korallszerű formák révén tükröződnek. A digitális

művészeti sorozatokat a népszerű szöveg-kép szoftver, a Midjourney és a Photoshop további szerkesztési folyamatának kombinálásával illusztrálják.

A Gaudí kifinomult építészeti stílusát utánzó sorozat a természetes fa- és barlangi organikus képződményekre emlékeztető, áramló formákat és texturált felületeket jelenít meg. Az Apple és a Tesla korában élünk, ahol a minimál-design veszi át a vezetést - jegyzi meg a digitális művész és photoshop-szakember. „Minden autómárkának

hasonló kinézetű modellje van, és a céges logókat lecsupaszítják, hogy a mobilkészülékek apró térbeli világában éljenek.” Visszatulva a vibráló, sokszínű, kerámia mozaikcsempékkel és ólomüveggel díszített épületekre, a digitális illusztrációk sorozata a hétköznapi háztartási készülékeket képzelettel újra Gaudí esztétikájában. A mesterséges intelligencia által generált műalkotások színes mintákban organikus, görbületes formájú hétköznapi tárgyakat formáznak.

TÖREDEZETT VILÁG

A tajvani művész, Han Hsu-Tung dinamikus szobraiban a digitális és az analóg világ ütközik össze. Han puha nyugati vörösfenyőből vagy laoszi fenyőből farag fából állatokat és figurákat, amelyek pixelekké habarodnak, amelyek

feloldódni és elúszni látszanak a központi formától. Egyik legújabb munkája, a „Shaolin” című, impozáns harcosra emlékeztető alkotás kinetikus elemmel is rendelkezik, amely a blokkokat megrázó, vízszintes mozgásokban mozgatja. A körülbelül három-négy hónapig tartó munkák mindegyike a számítógépes látásmódot ötvözi a hagyományos médiummal, miközben felhívja a figyelmet a virtuális világ szétszórt természetére, és arra, hogy az egyes elemek mennyire fontosak az egészhez.

SZEKSZÁRDTÓL LOS ANGELESIG

Budavári Fülöp influenszer, műsorvezető, modell. Huszonöt éves koránál fogva tulajdonképpen azt mondhatnám, hogy még nincsen múltja, csak jövője. Ez a megállapításom azonban sántít, hiszen Fülöp már mozgalmas életutat tudhat maga mögött. A social media platformjain százezrek követik, kipróbálta magát reality show-ban és televíziós műsorvezetőként is. Sokan azt gondolhatják, hogy alább a „siker, pénz, csillogás” története következik – de tévednek. Fülöp eddigi életútjának kulisszái mögött ugyanis húzódik egy kevésbé ismert másik szál, amikor nemcsak önmagával kellett megküzdenie, hanem a környezete kendőzetlen válaszaival is. Ez a múltbéli lenyomat vezette arra, hogy a karrierje építése mellett létrehozta az Együtt a bántalmazás ellen nevű alapítványát.

Írta: BARNA ANDRÁS képek: BUDAVÁRI FÜLÖP, GETTY IMAGES

Online interjú készült,

ugyanis beszélgetésünkkor Fülöp éppen Amerikában tanul, a legmagasabb szintre akarja emelni az angolnyelv-tudását, miközben a munkavállalói vízumát is intézi. Soha nem találkoztunk, mégis úgy beszélgetünk, mintha a múlt héten hagytuk volna abba a diskurzust. Történetét hallgatva Andersen rút kis kacsájának meseje jut eszembe. Arra gondolok, hogy milyen paradox, hogy valaki életének egyik legnagyobb béklyóját leverve – a túlsúlyt és az ebből fakadó atrocitásokat megszenvedve –, önmagával szembefordulva válik sármos férfivá, és ebből kovácsolja később a maga sikerét. Fülöp elmondása szerint azonban nemcsak a kilókkal kellett megküzdenie, hanem a változás lelki oldalával is.

Barna András: Amikor felkészülök egy interjúra, sokszor előfordul, hogy alig találok anyagot a beszélgetőtársamról. Esetekben ez nem így történt, csak úgy özönlik mindenféle az internetről, ugyanakkor ezek szinte mindegyike a bulvársajtóból származik. De a celebritások érmének is két oldala van: a kevésbé ismert felén olvasható az, hogy ki-ki honnan jutott el valahová.

Te honnan indultál?

Budavári Fülöp: Szekszárdi vagyok, az iskoláimat is ott végeztem, és akkor jöttem fel Pestre, amikor érettségi után főiskolás lettem. De mindennek az eredője a szülővárosomhoz nyúlik vissza, pontosabban az iskolai éveimhez.

Hogyhogy?

Én egy enyhén szólva is túlsúlyos gyerek voltam. Nem bújt meg emögött semmilyen hormonális vagy genetikai ok, vagy probléma. Egyszerűen nem tudtam ellenállni a jó ételeknek, persze a nagymamám palacsintáinak sem, a sport vagy a mozgás pedig egyáltalán nem létezett számomra. Ez vezetett az elhízásomhoz, ami persze magával hozta azt is, hogy az iskolában én voltam a dagi, akinek mindenki mindig beszólt. A tornaórák egy rémálommal értek fel, szinte semmilyen gyakorlatot nem tudtam rendszeresen elvégezni, ezért újra és újra támadási felületet szolgáltattam az osztálytársaim előtt. Persze nekem is kínos volt, ahogy kinéztem, ezért

sokszor direkt otthon hagytam a felszerelésemet, hogy még csak levetkőzni se kelljen, mert szégyelltem. Kamaszként középiskolában ez tovább fokozódott, sokszor kirekesztettnek éreztem magam a kövérségem miatt. Annyira belém ivódtak a napi szintű kendőzetlen megjegyzések, hogy már magamat sem szerettem. Állandóan traumatizált állapotban voltam emiatt, sokszor elgondolkoztam azon, hogy ha már magamat sem szeretem, akkor hogyan várhatom el másoktól, hogy szeressenek engem.

És a szüleid nem figyelmeztettek arra, hogy a mértéktelenség nem fog sehová vezetni, illetve csak a még nagyobb elhízás-hoz?

Dehogynem. Ráadásul édesanyám és édesapám soha nem rejtik véka alá a véleményüket, úgyhogy rengetegszer figyelmeztettek.

A szüleid mivel foglalkoznak?

Édesanyám köztisztviselő, az édesapám pedig vállalkozó. Négy-öt éves lehettem, amikor elváltak.

Ez nem volt kihatással a későbbi mentális állapotodra?

Érdekes, de nem. Én csak azt éreztem, hogy karácsonykor vagy a születésnapokon két helyről kaptam ajándékokat. És szép dolog vagy

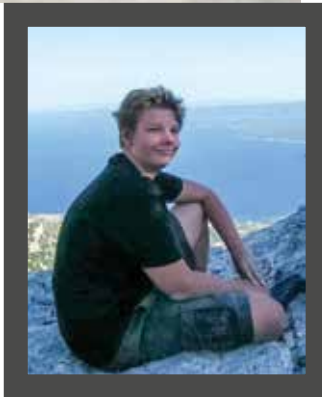

nem, amikor meg nem értettek éreztem magam valamelyiküknél, akkor a könnyebb ellenállás irányába mentem.

Mikor döntöttél úgy, hogy életmódot váltasz?

Egyszer szokás szerint ültem a szobámban és nyomkodtam a számítógépet, és amikor édesanyám benyitott, akkor hátrafordulva a legnagyobb természetességgel azt mondtam neki, hogy én lefogyok. Nem lehetett nem észrevenni, hogy minden kétely kiült az arcára, de csak mosolyogva bólogatott. Ugyanakkor attól a pillanattól elkezdtem fogyókúrázni.

Egyébként minden korábbi és a későbbi döntésemet így hoztam meg. Nem vagyok rá büszke, de középiskolás koromban igen sokat dohányoztam, és egyszer, amikor elfogyott a cigarettám, feltettem a kérdést magamban: miért

gyással kapcsolatban is így volt. Az, hogy ilyen a személyiségem, nagyon sok mindenben lendített előre később, és tulajdonképpen a mai napig is így van. Ha elhatározok valamit, akkor nem azon gondolkodom, hogyan valósítsam meg, hanem másnap már konzekvensen úgy állok neki bárminek. Innentől kezdve nem is létezik olyan verzió a fejemben, hogy az adott dolog nem valósítható meg.

is csinálom ezt? Másnapról nem dohányoztam.

Valahogy a foggyással kapcsolatban is így volt. Az, hogy ilyen a személyiségem, nagyon sok mindenben lendített előre később, és tulajdonképpen a mai napig is így van. Ha elhatározok valamit, akkor nem azon gondolkodom, hogyan valósítsam meg, hanem másnap már konzekvensen úgy állok neki bárminek. Innentől kezdve nem is létezik olyan verzió a fejemben, hogy az adott dolog nem valósítható meg.

Tizenhat éves koromra alaposan lefogytam, és utána – édesapám javaslatára – kezdtem el konditerembe járni, hogy mégis kinézzek valahogy. A középiskola végére már elég jó fizikumom lett, és a „kis dagi” lett a bezzeggyerek a suliban, akinek elsőként kellett bemutatnia a gyakorlatokat a testnevelésórán.

Az „új” fizikai állapot egy minőségi változást is hozott az életedben?

Nilván mindenhol kaptam a pozitív visszajelzéseket, és többször megkerestek modellügynökségektől is. Mégis hosszú éveknek kellett eltelniük ahhoz, hogy ezt a testi változást

HOSSZÚ ÉVEKNEK
KELLETT ELTELNIÜK
AHHOZ, HOGY EZT A
TESTI VÁLTOZÁST
LELKI OLDALRÓL IS
FELDOLGOZZAM

lelki oldalról is feldolgozzam. Ugyanis sokkal nehezebb volt átkonvertálni az agyamban azt a képet, hogy valóban én vagyok az, akit a tükörben látok, és nem pedig az az önbizalom-hiányos kövér kisgyerek, aki voltam. Ezt a dolgot sokkal nehezebben dobtam le magamról, mint a kilókat. Nagyjából húszéves koromtól tudatosan dolgoztam ezen a mentális problémán, aminek hatására a személyiségem is sokat változott. Az önbizalmam megerősödésével sokkal nyitottabb lettem mások felé is.

Nyilván az énkép fejlesztése mellett volt egy másik életed is, ami ezzel párhuzamosan alakult. Tudom, hogy jártál a Budapesti Gazdasági Egyetemre (BGE), de később más-hogy döntöttél a folytatást illetően. Hogyan alakult az életed a középiskola után?

Ahogy sokak esetében történik, úgy én sem tudtam, hogy merre vegyem az irányt. A szüleim részéről nem titkolt vágy és bizonyos fokig elvárás volt, hogy legyen egy diplomám. Tulajdonképpen ezért is jelentkeztem a BGE kereskedelmi és marketing szakára, de két év után rájöttem, hogy ez engem nem érdekel. Mindeközben sorra kerestek meg modellügynökségek, a képekből lett egy viszonylag jó portfólióm, amit posztolgatni tudtam a social mediában. Ennek köszönhetően ki is alakult egy kisebb követői

táborom. A közösségi médiában szerzett tapasztalatok hatására döntöttem úgy, hogy a későbbiekben szeretnék majd a tévézéssel foglalkozni.

Azt mindenképpen meg kell jegyeznem, hogy amikor elkezdtem posztolgatni ezeken a

felületeken, akkor még nem is nagyon beszéltek influenszerekről, és ha mégis, ez akkor sem volt egy jól definiálható tevékenység – és nem is voltunk sokan. Ebből a szempontból szerencsés

voltam, kisebb volt a verseny. Ha valaki ma szeretne ebbe belevágni, az előtt sokkal nehezebb feladat áll, hiszen a kezdetek óta annyit változtak a social media platformok felhasználási szokásai, hogy most sokkal nehezebb követői tábort építeni.

Az kétségtelen, hogy ma már lassan szakmává fejlődik az influenszertevékenység, amiből nem melleleg jól meg lehet élni, ha jól csinálja valaki. Neked mi hozta az első anyagi sikereket?

Egy energiatalos cég megbízása, amiért annyi pénz kaptam, mint az akkori fizetésem fele – ez nagyon inspirált. Ekkor már sokkal tudatosabban készítettem a tartalmakat, hiszen nem volt elég csak egy-egy fényképet posztolni. Kisebbségi videókat készítettem, és mindennap kikerült három-négy történet a mindennapjaimról is. Ennek köszönhetően jelentősen megnőtt a követői táborom, ami magával hozta a nagy cégek megkeresését is. Ezek a sikerek megerősítették bennem azt az irányt, ami már korábban is megfogalmazódott bennem

a televíziózással kapcsolatban.

Ma mekkora ez a követői tábor?

Minden platformot egybevetve nagyjából 300 ezer fő.

És ezek után jött a TV2 akadémiaja?

A közösségi médiában volt lehetőségem kipróbálni magam, tudtam például, hogy milyen vagyok, és hogyan beszélek kamerába. Amikor bekerültem az akadémiára, igen nagy agilitással vettem részt mindenben. Az osztálytársaim közül én voltam mindig az, aki – bármilyen feladatról is volt szó – elsőként jelentkezett. Talán később ennek köszönhettem azt is, hogy ebből a csapatból én lettem az egyik olyan kiválasztott, aki szinte rögtön képernyős munkát kapott. Így jött elsőként a Ninja Warrior háttérműsorának vezetése, ahol rögtön bedobtak a mély vízbe, és olyan emberekkel – például Till Attilával, Lékai-Kiss Ramónával – kellett interjúkat készítenem, akiket korábban én is csak a televízióban láttam. Ezután következett a Sztárban sztár leszek háttérműsora, amit először a Kadlecsek Krisztiánnal csináltam, majd egyedül, később pedig a Farm VIP. Az amerikai tartózkodásom miatt most a tévés vonal háttérbe került, de szerencsére a kapcsolat továbbra is él, amikor hazamegyek, már vár egy újabb tárgyalás.

Amerika hogyan, miért jött a képbe?

Azt már korábban is éreztem, hogy Magyarország a méreteinél fogva egy behatárolható piac, tehát valahol van egy limit a számokat illetően. Elvileg, ha valaki jól beszél angolul, az majdnem mindegy, honnan posztol, de ez azért nincsen egészen így. A lokáció nem mindegy, ahogy az sem, hogy ott milyen impulzusok érik az embert, nem beszélve arról, hogy a helynek, az országnak szemléletformáló hatása

is van – szóval a hitelességet tekintve ez nem elhanyagolható szerintem. Úgy gondoltam, hogy az otthoni tapasztalataim és elért eredményeim, teljesítményem alapján kipróbálom magam itt, ebben a környezetben is. Nyilván először a modellkedéssel, mert ez volt a legkézenfekvőbb. De most jelenleg nem ezért, hanem a nyelvtanulás miatt vagyok itt. Napi négy órában tanulok anyanyelvi tanároktól, de van egy külön tanárom is azért, hogy az angolnyelv-tudásom,

nyelvismeretem annyira amerikai legyen, hogy azzal például műsort is tudjak vezetni.

Mennyi esélyed van arra, hogy kint műsorvezető legyél?

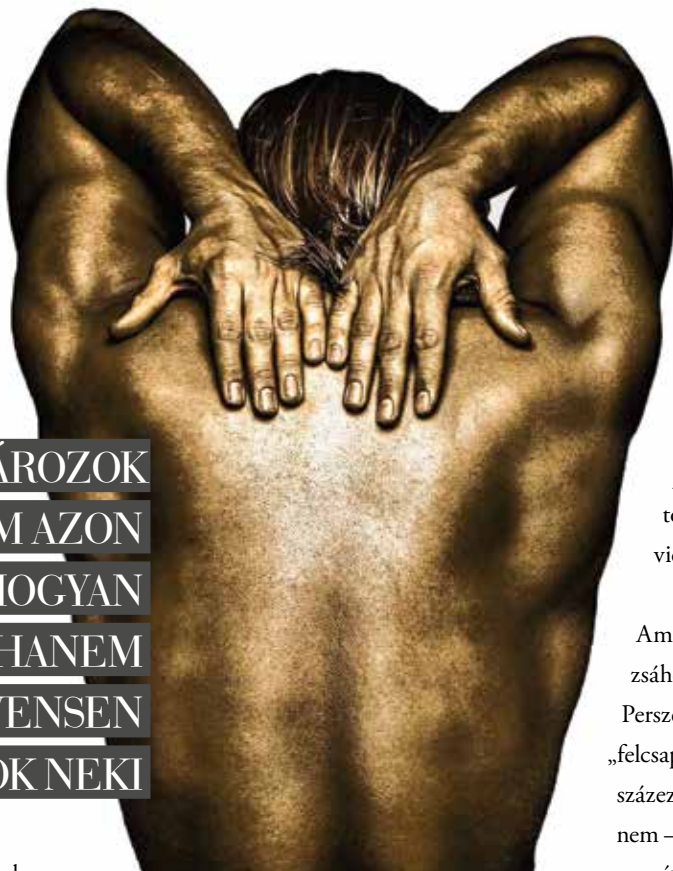
Ha azt nézem, hogy az elmúlt fél év alatt hány helyre jutottam el és milyen kapcsolatokra tettem szert, akkor erre megvan a lehetőségem.

Nyilván ha az embernek van egy mentora, és nemcsak leszáll a repülőről, ahonnan beleveti magát az amerikai létbe, annak egy fokkal könnyebb a helyzete. Téged várt valaki?

Nem, teljesen egyedül érkeztem ki, és valóban ott álltam a reptéren, és azt néztem, merre induljak. Óriási segítség-

**HA ELHATÁROZOK
VALAMIT, AKKOR NEM AZON
GONDOLKOZOM, HOGYAN
VALÓSÍTSAM MEG, HANEM
MÁSNAP MÁR KONZEKVENSEN
ÚGY ÁLLOK NEKI**

gemre volt – és ez nem pénz kérdése –, hogy korábban már kerültem hasonló élethelyzetbe. Amikor a gimnázium után feljöttem Budapestre – pénz és kapcsolatok nélkül –, meg kellett tanulnom egyedül érvényesülni. A szüleim 40 ezer forinttal tudtak támogatni, ami a semminél ugyan több volt, de minden máshoz édeskevés. Szóval teljesen önerőből, nulláról kellett felépítenem a pesti életemet és a karrieremet. Ez a képesség, megtapasztalás nagyon sokat segített abban, hogy Amerikában is el tudjak kezdeni egy életet. Az itteni „life coachom” azt szokta

mondani nekem: olyan vagyok, mint egy folyadék, beszivárgok mindenhova. *(Nevet.)*

Azt gondolom, hogy az érvényesülésben nagyon segített a nyelvtudásom, ami már akkor is nagyon jó volt, amikor kiérkeztem. Ugyanakkor az, hogy valaki jól beszél, vagy tud ezen a nyelven akár vicces is lenni, az már egy másik szint. Én több mint fél éve, amióta kint vagyok, ezt tanulom. Folyamatosan angoltanfolyamokra járok, amiben van akcentuscoaching is, ahol

addig gyakorolunk például egy bizonyos szöveget, amíg az a végén teljesen amerikaiak nem hat. Ezt nagyon fontos sarokpontnak tartom, ahogy azt is, hogy az ember képben legyen mondjuk az aktuálpolitikával, és erről úgy beszéljen, hogy a mondanivalóját közben meg tudja tűzdelni idevonatkozó helyi poénokkal is. Én hihetetlenül sok energiát fordítok arra, hogy ezeket eljátszam, mert szerintem egy műsorvezetőnél elengedhetetlen, hogy adott esetben vicces és szórakoztató tudjon lenni.

Mindemellett azt is tapasztalom, hogy Amerikában nagyon sokat tesz az ember imázsához, ha van valakinek egyfajta ismertsége. Persze ez egy elég felszínes közeg, de ha valaki „felcsapja az Instagramot”, és ott mondjuk egy százezres követőtáborát lát, akkor – sajnos vagy nem – másként néznek rád. Ez nekem mindig is a segítségemre volt.

Kétség nem fér hozzá, hogy eltökélt szándék a részedről az, hogy itt építsd tovább a karriered.

Azt mondanám, hogy több mint elég erős bennem az a vágy, hogy itt is megmértessem magam. Nagyon szerencsés vagyok, hogy Magyarországon már kipróbálhattam magam ebben a műfajban egy országos kereskedelmi csatornánál. Tisztában vagyok azzal, hogy az angolom sohasem lesz olyan, mint azé, aki ide születik, de legalább megvan az az előnyöm egy

másik jól kinéző fiatal sráccal szemben, hogy én már szereztem némi tapasztalatot a tévészében, amit itt nem sokan mondhatnak el magukról. Egyébként nagyon sok az ambiciózus fiatal, nagyon sokan szeretnének ilyen területen dolgozni, nulláról elindulni viszont nagyon nehéz.

Érzem benned a lelkesedést és az elszánt-ságot, de nyilván te is tisztában vagy azzal, hogy egy ilyen piacon betenni a lábad az ajtórésbe, az jókora kihívást jelent. Hogy látod, van annak reális esélye, hogy előtted ajtók nyíljanak meg?

Volt egy időszak, amikor csak arra hagyatkoztam, hogy bízom magamban, és megyek előre, és biztos, hogy lesz valami, mert ennek sikerülnie kell. Ugyanakkor én nem úgy jöttem ki, hogy azonnal műsorvezető akarok lenni, mert arra semmi esélyt nem láttam. Csakúgy, mint otthon, itt is a modellszakmán belül és annak környezetében kezdtem el kiépíteni a kapcsolataimat. Ennek köszönhetően már a tavalyi fashion weeken is ott tudtam lenni, és az idein is ott leszek modellként.

A modellvilág ennyi ajtót meg tud nyitni?

Igen, ahogy mondtad, ennek köszönhetően tudtam betenni a lábamat az ajtórésbe. Innentől pedig már csak rajtam múlik, hogy mennyire tudok élni a lehetőséggel. Nem olyan régen kaptam egy meghívást a BOSS-tól Elton John Oscar-partijára, ami itt az év egyik legnagyobb eseményének számít. A Grammy-díj átadója után olyan rendezvényekre jutottam el, ahol

számos hírességgel összefutottam, igaz, itt azért nem túl nehéz ismert emberekkel találkozni. Ha egy ilyen helyzetben az ember jól áll hozzá a másikhoz, laza, és jól kommunikál, akkor ezekkel az ismert emberekkel nagyon jól el lehet „haverkodni”, sokkal jobban, mint általában azt a legtöbben gondolnák. Sőt, kellemes dolog szembesülni azzal, hogy ők pont ugyanolyan emberek, mint mi, de nyilván az őket körül vevő hype miatt más az optikájuk.

Az is tény – és nem akarok álszent sem lenni –, hogy azoknál a szerencéséknél, akiknek jók a testi adottságaik, alapvetően könnyebben indulnak el azok a folyamatok, amik ahhoz kellene, hogy valaki a szórakoztatóiparban sikereket érjen el. Ugyanakkor a külső mellett kell a megfelelő személyiség is.

Mennyire tettél fel mindent egy lapra?

Szerencsére azok a nagy cégek, amelyekkel otthon is együtt dolgozom, a kintlétem alatt sem pártoltak el tőlem, és a TV2-vel sem szakadt meg a kapcsolatom, számítanak rám, ha hazamegyek. Ez megnyugtató helyzet, ebből mindig tudtam és tudok erőt meríteni. Nem sok olyan ember tud ilyen stabil háttérrel maga mögött, de nekem mindig volt és van is több opció a tarsolyomban arra az esetre, ha ezen a vonalon valami miatt nem sikerül érvényesülnöm.

A BÁNTALMAZÁS MINDEN ASPEKTUSÁVAL FOGLALKOZUNK, DE A FÓKUSZBAN VALÓBAN A GYEREKKORI VERBÁLIS BÁNTALMAZÁS ÁLL

Térjünk vissza egy kicsit a beszélgetésünk elejére, ami valahol keretbe is foglalja az interjúkat, hiszen éppen az alapítás fázisában van az Együtt a bántalmazás ellen nevű alapítványod. Ezt a korábban átélt traumák miatt hívtad életre?

A gondolat már jó két-három éve megfogant bennem, azonban azzal, hogy kijöttem, a projekt alapítvánnyá alakulása egy kicsit lelassult. Ugyanakkor aktívak vagyunk a Facebookon, és az Instagramon is rendszeresen kerülnek fel anyagok a felületünkre a témával kapcsolatban. Erre van egy külön csapatom, grafikusok, szövegírók, akik segítik a mindennapi megjelenéseket. Nonprofit szerveződés vagyunk, de nagyon jó érzés, hogy már van mögöttünk céges támogatás is.

A bántalmazásnak többfajta szintje ismert. Te elsősorban a saját fiatalkori tapasztalataid miatt tetted a hangsúlyt a verbális bántalmazásra?

Alapvetően igyekszünk a bántalmazás minden aspektusával foglalkozni, de a fókuszban valóban a gyerekkori verbális bántalmazás áll. Amikor gyerekkoromban megéltem ezeket a helyzeteket, már akkor eldöntöttem, hogy ha egyszer majd eleget fognak hallgatni rám, vagy olyan helyzetben leszek, amikor sok emberhez tudok szólni, akkor majd szeretnék fellépni a dolog ellen, és az ügy szószólójává válni.

Sejtettem, de mégsem tudatosult bennem, hogy nálad ez ilyen mély nyomokat hagyott.

A megélt szituációk nyilván hagytak bennem nyomokat, emlékeket, de ma már ezt azért élem meg jól, mert a traumáimat feloldottam egy szakember segítségével. Ha nem így történt volna, akkor ma másként nyilatkoznék erről.

A szüleid mit szólnak a pályafutásodhoz? Ezt már csak azért is kérdezem, mert

említetted, hogy soha nem rejtették véka alá a véleményüket.

A véleményüket most sem kell kétszer kikerénnem tőlük, de mint általában a szülők teszik – még ha tele is voltak korábban szkepticizmussal –, ők is mindenben támogattak. Azért azt mindenképpen meg kell jegyeznem,

hogy szülő legyen a talpán, aki végignézi, hogy a gyereke a kisvárosi létből hirtelen teljesen egyedül felköltözik Budapestre, ott elkezdi műsort vezetni Magyarország egyik legnagyobb kereskedelmi tévécsatornájánál, majd nem sokkal később fogja magát, felül a repülőre, és elmegy Los Angelesbe szerencsét próbálni. Ez egy merőben eltérő életút attól, amit ők a gyereküknek elképzelték. Sokkal inkább azt gondolták, hogy valami olyan pályát választok, amit majd lokálisan lehet csinálni. Nem csoda, ha folyamatosan voltak aggályaik, hiszen ez a választott életút nem egy biztos egzisztencia felé mutatott. Amikor viszont megjöttek a sikerek és a pozitív visszajelzések, akkor megnyugodtak, és még inkább mellettem álltak. Ez

egészen addig tartott, amíg újból ki nem jöttem Amerikába, mert akkor újból jöttek a kétségek. Ugyanakkor azt is látják, hogy idehaza nekem már sok mindent sikerült megvalósítanom, és ennek okán jó eséllyel gondolják velem egyetemben azt, hogy ez Amerikában is sikerülni fog.

B747 szimulátor | Tréningek
Képzések | Céges csapatépítő rendezvények

1107 Budapest, Ceglédi út 2.

office@simflite.hu

Tel. +36 30 072 5083

simflite.hu

 SIMFLITE **B747**

ROLLS-ROYCE BESPOKE

Írta: MIFÉRFIAK képek, forrás: ROLLS-ROYCE MOTOR

A Rolls-Royce Motor Cars bemutatta a Phantom Syntopia-t, egy bonyolult, Haute Couture ihletésű remekművet, amelyet a neves holland divattervezővel és Haute Couturière Iris van Herpennel közösen hoztak létre. A Phantom Extended – a személyre szabás tökéletes üres vászonja – alapján ez a Rolls-Royce Bespoke Collective által valaha vállalt legbonyolultabb megbízás. Most, négy év folyamatos fejlesztés után elkészült ez a rendkívüli és egyedülálló alkotás; hamarosan átveszi a helyét a márka igényes mecénásainak magángyűjteményében.

A Phantom Syntopia nevét Iris van Herpen mérföldkőnek számító 2018-as kollekciójáról kapta, amelyet a biomimikri elvei alapján terveztek, amiben a művészetet a természetben található minták és formák ihlették. A kollekcióhoz hasonlóan, ami egy sor rendkívül szoborszerű ruhadarabot tartalmaz a mozgás kelt életre. A Phantom Syntopia is a szilárd anyagok folyékony mozgásának megfoghatatlan, éteri szépségét igyekszik megjeleníteni a „Weaving Water” témáján keresztül.

donságai miatt választották ki. A finom, elegáns csillámlás érdekében a csapat egy vadonatúj technikát fejlesztett ki a pigment felhordására és az átlátszó lakkra – ez a folyamat több hónapig tartott, beleértve a 3000 órányi tesztelést is.

Közelebbről megvizsgálva, az autó motorháztetején látható a Weaving Water motívumot – amely az egész belső is térben megjelenik – a pigment gondos újraelosztásával jött létre a befejező folyamat során.

amely a valaha készült Rolls-Royce jellegzetes szolgáltatásának technikailag legnagyobb kihívást jelentő változata. Egyetlen hibátlan bőrlapból készült, amelyet több mint 1000 bőr közül választottak ki. A rendkívül precíz szimmetrikus vágások ezüst „folyékony fém” textúrában ölt testet, ami egyben háromdimenziós megjelenést is kölcsönöz. Az összhatást, pedig 162 finom, üvegorganzából készült szírom emeli még magasabb szintre. Az égi megjelenést a 995 csillogó szálóptikai „csillag” biztosítja, amik szekvenciálisan világitanak, hátulról indulva előre haladva pedig a mozgás érzetét keltik.

A „piknikasztalokon” és az utaspanelen található Weaving Water dizájn visszaköszön a mo-

HÁROM-DIMENZIÓS MŰVÉSZET

KÜLSŐ

A lenyűgöző, csillogó külső kialakításához a Rolls-Royce Bespoke Collective egyedi Liquid Noir festéket fejlesztett ki. Napfényben irizálódik, és különböző szögekben nézve lila, kék, bíbor és arany árnyalatokat tár fel. E hatás elérése érdekében a márka legsötétebb, tömör-fekete festékét egy tükörszerű pigmentet tartalmazó bevonattal látják el, amelyet színeltolódási tulaj-

A Phantom Syntopia utastere olyan csodálatos jellemzőket tartalmaz, amelyeket a Rolls-Royce Bespoke Collective és Iris van Herpen kreatív és technikai találkozása során hoztak létre. Egyes belső elemeket a Rolls-Royce vezető kézművesei készítették Iris van Herpen csapatának tagjaival együtt.

Az ajtók kinyitásakor a szem azonnal megakad a Weaving Water Starlight Headliner-en,

torháztetőn is. A minta elkészítése egy rendkívül összetett folyamat volt, amit több mint három hét alatt készítettek el. De ez még nem a jéghegy csúcsa, ugyanis egy másik team, az Exterior Surface Center csapata négy hónapot töltött el csak a „festék-képlet” tökéletesítésével, amiben meghatározták az üvegrézecskék ideális arányát – ami nem több mint egy evőkanálnyi.

Miután minden rendelkezésre állt a motívumot több réteg festék és lakk kombinálásával hozták létre, amelyek eltérő mennyiségű üvegszemcsét tartalmaztak.

Szabás varrás

A Rolls-Royce öröksége előtt tisztelegve a Syntopia belső egy olyan korszakot idéz, amikor még a vezetőülést strapabíró bőrrrel, a hátsó rész pedig fényűző, hívogató szövetekkel díszítették. A Phantom Syntopia első ülései Magic Grey bőrrrel vannak bevonva, amely fényes felületükkel tűnnek ki. A hátsó ülések viszont speciálisan

kialakított selyemkeverék szövettel vannak kárpitozva, amelynek mintája a holdfény visszaverődésére emlékeztet az éjszakai vízben.

Az ülések szintén Weaving Water motívummal steppeltek, amelyet a finom bútorgyártás során gyakran alkalmazott tuftelési technika ihletett. Ez az eljárás háromdimenziós mélységet hoz létre, miközben sima, varratmentes, megszakítás nélküli felületet eredményez.

Minden érzékszervre hat

A Phantom Syntopia rendkívül innovatív megközelítésének megfelelően ez az első olyan Rolls-

Royce, amely egyedi illattal rendelkezik, és a luxus valóban magával ragadó kifejezését hozza létre. A tartós emlékezésre tervezett illat tökéletesen kiegészíti az autóban használt anyagokból fakadó egyéb aromákat is.

A fő illat a cédrusfa, és ennek a projektnek a részeként a tökéletes személyre szabottságra irányuló törekvés részeként a felhasznált cédrusfát, kifejezetten az ügyfelek szülőföldjéről szerezték be. Az illat alapja a folyékony extrakciós technológiával nyert írisz púderes jegyeit ötvözi, hozzáadott bőr illat-árnyalatokkal, amit végül patagóniai rózsával és enyhe citrommal keverték.

A speciálisan kifejlesztett illatfelszabadító mechanizmus a fejtámlákban található. Ez a szabadalmaztatott technológia, amely eredetileg az orvostudomány területén használt innovatív anyagokat tartalmazza, biztosítja, hogy az illat megfelelően finom adagokban szabaduljon fel a hosszan tartó, kifinomult érzékszervi élmény érdekében. A fejlesztési folyamat több mint két évig tartott, beleértve a nagyon meleg és nagyon hideg hőmérsékleteken végzett szigorú tesztelést is, hogy az illat minden körülmények között megőrizze jellegzetes profilját.

A PINNACLE LUXUS A HAUTE COUTURÉVAL TALÁLKOZIK

Az igazi Haute Couture élmény érdekében Iris van Herpen egyedi ruhadarabot is tervez, ki-fejezetten a Syntopia ügyfelei számára. A ruha szoborszerű kialakítása a Phantom Starlight Headlinerjében feltárt Weaving Water témát visszhangozza, amely a „folyékony fém” szövet és az üveg organza szirmok elegáns együttesét tartalmazza, lézerrel vágva és kézzel varrva, hullámzó hullámokra emlékeztető mintázatban.

A Phantom Syntopia májusban veszik át a helyüket az ügyfelek magángyűjteményében és természetesen soha ebben a dizájnban és konfigurációban nem készül majd több belőle.

MOZGÁSBAN TARTUNK!

Időpont foglalás pár
lépésben online vagy
mobil appon keresztül

www.marso.hu

29 MARSOPONT
gumiabroncs- és
autószervez országsherte

Innovatív megoldások,
modern szervizek,
33 év tapasztalat

UTAZÁS

BESZÉLGETÉS JURÁK ZSOLT UTAZÁSI TANÁCSADÓVAL

AZ ANTARKTISZ

DRÁS képek: JURÁK ZSOLT

Közepesen volt tudatos tematikai elhatározás, de jól jött ki, hogy egymás követő lapszámainkban be tudtuk járni a világ legnagyobb jeges tájait. Ehhez persze kellett az is, hogy Jurák Zsolt állandó utazási szakértőnk idei első útja a déli féltekére vezessen. Grönland és a Spitzbergák után tehát most a császárpingvinek országa következik, melynek kietlensége Zsolt szerint is magával ragadó, és bár a jéghegyek hasonlóak, a két desztináció semmiben sem összehasonlítható.

Akár eljutunk életünk során a Déli-sarkra, akár nem, arra mérget vehetünk, hogy ez a hely – talán misztikuma okán is – egészen biztosan ott van a legtöbb kalandvágó ember bakancslistáján. Az Antarktisz a mindenki és senki jeges kontinense. Számos állam tart rá területi igényt, de szerencsére eddig még megmaradt érintetlen, néptelen országnak. Csak egy csapat tudós kutató képviseli a civilizációt, miközben klimatikus ujjlenyomatát már jó régen rányomta az emberiség erre a 33 millió éves földrészre, ahol még turistaszemmel is jól látható a jéghegyek és gleccserek eróziója – mondja Zsolt. Az Antarktiszra nem könnyű és nem is mindig lehet eljutni, ezért aki fejébe veszi, hogy elutazik ide, annak nem árt időben akár egy vagy két

évvel előre gondolkoznia – teszi hozzá utazási szakértőnk, aki szintén több évvel ezelőtt kezdte szervezni a maga expedícióját.

Barna András: Akinek az élete az utazásokról szól, az viszonylag gyorsan kipipálhatja a bakancslistás helyeit, nálad most az Antarktisz is mellé is kerül egy pipa. Mennyire volt régi vágyad ide eljutni?

Jurák Zsolt: Szerintem akármennyit is utazik az ember, a bakancslistának sosem tud a végére érni. Az Antarktisz nagyon régen ott szerepelt a leendő úti céljaim között, talán hamarabb, mint Alaszka, éppen ezért hatalmas várákozással tekintettem a hajóút elé. Nekem egyébként többször is elmaradt már antarktisi hajóutam, először a covid vitte el, majd az időközben brutálisan megemelkedett útiköltségek. Szerencsére

mostanra optimalizálódtak az árak, így minden akadály elhárult az utazás elől.

Feltételezem, hogy több módon is el lehet jutni ide, nem csak hajóval.

Háromféleképpen lehet eljutni az Antarktiszra, repülővel vagy az Ushuaiából – ez Argentína legdélibb pontja – induló expedíciós vagy turistahajókkal. Érdekességként említem csak meg, hogy a National Geographic hajója is innen szokott elindulni. Egyébként az egyhetes expedíciós hajóútért tíz-húszezer dollárt is elkérhetnek, szóval odautazni ily módon nem olcsó mulatság. Ezek az expedíciós hajók 500 fő alattiak, és az előnyük az, hogy ezekről le is lehet szállni a kikötés alkalmával. Az 500 fő fölötti turistahajón utazva ezt nem teheti meg az ember, elsősorban természetvédelmi okok miatt.

hogy itt ő a főnök. Érdekes, hogy nem is a hullámok voltak nagyok, hanem a viharos erejű szél, ami nagyon megmozgatta a hajónkat, ami kinél kisebb, kinél (a többségnél) nagyobb rosszulletekhez vezetett. A személyzet ugyan oszt ilyenkor hányinger-csillapító gyömbéres tabletákat, de amikor már a zacskók is előkerülnek a pirulák mellé, akkor sejteni lehet, hogy ezekben a tabletákban leginkább csak hinni lehet.

Ennyi rákészlés után adódik a kérdés: beváltotta az út a hozzáfűzött reményeket?

Távolabbról indítanám a történetmesélést, egészen a Horn-foktól. Korábban már jártam ott, de semmit nem láttam a Horn-fokból, mert a három tenger találkozásánál hatalmas viharba kerültünk, óriási hullámokkal, úgyhogy olyanira tengeribeteg lettem, hogy egyszerűen az ágyból sem tudtam kikelni, nemhogy felmenni a fedélzetre. Így nekem szinte semmi nem maradt meg a korábbi élményből. Ezzel szemben

és nagy szerencsénkre most verőfényes napsütésben érkeztünk a Horn-fokhoz, amit nagyjából két óra alatt került meg a hajó. Szóval a természet némileg kárpótolt a múltkori utamért. A Horn-fokon egyébként nincsen túl sok látnivaló, nem is lehet kikötni egy ekkora hajóval. A kis szigeten egy házika áll, egy világítótorony és egy albatroszszobor. A itteni teendőket két család látja el, ők félévente váltják egymást.

A Horn-fok megkerülése után elérkeztünk a Drake-átjáróhoz, ahol a tenger már jelezte,

Én minden hajóutamra viszek gyógyszert, de hogy őszinte legyek, eddig sohasem jelentettek megoldást. Most viszont volt nálam egy Baliról hozott gyógynövényes készítmény, amit egy ot-tani barátom ajánlott. Fogalmam sincs az összetételéről, mert mindent indonézül írtak rá, de akármilyen is volt benne, teljesen tünetmentessé tett. Olyannyira, hogy minden további nélkül meg is tudtam vacsorázni.

Tökéletes közérzettel érkeztem meg az Antarktiszhoz, ahol mintha a természet parancsra

cselekedett volna, gyönyörű lett az idő, a tenger pedig tükörsima. Ugyanakkor a csatornákon hajózva megéltük azt, hogy egy óra leforgása alatt mind a négy évszak időjárása előfordult. A hajó lelassított – ha jól tudom, hat csomó a megengedett legnagyobb sebesség itt –, és mi el-

nyújtásnyi távolságra lehettem a gleccserektől. Ezt azóta sem tudta semmi felülmúlni, úgy-hogy eldöntöttem, hogy jövőre visszamegyek és mérleget vonok, hogy azért van-e bennem ez az érzés, mert annyira gyönyörű a táj, vagy pedig csak azért, mert ez volt életem első ilyen élmé-

értük a Déli-sark kapuját. Ilyenkor szinte minden utas a fedélzetre tódul, mert ami körbeveszi az embert, az egy fantasztikus élmény. Rögön eszembe is jutott Alaszka. Ugyanis nekem az volt első olyan jeges élményem, ahol szinte kar-

nye. Az kétségtelen, hogy Alaszka az Antarktiszal szemben több élményt kínál, hiszen ott az ember ki tud menni a jégmezőkre is.

Ezek szerint itt erre nem volt mód?

Ahogy említettem, az 500 fő feletti hajókról

A CSATORNÁKON HAJÓZVA
MEGÉLTÜK AZT, HOGY EGY ÓRA
LEFORGÁSA ALATT MIND A NÉGY
ÉVSZAK IDŐJÁRÁSA ELŐFORDULT

nem lehet leszállni, ezért mi csak végig a csatornákon és passzázsokon, a jéghegyek között mehettünk végig, amik viszont tényleg nagyon olvadnak. Számos olyan képet készítettem, ahol jól látható, hogy mekkora darabok esnek le a jégfalakról. Itt találkoztam egy nagyon érdekes és számomra megmagyarázhatatlan jelenséggel is: a tengeren ugyanis volt egy bő egyméteres sáv, ami színében teljesen elütött a körülötte lévő víz színétől. Mintha egy utat festett volna fel a természet a nagy vízfelszínre. Azt is megfigyeltem, hogy ellentétben Grönlanddal és Patagóniával, itt sokkal kevesebb jégdarab és jéghegy úszott.

Számomra örökre kedves emlék marad ez egyik ilyen nagyobb jéghegyen utazó komoly pingvinkolonía látványa. Az Antarktisz csatornáiban egyébként révkalauz vagy révkalauzok viszik végig a hajót, akiknek nagy a helyismeretük, hasonlóképp, mint a Horn-foknál.

„Mennyi időt töltöttetek az Antarktisz „bejárásával”?”

Mi két napon keresztül hajóztunk, és az ember nem is gondolná, milyen rengeteg látival van. Szébbnél szebb hegyek és szébbnél szebb képződmények, a bálnacsapatokról és a királypingvin-kolóniákról nem is beszélve. Saj-

nos nagy bálnacsobbanásokban, felugrásokban ugyan nem volt részünk, de nagy kiemelkedésben vagy farokintegetésben igen. Az antarktisi kis körút vége egy elefánt formájú sziget volt, amit azért emlétek meg, mert itt valóban nagyon jól tetten érhető volt az olvadás.

Mennyi ideig van világos?

Mi a nyári időszakban utaztunk a kontinensen, ilyenkor reggel hattól este tízig fent van a nap, úgyhogy az ember nagyon sokáig világosan tudja élvezni a látványt.

Mekkora itt a turistaforgalom?

Az Antarktisz nem egy turistaparadicsom,

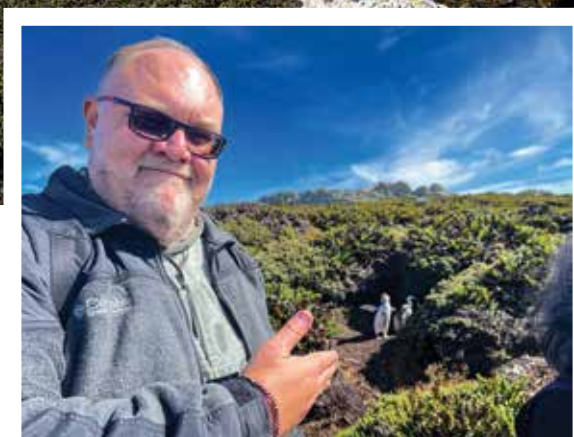
nem úgy kell elképzelni, mint mondjuk a Földközi-tengert, ahol sűrű a forgalom. Ha jól emlékszem, talán két másik hajóval találkoztunk az egész utunk során, eggyel a Horn-foknál és eggyel pedig a csatornák között. Annak a hajótársaságnak, amelyikkel én utaztam, két hajóval nyolc útja van egy szezonban, azaz egy évben. Persze kisebb hajós társaságok kisebb hajókkal többször megfordulnak itt. Én nem szívesen utaznék expedíciós hajóval, mert egy nagy turistahajón is állati rosszul tud lenni az ember, akkor egy tizedakkorán ez majdnem biztosan még rosszabb élmény.

Volt még egy hozadéka ennek az útnak számodra, mégpedig a hazafelé úton a Falkland-szigetek.

Igen ez pontosan így volt, és azt gondolom, hogyha az embert már elvitte a jó sors az Antarktiszra, akkor a Falkland-szigeteken illik megállni. A szigetek között igen sekély a tenger, ezért egy nagy hajó nem is tud közvetlenül kikötni, kis tenderhajókkal viszik ki az utasokat. A partra szállás kedves momentumaként a környék tele volt fókával, akik mit sem zavartatták magukat az ember láttán. Érdekes, hogy fókából az Antarktiszon talán ha egyet láttam, pingvinből viszont annál többet.

HOGYHA AZ EMBERT MÁR ANTARKTISZON JÁR, AKKOR A FALKLAND-SZIGETEKNEÉL ILLIK MEGÁLLNI.

Mennyi ott a látvány?

A kelet-falklandi főváros, Stanley főutcája diszkrét szépségű, maximum egyemeletes házakkal. A promenád fő látványossága gyakorlatilag csupán egy Margaret Thatcher-emlékmű, de az egykori angol miniszterelnök nevét egy utca is viseli. A legnagyobb élményt mégis az jelentette számomra, amikor elvittek bennünket egy úgynevezett pingvinbusszal egy gyönyörű természetvédelmi területre. Külön érdekesség, hogy a talaj itt olyan puha és süppedős

volt, mintha szivacson járna az ember – nagyon kellemes érzés volt, mintha lebegne az ember. Itt aztán megannyi buckalakóval, azaz pingvinnel találkoztunk, ők a domboldalban vájt odúkbán élnek, szóval nem ahhoz a fajtársaikhoz tartoz-

nak, akik a jéghegyeken utaznak. Igazán cukik, és mindemeltt olyan barátságosak, hogy akár meg is lehetett volna érinteni őket, annyira nem félnek az embertől.

Milyen volt itt az időjárás?

Az Antarktiszon megvolt a négy évszak, a Falkland-szigeteken pedig óriási szerencsénk volt az idővel, mert ott-tartózkodásunk idején majdnem húsz fok volt, ami kirívóan meleg, mint ahogyan azt az idegenvezető is megjegyezte. Nem véletlen, hogy pingvinek

is kint sütkéreztek. Előtte és távozásunk után is szakadt az eső. Mázlink volt. Érdekes, hogy korábban Alaszkában is megéltem egy hasonló melegrekordot: ott tizennyolc fok volt, amihez az ottaniak egyáltalán nem voltak hozzászokva.

A gasztronómiát némileg hiányolom a mostani élménybeszámolómból, hiszen az mindig egy fontos része az utazásaidnak. Bár az Antarktison nincsen étterem, az biztos.

Nincsen, legfeljebb egy kutatóbázis. De a Falkland-szigeteken azért betértünk egy-két vendéglátóhelyre, mert a fókahúst nagyon megszerettem volna kóstolni. De itt sem találtunk olyan egységet, ahol ilyet készítenének. Amiből viszont sok volt, az a fish and chips. Utolsó próbálkozásként még egy szupermarketbe is be mentem, hátha találok valami különleges dolgot, de a választék semmiben sem különbözött mondjuk egy nagy londoni élelmiszerboltétól.

A Falkland-szigetek után már egyenesen hazafelé tartottatok?

Nem, Patagónia felé vettük az irányt, és ott is volt lehetőségem elmenni „állatnézegetésre”. Számtalan Magellán-pingvint láttunk, de én igazából az elefántfókákra voltam kíváncsi. A nőstény egyedek nagyjából 800 kilósak, és rengeteg volt belőlük ezen a tengerparti szakaszon. Érdekes viszont, hogy hímet, ami akár négy tonnát is nyomhat, egyet sem lehetett látni.

Ha valakinek ezzel a beszámolóval kedvet csináltunk egy ilyen úthoz, az hogyan vágjon bele? Nyilván gondolkozzon jó előre.

Azt jó tudni, hogy az ilyen utak a népszerűségük miatt évekre előre betelnek. Én ezt az utat két évvel ezelőtt foglaltam le. Nagy szerencsém volt, mert a pandémia előtti árakhoz képest csak minimális többletköltséggel kellett számolnom. Egyébként az a hajótársaság, amellyel én utaztam, volt az első, amelyik visszatért az Antarktiszra. Ugyanis a pandémia óta nem indult antarktisi út, lehet, hogy ez volt az oka annak is, hogy a korábbi magas árakhoz képest ehhez most kedvezőbb áron lehetett hozzájutni.

Említetted, hogy Alaszkába vissza fogsz térni. Hogy érzed ezt az Antarktisszal kapcsolatban, visszamész még?

Ma már elmondhatom, hogy a világ nagyjegei tájait már sikerült megnéznem. Közülük

Alaszka azért adott nekem a legtöbbet, mert ott nemcsak jégmezők és gleccserek vannak, hanem minden más is, az állatvilág is sokkal gazdagabb. De az, ami miatt igazából szerelmes vagyok Alaszkába, hogy a jégmezők mellett sok minden más is elvarázsolja az embert, például a kis szánhúzókutya-farmok, a fantasztikus tájak, hegyek, és azok a kisvárosok, amiket csak a tenger felől lehet megközelíteni.

Úgy gondolom, hogy ha a mostani utamon a Falkland-szigetek kimaradt volna, akkor jobban elgondolkodnék a visszatérésen. De mivel szerencsés volt az utazás, és tényleg remek időben nézhettünk végig mindent, így nem gondolkodom ezen. Szemben Alaszkával, ahova már akkor visszavágytam, amikor leszálltam a repülőről.

AKADÉMIA
SPORTHOTEL BALATONFÜRED

* * * *

AKADÉMIA HOTEL**** BALATONFÜRED

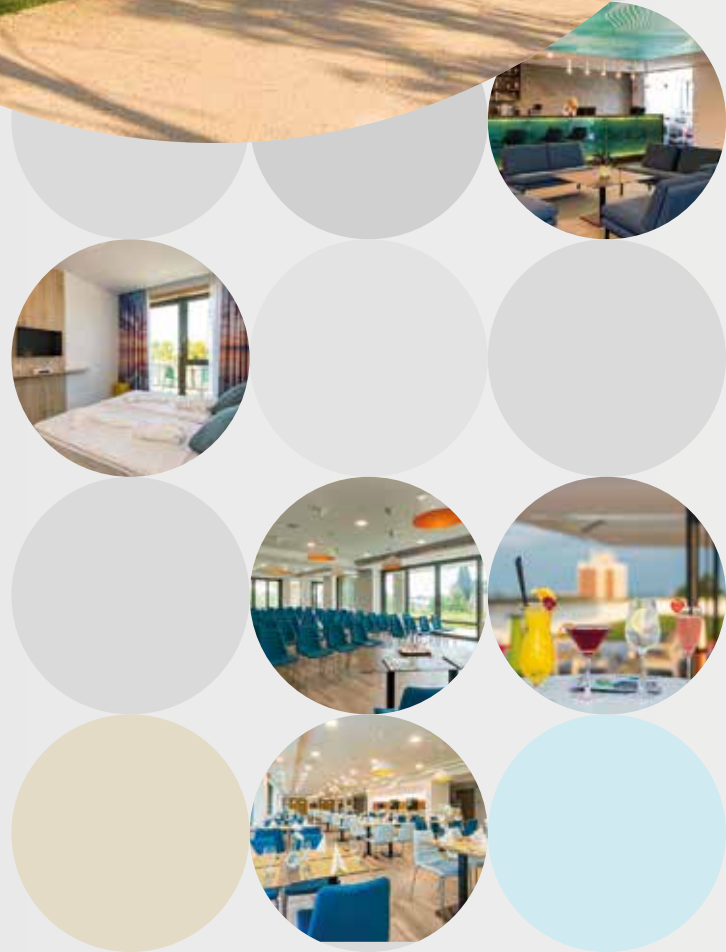

A Balaton északi partjának fővárosában Balatonfüreden a Tihanyi Apátságra lenyűgöző kilátással rendelkező modern, négycsillagos szállodánk csendes környezetben, közvetlen az uszoda mellett a városközponttól csupán 10 perc sétára található.

H-8230 Balatonfüred, Horváth Mihály utca 66.
+36 20 378 7428
info@akademiahotel.hu
www.akademiahotel.hu

hotel & more

AZ AMERIKAI ÁLOM.HU

Héjja János maga sem gondolta volna, amikor a gyerekeivel a Régiposta utcai McDonald's kigyózó sorában állt, hogy egyszer majd a világ 45 ezer gyorsétterméből akár egyet is üzemeltet majd. Olyannyira nem, hogy még karnyújtásnyi közelségbe sem került a vendéglátással. A karrierje műszaki vonalon indul, majd sok évet eltölt a használtautó-értékesítésben, később pedig autóalkatrész-kereskedelemmel foglalkozik. Ebben nem találja meg a számítását, viszont a benzinkútbizniszben igen, először egy, majd két Shell töltőállomást üzemeltet. Az idők szele azonban más irányba fordítja: egy franchise-találkozón köt közelebbi ismeretséget a McDonald's rendszerével. Innentől pedig nincsen megállás, végigjárja az összes lehetséges lépcsőfokot, majd a végén Kecskeméten lép be élesben a gyorsétterem-üzemeltetők sorába. Ma országszerte hét McDonald's tartozik a keze alá.

Írta: BARNA ANDRÁS *képek:* BALOGH RÓBERT

VAN ABBAN
VALAMI
SZÜRREÁLIS,
HOGY JÁNOS SAL A
NŐNEK LENNI JÓ
KONFERENCIÁN
ISMERKEDTÜNK
MEG.

Mint a rendezvény egyik legnagyobb támogatója, olyan melegszívű köszöntéssel indította útjára az eseményt, hogy még most is visszacsengenek bennem a szavai. Őt hallgatva már ekkor eldöntöttem, hogy ezt az embert nekem muszáj jobban megismernem. János retorikája pontosan visszatükrözi a személyiségét és a munkája iránti mindenkor alázatát, és ezt a beszélgetésünk alatt sem lehetett nem észrevenni.

Stílszerűen az egyik János által üzemeltetett kecskeméti McDonald'sban találkozunk. A helyszín enteriőrjét be sem kell mutatnom, egészen biztosan mindenki tudja, hogy néz ki egy ilyen gyorsétterem. Az egyedüli kiváltságunk

sokkal szemben ezen a délelőttön az volt, hogy benézhattünk a kulisszákat jelentő előkészítő részbe is, ahol János kalauzol minket a 21. századi konyhatechnológiák között. Őszintén szólva soha nem vágytam rá, hogy valaha is egy gyorsétteremben dolgozzak, de vendéglátóm olyan lelkesen beszél mindenről, hogy az embernek kedve lenni kipróbálni, mit is tud itt kezdeni magával. Jánost is magával ragadja a sürgés-forgás, nem tudja megállni, hogy ne fordítson egyet a sült krumplin, és ha már ott vagyunk, megmutatja azt is, hogyan cseréli le az automata rendszer a sütőben az olajat. „Nem ritka pillanat ez – meséli –, ha éppen hatalmas a hajtás, még

ma is beálllok a munkasorba, csak akkor nem öltönyben vagyok” – teszi hozzá nevetve –, de ez a rész azonban már csak a történet vége.

Barna András: A veled készült beszélgetések nagy többsége a McDonald’s-os élestedtől indul, ugyanakkor a nagy egymásra találások, „megérkezések” előtt mindig fordulatokban gazdag életút áll. Gyanítom, hogy ez a te esetedben is így van.

Héjja János: Mondjuk az biztos, hogy soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen területen kötök ki. Híradástechnikai szakközépiskolába jártam és elektroműszerészként végeztem, majd az érettségi után a Malévhoz kerültem navigációs műszerészként. Két év után tovább akartam lépni és tanulni, ezért jelentkeztem a Nyíregyházi Mezőgazdasági Főiskolára, repülőgép-vezetői szakra. A főiskola közben megnősültem, úton volt az első gyerekünk is, ezért a diploma után mégsem ezen a területen helyezkedtem el, hanem a polgári életben. A Merkur Röppentyű utcai egységébe kerestek munkatársat, ide jelentkeztem, és felvettek mint használatúto-értékesítőt.

Óriási mázlid lehetett, mert ha jól tudom, oda csak kihalásos alapon lehetett bekerülni.

Ez pontosan így történt. Az volt a nagy szerencsém, hogy a Röppentyű telepet átépítették, és addig, amíg a munkálatok folytak, az ottani csapatot áttették a cég Öv utcai bázisára. Amikor a Röppentyű utca újból megnyitott, már nem hozták vissza a régi csapatot, hanem új kollégákat vettek fel. Tíz évig dolgoztam itt, életem egyik legszebb időszakom volt, és ez idő alatt hatalmas kapcsolati tőkére is szert tettem. Tulajdonképpen nem is gondoltuk akkor, hogy ez valaha megszűnhet. De semmi nem tart örökké, jött a rendszerváltás, és váltani kellett. Miután

ACIOUS
RGER

ennyi időt eltöltöttem a használatú-kereskedelemben, majd hogyanem kézenfekvő volt, hogy autós területen maradjak. Egy barátommal és egy olasz partner céggel együtt alapítottunk egy közös vállalkozást, és autókalkatrész-kereskedelemmel – leginkább fékalkatrészek behozatalával – kezdtünk el foglalkozni. Egyszerre indultunk a UNIX Trade-del. Kimondottan jó kapcsolatban voltunk. Azt viszont viszonylag rövid időn belül látni lehetett, hogy az internet elterjedésével és a vásárlói szokások változásával a további fejlődéshez nagy befektetési kellenek majd, hogy versenyképesek tudjunk maradni. Ezt az olasz partner nem akarta bevállalni, így más irányba kezdtem el nézelődni. Ekkor jöttek a benzinkutak.

Gondolom, az sem úgy indult, hogy becsöngetett az ember a Shellhez.

Ha nem is pontosan így, de majdnem. Reggelente a Széchenyi fürdőben jártam úszni, ott került a kezembe egy újság, és abban olvastam, hogy a Shell töltőállomás-üzemeltetőket keres. Beadtam a jelentkezésem, amit elfogadtak. A Balatoni út tetején, a Tétényi fennsíkon, akkor épült egy új állomás, azt mondták, ez lesz majd az én kutam. Még a boldog békeidőket éljük, amikor még nagyon sokan képesek voltak átutózni a városon csak azért, hogy a Shell-kútnál tankolhassanak. Én is ilyen voltam.

Ez alkalmazotti státusz volt, vagy franchise?

Franchise-szerű együttműködés volt. Az üzemanyag a cégé volt, az értékesítéséért jutalékot kaptam,

a shopban lévő összes áru pedig az enyém volt, ennek a forgalma fedezte a költségeket, és persze ebből adódott a nyereség is. Jó kis csapatot sikerült összehoznom, nagyon jól működtünk, ennek köszönhetően később megkaptam a vállalat akkori zászlóshajóját jelentő Alkotás utcai kutat is. Mind a két kút nagyon jól prosperált, amit az is fémjelzett, hogy megnyertük az ügyfél-életpontversenyt féléves és éves viszonylatban is. A cég jutalomból kivitt bennünket először Maranellóba, majd egy kényelmes thai-földi útra. Ezt csak azért mesélem el, mert az utolsó nap kigyulladt az a szálloda, amelyben laktunk, 200 ember halt meg, köztük hét magyar is. Szóval igen nagy traumák közepette jöttünk haza, egy szál rövidnadrágban, strandpapucsban.

Nyilván erről a cég nem tehetett, mégis vége lett az együttműködéseknek.

Átszervezések kezdődtek, a továbbiakban már nem franchise rendszerben akarták üzemeltetni a kutakat, hanem regionális kútvezetőkre akarták bízni az üzemeltetést. Szóval megint elkezdtem nézelődni. A Balatoni úttól és az ottani benzinkúttól nem messze volt egy területem, ahová már korábban is egy éttermet képzeltem el. A végén mégsem ez lett, mert időközben elmentem egy franchise-találkozóra, ahol megismerkedtem a McDonald's képviselőjével, és szinte rögtön elkezdtünk tárgyalni. Persze ez azért nem megy úgy, mint a karikacsapás. Megannyi interjú és rosta után jelezték felém, hogy megfelelünk egymásnak. A kis szépséghiba az volt a történetben, hogy vágyaimmal ellentétben nem

*Hogy valamit jól csinálunk,
az egészen biztos, mert
már 2006-ban a világ
összes McDonald's étterme
közül BEVÁLASZTOTTAK
BENNÜNKET a cég LEGJOBB
HARMINC FRANCHISE-
partner közé*

egy Budapest és környéki egység üzemeltetését kaptam meg, hanem egy vidéki városét, pontosabban választhattam. Több lehetőség közül én Kecskemét mellett döntöttem. Tulajdonképpen ez volt az utolsó aláírás a megállapodásunkon. Ekkor azonban még nem irodát adtak, hanem egy munkásruhát, amivel elindult az egyéves képzésem a cég óbudai étteremében, ami napi nyolc-tíz órából állt. Mindent kellett csinálni, nemcsak húst és krumplit sütni, hanem például takarítani is.

Nem tudom, hogy hány éves voltál akkor, de feltehetőleg nálad csak fiatalabbak lehettek a kollégáid.

Hogyan élted ezt meg?

Negyvenéves voltam, az első oktatóm pedig tizennyolc, de rajta kívül is mindenki fiatalabb volt nálam. Ha másért nem, már csak ezért is mindenben a legjobbnak kellett lennem. A napi gyakorlatok mellett hat tanfolyamot is el kellett végeznem, melyek mindegyike egy újabb elért szintet is jelentett. Mindennek a legvégén pedig ki kellett utazni Chicagóba, és ott elvégezni a Hamburger Egyetem egy kurzusát.

Ez utóbbi hogyan kell elképzelni?

Pont úgy, mint általában egy egyetemet, ahova a világ minden részéből érkeznek a leendő étteremvezetők és a franchise-partnerek. Ide persze már úgy jut ki az ember, hogy tulajdonképpen mindent tud, ezért itt már nem volt nagy tanulás. A kintlét sokkal

inkább azt a célt szolgálta, hogy az ember teljesen átérezze, hogy egy hatalmas család részévé válik.

Akik látták a McDonald's történetéről készített filmet, azok tudhatják, hogy mi a cég alapvető üzleti modellje, és ez itthon is így működik. Mi sosem leszünk tulajdonosai ennek a rendszernek, csak üzemeltetői. Amit ebben az üzletben látsz, ahol most ülünk, ott az asztaloktól kezdve a konyhai berendezésig, az minden az enyém. Az épület meg a telek pedig a McDonald'sé.

Azt, hogy te ezzel valahova megérkeztél, mi sem bizonyítja jobban annál, mint az, hogy nem álltál meg egy üzletnél.

Az első kecskeméti egység irányítását még többé-kevésbé ingázással oldottam meg, de rájöttem, hogy ez hosszú távon nem lehet

Akik látták a McDonald's történetéről készített filmet, azok tudhatják, hogy mi a cég alapvető üzleti modellje, és ez itthon is így működik.

rendszer. Ekkor döntöttünk úgy a családommal, hogy ideköltözünk. Aztán lépésről lépésre haladtunk, és nagyon szépen fejlődünk. Ennek volt köszönhető, hogy itt Kecskeméten még további két üzletet is nyitottunk, aztán megkaptam Szekszárdot, később Szolnokot – itt azóta két étterem van –, utána jött Gyöngös, és a legvégén pedig Békéscsaba. Jelenleg

hét gyorséttermet üzemeltetek. Közel ötszáz főt foglalkoztatunk, akiknek a fele diák, a másik fele pedig állandó munkavállaló. 2022-ben hatmillió embert szolgáltunk ki, és közel hétmilliárd forintos árbevételt könyvelhettünk el, ami szerintem nagyon szép szám, főleg, ha azt veszem, hogy ezt pár száz forintos hamburgerreklből kellett előteremteni.

Mennyire szippantott be a rendszer?

Én soha nem éreztem azt, hogy beszippantott volna, és azt is pontosan tudom, hol a helyünk az egész vendéglátásban. Azt szoktam mondani, hogy minket használni kell, olyanok vagyunk, mint a farmernadrág, de az sincs rajtunk mindig. De az is biztos, hogy ha úton van az ember, vagy a világ bármelyik országában jár, akkor mindenhol ugyanazokkal a jól bevált ízekkel találkozik.

Korábban volt a Covid, most meg a gazdasági helyzet tolt fekete felhőket a vendéglátás fölé. Ezt mennyire hatott ki az üzletmenetre?

Szerencsésnek mondhatom magunkat, mert a pandémiát nagyon jól kizozogtuk. Vidéki városokban tőlünk indult el a házhoz szállítás, a drive-in rész pedig a nap huszonnégy órájában üzemelt. A mostani helyzet más. Anélkül, hogy

összehasonlítanám magunkat egy klasszikus étteremmel, látni kell, hogy egy négyfős család akár 30-40 ezer forintot is elkölthet egy-egy vendéglői alkalommal. Ehhez képest mi jóval kiszámíthatóbbak vagyunk, arról nem beszélve, hogy ugyanez a négyfős család az éttermi ár töredékéért tud nálunk fogyasztani úgy, hogy utána nem marad éhes.

Egy ilyen tűpontosan felépített rendszerben hogy mutatkoznak vagy mutatkozhatnak meg az éttermi különbségek?

A kérdés nagyon jó. Amikor valaki betér hozzánk, akkor nem azért jön be, mert itt nagyon jó a szakács, és mert nagyon jól csinálnak bármilyen ételt, hanem azért, mert ez egy McDonald's, és behúzza a brand ereje. De hogy másodszor vagy harmadszor is ide akar-e jönni, az már azon múlik, hogy milyen tiszta a környezet, mennyire kedves a kiszolgálás, és mondjuk azért, mert adott esetben gyorsabban megkapja a rendelését, mint más hasonló étteremben.

És McDonald's és McDonald's között is mérhetők a különbségek?

Azt gondolom, hogy minden a jó gazda szemén múlik. Jelenleg 112 étterem van idehaza, és 60:40 arányú a vállalati és a franchise-üzemeltetés. Az én esetemben fizikálisan nem kivitelezhető, hogy egyszerre ott legyenek mind a hét étteremben, de szerencsére egy olyan csapat áll mögöttem, akiknek többsége már 26 éve velem van. Kecskeméten egy saját kis központot tartunk fenn koordinátorokkal, konzultánsokkal, akik járják az éttermeket, így általuk biztosított

a folyamatos jelenlétem. A munkatársaim az én vezetői elvárásaimat követik, és ugyanúgy megkövetelnek mindent, amit én, és amiket más éttermek talán nem. Nyilván a humán oldalon nagyon sok múlik, mert az állandó munkavállalókon kívül dolgoznak nálunk diákok, kismamák is, hogy csak kettőt említsek. Szóval nagyon nehéz megtalálni azt az egyensúlyt, ami mindenkinél jó, de szerencsére ezt a kérdést jól kezeljük.

Hogy valamit jól csinálunk, az egészen biztos, mert már 2006-ban a világ összes McDonald's étterme közül beválasztottak bennünket a cég legjobb harminc franchise-partner közé. Ez hatalmas elismerés, a szakma Oscarjának számít, és ide nem azért kerül be az ember, mert hatalmas bevételt produkál, hanem mert sok apró dolog emeli ki a többiek közül. Fantasztikus érzés.

Huszonhat év hosszú idő. Mennyire teszi ezt az embert függővé és kritikussá is? Mennyire figyeled a versenytársakat, figyeled őket egyáltalán?

Jól érzed, az ember bizonyos tekintetben függővé válik és egyben kritikussá is. De ez nem jelenti azt, hogy nem látom meg a jó dolgokat is, azokat, amik például máshol jobban működnek, mint nálunk. Ilyenkor javaslatokat szoktam tenni a vállalatvezetés felé, hogy nézzük meg, ezt vagy azt hogyan tudnánk adaptálni a mi rendszerünkbe. Ugyanakkor azt látni kell, hogy ez egy hatalmas mechanizmus, amit nem könnyű mozgatni. De jó néhány dolgot azért

sikerült tető alá hozni közös munkával – például a választék tekintetében. Ilyen volt a családmádés kolbászos, a libamájás vagy éppen a most futó erőspistas hamburgerünk is.

Én magunkkal is kritikus vagyok, mert az gondolom, hogy például egy Kecskeméten megszerzett negatív tapasztalat kihathat a teljes McDonald's rendszer megítélésére is.

Bár még nem esett szó róla, de feltételezem, hogy az üzemeltetési szerződések határozott időre szólnak, aminek a végén biztos van egy opciós lehetőség a hosszabbításra. Lehet ilyen keretek között távolabbra is nézni?

Igen, lehet, már csak azért is, mert egy ilyen szerződés húsz évre szól. A két fiam, akik már 41 és 43 évesek, velem dolgoznak. A kisebbik

már húsz éve, ő elindult az úgynevezett „second generation”, azaz a második generációs úton. Ebben a pillanatban most a cég egyik vállalati éttermét vezeti, majd konzultáns lesz, és mindezek befejeztével válhat teljes jogú franchise-partnerré. Ennek további folyamányaként szépen lassan át tudja majd venni tőlem az éttermeket.

Volt ebben valami presszió a részedről, vagy hagyta, hogy a fiaid menjenek a

maguk útján, és az, hogy csatlakoztak hozzád, az ő döntésük lett végül.

Hagytam őket. A kisebbik fiam pedagógusként végzett, de az iskola mellett itt dolgozott nálam diákként. Az államvizsgája után azonban mégsem oktatási területen helyezkedett el, hanem azt mondta nekem, ő velem akar dolgozni. Azt gondolom, hogy ez volt a lehető legjobb forgatókönyv, mert ebben így nem volt semmi kényszer. Nem titkolom, hogy a döntése a legnagyobb boldogságot jelentette számomra.

Szerinted miért döntött így?

Az biztos hatással volt rá, hogy nagyon régóta benne van ebben a rendszerben. Ismeri belülről, látta a mechanizmusokat, azt, hogy jó csapatot sikerült felépíteni, és talán imponált neki az én vezetői mentalitásom is, és persze részese volt a sikereinknek is. Ma ő az én jobb kezem.

És a nagyobbik fiad?

Ő szakács-felozgáló szakon végzett a Taverában, és ha nagyon őszinte vagyok, akkor mindig is azt gondoltam, hogy ő lesz a társam ebben. Azonban a McDonald's nem az a hely, ahol az ember kiélheti a kreativitását, itt nem lehet improvizálni. Egy dolog van: ami le van írva, azt kell csinálni, egy nyomás, egy húzás, és kész. Ez zavarta őt a legjobban, így ő saját utat választott: évekig több étteremet is üzemeltetett. Majd én ösztökéltem arra, hogy váltson, mert jobb helye lenne itt. Ma ő felel az egységek gépeinek, berendezéseinek karbantartásáért és az üzemeltetés biztonságáért. Nagy öröm számomra, hogy ő is megtalálta a helyét a cégben, és annak is, hogy amit csinál, azt nagyon jól csinálja.

Ha a nap végén elengeded a hamburgereket, akkor mit csinálsz?

Időközben lett egy új családom, a fiaim után nevelek egy kislít, és a második házasságomból született egy kislány, ő most nyolcéves. Imádom őt, és szeretek vele minél több időt eltölteni. Ezért általában a hétvége a családé, és ők vannak mindenek előtt. Ugyanis azt gondolom – a hatvanhatodik évemben járok –, hogy az ember soha nem tudhatja, hogy mennyi időt tud még velük eltölteni. Azért dolgozom, hogy az az idő, amit együtt eltöltünk, tartalmas legyen.

Ha a hobbijaimra vagy kíváncsi, abból van bőven. Idén harminchetedik éve vagyok versenybíró a Forma-1-ben. Anno 1986-ban, amikor nálunk is elindult ez a versenysorozat, akkor toboroztak bírót. Jelentkeztem, felvettek. Elvégeztünk egy nyolc hónapos tanfolyamot a Műszaki Egyetemen, és attól kezdve máig

minden versenyen ott vagyok. Óriási szerencsémre már az első alkalommal a bokszokhoz kerültem, szóval én az a versenybíró vagyok, aki az egész versenyhétvége alatt ott van egy adott csapat bokszában, és nézi, hogy mit csinálnak az autókkal. Talán én vagyok az egyetlen bíró is – és erre nagyon büszke vagyok –, aki az összes eddigi 36 futamon kint volt, és remélhetőleg a következő futamokon is kint leszek.

A másik nagy hobbi a repülés – bár nincsen saját gépem –, ha tehetem, akkor összeálunk a barátaimmal, és hasítjuk az eget. Ez egy nagyon nagy szerelem, mert úgy gondolom, hogyha egyszer valaki saját maga emeli meg a „fenekét”, az mindig vágyik majd a repülés után.

Szeretem a régiségeket is – főleg a népművészetet –, legyen az bármilyen. Van egy kis parasztházam Szekszárd mellett, ami úgy van berendezve, ahogy azt kell. Talán ebből a

szenvedélyből fakad az is, hogy szeretek piacra járni. Kevés olyan hétvége van, amikor ne látogatnék ki valamelyikre.

Úgy tűnik, hogy az életed rendben van. Az utódlás kérdése szinte megoldott, van három fiad és egy kislányod, aki mellett még sokáig fiatal maradhatsz. El tudod képzelni, hogy eljön az a pont, amikor azt mondd, hogy leteszed a lantot?

Ezt nem tudom elképzelni magamról, és szerintem a környezetem sem rólam. Ahogy szokták mondani: egy versenyló soha nem tud leállni, mert ha leáll, akkor abból baj lehet. Bár egy idős bácsi egyszer azt mondta nekem, az abbahagyásnak is van művészete, és rájöttem, hogy ez nagy igazság. Akárhogy is alakul majd ez számomra, az biztos, hogy nagyon nehéz dolog lesz, de tisztában vagyok vele, hogy egyszer ezt az egészet majd mégis csak el kell engednem. Ugyanakkor ma még vannak tervek a fejemben. *(Nevet.)*

Most hét étteremet üzemeltetsz, ezt akarod még fokozni?

A McDonald's üzletpolitikája nem engedi, hogy egy üzletben két franchise-partner legyen. Tehát ha eldöntjük, hogy a fiam átveszi őket tőlem, akkor három évünk lesz a teljes átadás-átvétel lebonyolítására. Hogy a meglévőkhöz kívül nyitunk-e még további egységeket, az rövidesen el fog dőlni, és persze attól is függ, hogy milyen lesz a gazdasági helyzet. Egy üzlet nyitása, azt hiszem, azért még bennem van. *(Nevet.)*

Mi egy konferencián ismerkedtünk meg,

ahol te fő támogató voltál. Jellemző rád, hogy segítesz?

Én nagyon hálás vagyok ennek a rendszernek, mert általa jutottam el oda, ahova. Éppen ezért én mindig törekszem arra, hogy visszaadjak valamit annak a közösségnek – négy városról beszélünk –, amelyből egyébként profitálunk. Számomra az „adni” nagyon fontos és jó dolog. Amikor ez az étterem megnyílt, ahol ülünk, akkor pont egy kecskeméti koraszülött-alapítványt támogattunk, és azóta is segítjük őket rendszeresen. Segítjük az itteni Wojtyla alapítványt is, ahol naponta 150 hányatott sorsú embert látnak el, őket egy hónapban egyszer én látom vendégül. Hozzám nem tud úgy jönni óvoda, iskola, alapítvány, hogy ne próbálnék meg, és a legtöbb esetben tudok is segíteni. Az árbevételünk közel egy százalékát fordítom ilyen célokra. Ez nálam belülről jön, nem központi döntés. A közösséget tett szerepvállalásom nem marad visszhang nélkül, ötödször kaptam elismerést ezért a hozzáállásomért, de nyilván nem ezért csinálja az ember.

Talán egy kicsit szentimentális a kérdés: vissza szoktál gondolni arra, hogy a Rippl-Rónai utcai szakközépiskolából indulva végül is hova vezetett az életed?

Sokszor, és nagyon büszke vagyok arra, mit elértem. Egy tisztességes polgári családból származom. Az édesanyám gyógypedagógus volt, az édesapám kereskedő. Kispesten egy 40 négyzetméteres lakásban éltünk, ahol az én szobám gyakorlatilag a hall volt, rajta négy ajtóval.

Ahogy egy barátom mondta: egy üres nejlon-szatyorral indultunk el otthonról, az is lyukas volt. És tényleg így volt. Becsületes munkával, lépésről lépésre jutottam el idáig. Én hiszem, hogy az élethez szerencse is kell, mert nagyon sokszor elmegettünk a lehetőség. Nekem szerencsém volt, mert pont jókor olvastam el a Shell hirdetését, és jókor voltam ott azon a franchise-találkozón is, ahol a McDonald's vezetőivel leülhettem. Mindezek mellett a másik nagyon fontos alapvetés az életem során az a tisztességesség volt, és persze az is, hogy mindig meg kell maradni embernek, és mindig a földön kell járni. Az ember sokszor kevés egy dologhoz, ezért kellenek olyan társak, akik segítik a munkáját. Ma tizenhárom olyan kollégám van, akikkel huszonhat éve dolgozom együtt. A legtöbbjük úgy jött ide, hogy itt lesz két-három hónapig, de még ma is itt van.

Ennyi eltöltött év után lehet még szeretni a hamburgert?

Igen, én mindennap eszem valamit a kínálatból, mert szeretem. *(Nevet.)*

CÉGINFORMÁCIÓ BÁRHOL ÉS BÁRMIKOR

Ismerje meg potenciális
és meglévő partnerei
pénzügyi helyzetét.

Kövesse nyomon a
változásokat, minimalizálja
kintlévőségeit és üzleti kockázatát.

KERESSE A CÉGTÁR APPLIKÁCIÓT!

Download on the
App Store

GET IN ON
Google Play

BESZÉLGETÉS DRABANT SEBESTYÉNNEL,
AZ URILCARD ALAPÍTÓ-TULAJDONOSÁVAL

„KÁRTYAJÁTEK”

Az Urilcard digitális névjegykártyát és megálmodóját, Drabant Sebestyént, A Cápák között üzleti-show-műsorból ismerhette meg a szélesebb közönség. Ötletének sikerét az is bizonyította, hogy rögtön két cápa is ráharapott az ötletére. A kis fekete kártya már megszületésekor is egy „minek nevezzelek” kategória volt, hiszen funkcióinak sokrétűsége már a kezdet kezdetén is túlmutatott az alapvető névjegykártyaadatok 21. századi köntösbe csomagolásán.

Írta: BARNA ANDRÁS *képek:* SOÓS BÁLINT

Sebestyénnel már néhány perc beszélgetés is elég volt ahhoz, hogy azt gondoljam, alanyom egy szenvedélyesen álmodozó típus – jó volt a megérezésem, mert néhány perccel később mosolyogva bevallotta: egész eddigi életében mindig három méterrel a föld fölött járt. Ha van karmája – márpedig van –, akkor mindenképpen az, hogy Sebestyénben van egyfajta erős küldetéstudat, vagy ahogy ő mondta:

„mindig tudtam magamról, hogy többre vagyok hívatott, és úgymint kifogok találni valamit”.

Noha édesapja révén az orvosi pálya is látótérbe került, mégsem erre vette az irányt, hanem a Budapesti Gazdasági Egyetemre (BGE) jelentkezett, ahol közgazdász-marketing diplomát szerzett. Az egyetemi éve alatt két dolog került a fókuszba: az egyik a divat, a másik pedig a techvonal. A két látszólag teljesen kü-

lönöző irányultság az évek során találkozott, hiszen a Sebestyén által megálmodott fenntartható ruhakollekció márkává válásához elengedhetetlen volt a céges arculat és az online támogatás. Autodidakta módon „kitanulta a szakmát”, mindent maga készít, fejleszt – később már másoknak is –, ami a digitális háttértámogatáshoz szükséges. Majd elérkezik a névjegykártya-tervezéshez, de ekkor pálfordulás következik.

Barna András: A szüleid mivel foglalkoznak, és mit szoltak az álmodozó természetedhez?

Drabant Sebestyén: A világ egyik legszerencésebb emberének gondolom magam, mert kívánni sem kívánhatnék jobb szülőket, ha én feleennyire jó leszek, a gyerekem örülhet majd. *(Nevet.)* Édesapám gyógyszerkutató, édesanyám tanító néni, és soha nem nyomasztottak az elvárásaikkal. Nekem volt fontos, hogy tanuljak, és hogy diplomát szerezzek.

Miért a marketingvonal?

Mindig is érdekelt a reklám és az, hogy hogyan lehet kitűnni a tömegből, hogy csak egyet említsék.

Ehhez képest az egyetem alatt elég jól beleástad magad az informatikába is.

Igen, de nem vagyok fejlesztő, elsősorban azért tanultam meg, mert az egyetem alatt kitaláltam egy környezettudatos ruhamárkát, amihez szükség volt ilyen háttérre is. Weboldalt vagy webshopot működtető saját motorokat nem tudok fejleszteni, de az interneten elérhető digitális eszközökből fel tudom építeni egy brand digitális támogatását. Amikor kijöttem az egyetemről, akkor már elegendő tudásom volt ahhoz, hogy akár mások számára is tudjak webes hátteret fejleszteni.

Hogyan lett a környezettudatos ruhamárkából digitális névjegykártya?

Vicces, de nekem sosem volt névjegykártyám, pedig már jó néhány ügyfelemnek készítettem.

Aztán az egyik ismerősöm vállalkozást alapított, és megkért, hogy dolgozzam ki a céges arculatot, készítssek neki weboldalt, és tervezzek névjegykártyát is. Ekkor kezdtem el azon gondolkodni, hogyan lehetne ez utóbbit valami frappáns, nem megszokott módon megcsinálni. Ekkor jött a digitális névjegykártya ötlete. Random módon csináltam a szűkebb és tágabb ismeretségi kö-

römben egy mini piackutatást arról, ki mit szól az ötletemhez. Gyakorlatilag mindenkinek tetszett, és ez a pozitív impulzus adta meg a lökést a tovább lépéshez. Ezzel a lendülettel felállítottam a koncepciót, megterveztem a formális megjelenést, és kitaláltam a nevet is.

És miért lett Urilcard?

A termék neve eredetileg „Your intelligence links card” ezt „szlengesíttem” – ha lehet ezt mondani –, és így lett a végén az Urilcard. Megcsináltam a kártya prototípusát, amit megmutattam egy barátomnak, akinek annyira megtetszett, hogy rögtön kért belőle öt darabot, mert éppen egy kiállásra készültek. Kaptam a lehetőségen, és zsebemben a kártyával én is kilátogattam erre az eseményre. Mintha ma lenne, úgy emlékszem arra a napra. Alapvetően egy kommunikatív ember vagyok, akkor azonban annyira izgultam és annyira stresszes voltam, hogy rágörcsöltem a dologra, hogy senkihez nem mertem odamenni. Két órán keresztül csak sétálgattam a standok között, s közben eszembe jutott egy Will Smith-idézet, aminek az volt a lényege: hogy minden jó dolog a félelem túloldala van. Úgyhogy összeszedtem magam, kinéztem egy standot, ott előadtam az első hosztesznek a mondókámat, akinek annyira tetszett, hogy hívta a főnökét, aki szintén nagyon pozitívan nyilatkozott a kártyáról. Ez a beszélgetés akkora adrenalinlöketet adott, hogy utána végigjártam az összes kiállítót. Elképesztően jó fogadtatásra találtam, ami megerősített abban, hogy erre igenis van igény. Úgyhogy a kiállításról kilépve azonnal felhívtam a programozókat azzal, hogy ezt meg kell csinálni, mert ez már igazoltan is egy jó ötlet.

Ugye a kártya akkor még nem olyan volt, mint a mostani?

De, pont ugyanolyan, csak butább kezdetleges verzió, kevesebb lehetőséggel, ugyanakkor a kinézete, illetve a felhasználói felülete nagyon hasonló volt, mint a mostanié. A kezdetekhez képest a mai Urilcard már teljesen automatizált rendszer, ami többek között azt is jelenti, hogy a tulajdonosa bármikor regisztrálhatja. Egyébként jellemző a maximalizmusomra – amit valószínűleg az apukámtól örököltem –, hogy a rendszer még mindig nem úgy néz ki, mint amelyet én eredetileg elképzéltem, de már most is ég és föld a különbség a prototípus és a mostani kártya között. Az induláskor én is beleestem abba, hogy mindent egyszerre akartam, de be kellett látnom, hogy szükség van lépcsőfokokra, mert csak így érhet be tökéletesre a rendszer.

A digitális névjegykártya ötlete nagyon jó, de ezzel párhuzamosan volt rá üzleti modelled is? Ezt csak azért kérdezem, mert addig mindenki önzetlenül örül, amíg valamiért nem kell pénzt kiadni, de amint fizetőssé válik, alábbhagy a lelkesedés.

Az első pillanattól kezdve volt ára a dolognak, még az úgynevezett prototípus kártyának is. Ugyanakkor ma már több konstrukció is körvonalazódik a fejemben, például az is, hogy a meglévő egyszeri kártyadíj mellé behoznék alternatívaként egy előfizetési rendszert is. Egyelőre azonban még nem tart itt a dolog.

A kártya már eddig is rendkívül sokrétű tartalmi elemet tartalmaz, számomra több,

mint elég lenne. A te fejedben, gondolom, vannak még víziók. Vannak?

Úgy tudnám megfogalmazni a legegyszerűbben, hogy létre akarom hozni, meg akarom teremteni a világ legegyszerűbb, legjobb kapcsolatépítési eszközét. Arra pedig számos vonal kínálkozik, hogyan tudom ezt elérni. Például ott van a keresőoptimalizálás, ahol kulcsszavakat tud az ember megadni, olyanokat, amelyek az adott felhasználó ügyfélkörében relevánsak lehetnek. A legtöbben – én is – gondolatfogsokat írunk a telefon névjegyzékébe az adott ember mellé, hogy később be tudjuk azonosítani. Tegyük fel, ha valaki ingatlanos, akkor ő a saját profiljában megadhatja a maga kulcsszavait például, hogy ingatlan, adásvétel vagy bérbeadás stb. Ez rendkívül hasznos dolog, és egy nagyon

jó vonal a szisztémában. A kártya szolgáltatása hamarosan további elemmel bővül, bekerül az OPTEN (céginformációs szolgáltató) gombja is. Az OPTEN ugyanis egy bizalmi faktor az üzleti létben. Ha valakinek ott van a kártyáján az OPTEN-es cégadatlapja, azonnal leellenőrizhetővé válik. Az OPTEN cégprofilból már ránézésre látszódik, hogy rendben működő vállalkozásról van-e szó, így egyszerűbb bizalmat építeni üzleti partnereink felé, már az első találkozás alkalmával bizonyíthatjuk cégünk hitelességét. Ez működhet kártyaérintéssel, vagy pedig úgy is, hogy valaki elküldi az Urilcard linkjét az adott partnerének. Szóval, ha éppen valaki tárgyal, akkor elég egy mozdulat és minden alapinformáció megjelenik róla – például a számlázási adatok –, amiért később nem kell külön felmenni

az OPTEN oldalára. Az egész metodikának az a lényege, hogy egyszerűen és gyorsan tudjak adatokat szolgáltatni az ügyfelemnek. Az OPTEN-nel történő együttműködés egészen biztos, hogy jelentős mérföldkő lesz a vállalkozásom életében. Az Urilcard szolgáltatásai között hasonlóan hasznos dolog a lokáció meghatározása, aminek segítségével rátükrözhető a navigációra, tehát ezt sem kell külön kezelni. Szóval a Urilcard már ma is több, mint egy névjegykártya, és ha őszinte vagyok, nem is nagyon szeretem ezt én sem így hívni, hiszen ez egy marketingeszköz is. Mégpedig azért, mert egyetlenegy linken, egyetlenegy kártyán tudod tartani mindazokat az adatokat, amit a cégedről fontosnak tartasz. Azt szeretném, hogyha az Urilcard a vállalkozások alapeszköze lenne, a marketingeszköz-tár alapja.

Vannak versenytársak ezen a piacon?

Amikor én ezzel két és fél éve elindultam, akkor még senki nem volt. A fejlesztések szakaszában és az egyre több internetes keresésnek köszönhetően már akadtam versenytársakra, akik viszont más oldalról közelítik meg ezt a dolgot, mint én, és a végcéljuk is egészen más, mint az enyém. Azt gondolom magamról, hogy sok tekintetben egyedül vagyok, nemcsak itthon, hanem a külföldi versenytársak tekintetében is.

Maga az ötlet zseniális, ugyanakkor megcsinálni nem egy programozói kihívás.

Mitől lehet jobb az ember a konkurenciánál?

Egyfelől, ahogy említettem, sok tekintetben egyedül vagyok a többiekhez képest. Például abban is, hogy nem kell semmilyen applikációt letölteni ahhoz, hogy valaki felvigye az adatait. Ha ez az elem ott van regisztrációban, az a felhasználónak plusz egy lépés, ami nehezíti a

**AZ EGÉSZ METODIKÁNAK
AZ A LÉNYEGE, HOGY EGYSZERŰEN
ÉS GYORSAN TUDJAK ADATOKAT
SZOLGÁLTATNI AZ ÜGYFELEMNEK.**

belépést, a megértést. Ma egy annyira gyorsuló világban élünk, és annyira minden azonnal kell, hogy nincsen idő és energia sem felesleges lépések megtételére. Másfelől, amiről beszélünk, az a digitalizáció, amiben a papíralapú kártyát szeretnénk digitalizálni. A digitalizációnak véleményem szerint két alappillére van: az egyik, hogy legyen egyszerű, intuitív és mindenki számára könnyen érthető, a másik fontos kulcs az edukáció. Ezalatt azt értem, hogy a felhasználó

pontosan ismerje a kártya lehetőségeit. Például mi nem adunk át úgy nagyobb mennyiségben kártyát, hogy előtte ne prezentáljunk. Ez egy közös érdek, hiszen ha az ügyfél látja, érti és megfelelően tudja használni, akkor fel fogja ismerni azt is, hogy mekkora potenciál van ebben. Egyébként ezt mutatják a statisztikáink is.

A nap végén nekem is az az érdekem, hogy mindenki használja a kártyáját, hiszen ezáltal még több emberhez érek el, ami tovább szélesítheti az ügyfélkört.

Tekintsünk a távolabbi jövőbe!

Mi jár a fejében, például a ruhamarkét projektet folytatod, vagy végképp szögre akasztod?

Amikor megcsináltam a ruhamarkét, akkor addig csináltam, ameddig meg nem lett. Viszont menet közben rájöttem arra is, hogy én ugyan szeretem a divatot, de ez nem más, mint érdeklődési kör, és nem több. Ennek ellenére mégis szeretném valahogy ezt életben tartani. Ugyanakkor nekem mindig a techvonal volt az igazi nagy szerelem, és nagyon jól érzem magam ebben a mai napig is. Azt is biztosan tudom, hogy nem az Urilcard lesz az egyetlen ilyen jellegű vállalkozásom, de még rengeteg potenciált látok benne.

Lehet ennek vége vagy határa?

Igazából nincsen, éppen ezért a termékfejlesztés gőzerővel zajlik prémium irányba, aminek a végén reményeim szerint a legnagyobb külföldi piacokat is célba vehetem.

hűségprogram

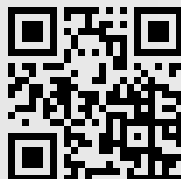
HOTEL & MORE HŰSÉGPROGRAM

Nem kell tovább keresnie a neten szállodáinkba a legjobb árat: regisztráljon a Hotel & More Hűségprogramba! Csak 1 perc és azonnal 5% kedvezménnyel valamint **garantáltan a legjobb áron** foglalhat hozzánk és a Hotel & More többi szállodájába.

- **korai érkezés vagy távozás**
- **magasabb kategóriájú szoba kedvezményes igénybevétele**
- **kártyaszinttől függő szobai bekészítés**

A szállodák felsorolása, ahol elérhető a Hotel & More Hűségprogram a **www.hmhotels.hu** weboldalon található.

H-1022 Budapest, Fillér utca 84/a
+36 1 792 2950 | +36 30 643 4270
husegprogram@hotelandmore.hu
www.hmhuseg.hu

KULTÚRA

BESZÉLGETÉS SZILÁGYI CSENGE
SZÍNМŰVÉSZNŐVEL

Bruckner Szigfridtól a forró bádogtetőig

írta: ROJKÓ ANNAMÁRIA *fotó:* BALOGH RÓBERT

Élvezi a reggeli ébresztő futásokat, a városban gyalog vagy bringával közlekedik.

Különleges eszköztárú művész, aki őszintén fogalmaz és kimondja a véleményét.

2015 óta a Vígszínház tagja, korosztályának vezető művésze. A Junior Prima díj mellett a társulattól megkapta a Varsányi Irén emlékgyűrűt, a Ruttkai Éva-, és két alkalommal az Ajtay Andor emlékdíjat. Jelenleg tíz darabban játszik, tízféle korban és helyszínen tízféle nőt. Szilágyi Csengével a színházi öltözőjében beszélgettünk.

A Vígszínház kapcsán ma is sokan emlegetik a „Várkonyi-korszakot”, amikor olyan fantasztikus színészgeneráció tagjai játszottak együtt, mint Ruttkai Éva, Darvas Iván, Latinovits Zoltán, Bárdy György és Benkő Gyula. Az utóbbi években újra egy markáns stílusú, különleges fiatal művészcsoport határozza meg a Vig stílusát. **Ön is érzi, hogy Szilágyi Csenge, Wunderlich József, ifjabb Vidnyánszky Attila és a társulat nagyjából egykorú tagjai önálló művészi közösséget alkotnak?**

A fiatalos lendület mellett, kíváncsiságunk révén alkotunk közösséget. Minket a különleges dolgok teremtésére való vágyakozás köt

össze. Sokszínűek vagyunk, de az elmúlt öt-hat évben az ízlésünk hasonlóvá vált. Szerintem a színházcsinálásban a közös ízlés megtalálása a legfontosabb. Ez nem azt jelenti, hogy minden ponton egyezik a véleményünk, nagyvonalakban azonban igen. Amikor például azt mondom, hogy piros, akkor a társulat jónéhány tagja, a piros szín ugyanazon árnyalatára gondol, mint én.

Mikor döntötte el, hogy a színészi pályát választja?

Egy iskolai diákszínjátászó versenyen, hetedik koromban én voltam Bruckner Szigfrid, a Négyszögletű Kerek Erdőből. Az élmény, hogy gyerekként elnyertem a legjobb epizodista díját, óriási motiváció volt. Kaptam egy oklevelet is,

amin az szerepelt, hogy én voltam a legjobb. Szerintem a versenyeken nyert kupák, könyvek vagy a futóversenyen kapott érmek nagyon sokat jelentenek egy kisgyerekeknek, meghatározhatják azt is, hogy merre indul el. Én ezután a díj után döntöttem el, hogy színész leszek.

Ez volt tehát a kezdet, de középiskolás-ként hogyan készült a pályára?

Ének- és beszédtanárokhoz jártam és táncórákra is. A középiskolában egymást követték a szavalóversenyek és nyaranta a színjátszó táborok. Az Összpróba Alapítvány színjátszó táborába jártam. Drága volt a részvételi díj, de anyukámék valahogy előteremtették. Előfordult, hogy a balatonföldvári Kultkikötő szórólapjait osztogattam, posztereket terjesztettem, cserébe Nagy Viktor, a Kultkikötő igazgatója és az Összpróba vezetője elengedte a tábor részvételi díját.

Első jelentkezésre fölvtették a Színház- és Filmművészeti Egyetemre, Novák Eszter és Selmeczi György osztályába. Az egykori osztálytársai közül kivel tartja a kapcsolatot?

Annak idején összetartottunk, sőt vértestvéri szerződést kötöttünk, de valójában nem volt túlságosan szoros a közösség. Wunderlich Józseffel jó barátok vagyunk itt a színházban, és Nagy Dániel Viktor is közel áll a szívemhez; sajnos ő a közelmúltban elhagyta az országot.

„...megfogadtam, hogy idősebb koromra is megőrzöm a fiatalabbkollégák iránti kíváncsiságot.”

Az egyetem után a Centrál Színházhoz szerződött. Miért jött el?

A Centrálban – magánszínház lévén – a szórakoztató előadások élveznek előnyt, amelyekben elsősorban a „nagy nevek” építenek. Néha adódott egy-egy szerep, de Puskás Tamás igazgató nem engedhette meg magának, hogy kockáztasson vagy kísérletezzon a fiatalokkal. Ott nem gondolkodhattak abban, hogy lépcsőről lépésre, egyre nagyobb szerepekben kipróbálnak. Eszenyi Enikő, a Vígszínház igazgatója, aki az egyetemen minden vizsgaelőadásunkat látta, egyszer csak felhívott, hogy szerződjek át ide, és én igent mondtam.

Átjött, és szinte azonnal megkapta Dorothy szerepét a Marton László rendezte Óz, a csodák csodája című zenés mesében. A közönség szerette, mégis levették a műsorról. Miért?

Nagyon jó előadás volt, de előbb a Covid miatt kellett szüneteltetni, később több műszaki dolgozó is távozott a színházról, és rendkívül költségesé vált a díszlet felépítése, illetve bontása. Nyolc órát vett igénybe az építés, ráadásul folyamatosan rongálódtak a díszletelemek a forgószínpadon. Végül gazdasági szempontok miatt vették le a műsorról, de elmondhatom, hogy 119-szer játszottam, ami jelentős szériának mondható.

Azt követően egyre komolyabb szerepek következtek, az utóbbi időben pedig számos főszerep. Mennyit játszik egy hónapban?

Átlagosan tizenhat-tizenhét este állok színpadon.

A fiatal színészek csoportja belesimul a nagy egészbe, a teljes társulatba? Az idősebbek közül Hegedűs D. Gézáról például köztudott, hogy rendszeresen játszik a fiatalokkal, a Színház- és Filmművészeti Egyetem tanáraként tanítja és menedzseli őket...

Úgy érzem, hogy az egymásra nyitott érdeklődés az idősebbekkel is összeköt, ez egy

oda-vissza kapcsolat. Börcsök Enikő – aki annak idején befogadott az öltözőjébe – mindig azt mondta, hogy ő is tanul tőlem. Nagyon sokat jelentett, hogy idősebb színésznőként nem akarta fitogtatni a tudását és tapasztalatát, hanem azt mondta, hogy a szemléletemmel, a frissességgemmel és a közös energiánkkal én is adok neki. A példája nyomán megfogadtam, hogy idősebb koromra is megőrzöm a fiatalabb kollégák iránti kíváncsiságot. Bár csak 32 éves vagyok, de már ma is gyakran eljárók a színművész hallgatók vizsgaelőadásaira. Itt van a nyomomban az alattam lévő generáció. Odafigyelek

rájuk, mert teljesen más a világuk, vagy más lett a világ, amiben színházat kell csinálni.

Néhány hete a pályakezdő fiatalok vették át önöktől a stafétát – azaz egy kivételével az összes szerepet – a H. Vecsei Miklós által írt és ifjabb Vidnyánszky Attila által rendezett Kinek az ég alatt már senkije sincsen című, nagyon sikeres és népszerű előadásban. Hogy élte meg, hogy mostantól nem önök, hanem egy új nemzedék játssza a darabot?

Annak idején ezt az előadást mi is átvettük a debreceni színházról. Már akkor is fájdalmasnak élttem meg, hogy elhoztuk tőlük. Most is ezt érzem, mert – ki kell mondani –, hogy az embernek fájdalmas érzés másnak átadni a ruháját. Ritkán fordul elő ilyesmi, egészen egyedi dolog. A legendás előadásokban, mint a Padlás vagy a Dzsungel könyve – amelyek generációkon keresztül műsoron vannak a Vígszínházban – az egyes színészek benne maradhatnak az előadásban, igaz, már más szerepben. Azt hiszem, hogy a Kinek az ég alatt... esetében csak így lehetett megoldani, hogy a darab műsoron maradjon. Ez egy rendkívül fontos előadás, és ha ez az ára, akkor a frissítés biztosan jó döntés volt.

Molnár Ferenc Liliomja kapcsán egyszer azt mondta, hogy az ön által játszott szerepek között Julika szerepe igazi jellemformáló karaktert jelentett. Kétségtelen, hogy a közönségben felmerül a kérdés: vajon ez a fiatal lány miért tart ki az utolsó percig a szélhámos és goromba Liliom mellett?

Éppen emiatt volt személyiségformáló hatással rám. Az általam játszott többi nő, Sally a Kabaréból, vagy a Macska a forró bádogtetőn Maggie-je erős személyiségek, az ő kabátjukat könnyen fel tudtam venni. Julikának azonban nem volt kabátja. Kezdetben úgy éreztem, hogy ő megfoghatatlan. Mekkora szíve lehet annak a nőnek, aki akkor is tűr és kitart a párja mellett, ha arcon csapják. Azt hinné az ember, hogy olyan kis gyenge teremtés, akivel mindent meg lehet csinálni. De rá kellett jönnöm, hogy valójában ő a legerősebb a világon, és éppen azért, mert mindent kibír; világot betöltő szíve van. Akkor éreztem meg, hogy mindent máshogy kell játszani, mint addig.

Találkozott-e más, hasonlóan meghatározó személyiséggel az eddigi pályáján?

Annak idején, a Kabaréban Sally Bowles szerepével kapcsolatban is hasonlóan éreztem, és most itt van Maggie is, a Macska a forró bádogtetőn női főszereplője. Erről a karakterről ugyancsak úgy gondolom, hogy egyfajta mérföldkő az életemben.

Beszélgetésünk idején mindössze három-négy előadás mehetett le Tennessee Williamsnek ebből a színművéből, de érezhető, hogy ez a Valló Péter rendezte darab a Vígszínház egyik kikezdehetetlen előadása. Ezúttal különböző generációk tagjai játszanak együtt. Milyen volt a próbafolyamat?

A végére azt éreztem, hogy összecsiszolódtunk, és igazi csapat lett a teljes szereplőgárda. Hozzá kell tennem, hogy ez az idilli állapot csak

A magán- életemben

*mindent kimondok,
és arról vagyok ismert,
hogy ha valami bánt,
nem fogom be a számat.*

aránylag kis számú szereplő esetén jöhet létre. A darabban nyolc felnőtt és két gyerek játszik.

Maggie hatalmas mennyiségű szöveget mond a darab elején, miközben folyamatosan játszania kell a színpadon...

Valóban, az első felvonás kezdetétől majdnem ötven percen át folyamatosan jelen vagyok. A próbák során végig azt éreztem, hogy nincs elég időm, nem tudom begyakorolni, nem leszek kész a premierig Maggie alkatának kidolgozásával. A szöveg megtanulása ugyanis csak az alapját adja az egésznek. Egy ideig az volt az érzésem, hogy a saját konyhámban többet nyűttem és mondogattam a szerepet, mint a színpadon. Mintha az otthonomban készült volna a szerep. Később, amikor elkezdtünk próbálni, hirtelen rám szakadt

minden, amit ez a nő érezhet. A főpróba előtt azután megbetegedtem, és folyamatosan azon gondolkodtam, hogy miért gyulladt be a torkom. A magánéletemben mindent kimondok, és arról vagyok ismert, hogy ha valami bánt, nem fogom be a számat. Egyszer csak rádöbentem, hogy a darabban lévő titkok és kimondatlan igazságok azok, amik megbetegítettek. Tudom, hogy ez furcsán hangzik, de jelzi, hogy egy nagy főszerep esetén a színésznek mennyire kell azonosulnia az általa játszott karakterrel.

**Mi a véleménye a televíziós sorozatokról?
A színház mellett nagy népszerűséget hozhat egy-egy sorozatszerep...**

Hat éve vállaltam utoljára ilyesmit. Játsoztam a Tóth Jánosban és két évadot a Korhatáros

szerelemben. Azóta minőségi okokra hivatkozva nem vállaltam sorozatszerepet. Napjainkban borzalmas forgatókönyvek alapján, jó színészekkel készülnek szörnyű sorozatok. Amikor bemutatnak egy új szériát, mindig megnézem az első két részt és – bocsánat, de a szakma nevében – szégyellem magam. Olyan kerettörténeteket írnak, vagy olyan mondatokat adnak a színészek szájába, amelyektől az egész műsor, úgy ahogy van, gagyi lesz. Magyarországon a Netflix és az HBO Max korszakában vétek megtenni ennyi tehetséges színésszel, hogy mindössze ez jusson nekik.

Nekem mindig is a színház volt az első, az utóbbi öt évben filmet sem forgattam. Gyűlölök castingokra járni, mert nem értem, hogy lehet,

hogy azokon a rendező legtöbbször nincs jelen. Nagy játékfilmek és sorozatok szereplőválogatásán is előfordult már hasonló. Ha megkeresnek, elolvasom a jelenetet, és mindig megmondom a véleményemet. Lehet, hogy ez sokaknak nem tetszik, sőt az is lehet, hogy hosszú távon ezzel kiírom magam a filmes szakmából. Tavaly decemberben azonban váratlanul felhívott Nagy Borús Levente filmrendező, aki azt mondta, hogy ragaszkodik hozzám. Elárulta a partnerek névsorát – Péterfy Bori, Zsótér Sándor, Kovács Tamás, Kálid Artúr, Nagy Zsolt és Schmier Zoltán – odaadta a forgatókönyvet, ami annyira izgalmas volt, hogy nem bírtam letenni. Azt éreztem, hogy végre olyan szöveget olvasok, amire azt mondhattam: erre vártam.

Túl vagyunk a forgatáson, amelyet nagyon élveztem. A film címe Éger. Több idősítkban játszódik, nagyon izgalmas félig krimi, félig

családtörténet, hosszú monológokkal. A bemutatót őszre tervezik.

A próbák és előadások között mivel tölti a szabadidejét?

Megkísérlem behozni azt a sok lemaradást,

ami akkor keletkezik, amikor próbálok és játszom. A baráti kapcsolataimban és a magánéletemben is folyamatosan próbálok visszaépíteni a hiányokat. Regenerálódok, feltöltődöm, olyan dolgokkal foglalkozom, amelyek hozzásegítenek ahhoz, hogy ne használódjon el a testem és a lelkem, amikor majd újabb lavinaként érkezik egy új próbaidőszak. Szeretek főzni, és élvezem a reggeli ébresztő futásokat a Városligetben vagy Margitszigeten. A városban biciklivel járok, de mostanában nagyon rákaptam a sétára is.

Követi a divatot, érdekli az öltözködés?

Számomra az öltözködést a színházi jelmezek jelentik. Az egyes előadásokban a jelmez

*Számomra
az öltözködést
a színházi jelmezek
jelentik. Az egyes
előadásokban
a jelmez ugyanúgy
a szerepemhez
tartozik,
mint a szöveg.*

ugyanúgy a szerepemhez tartozik, mint a szöveg. Egy új előadás tervezésekor nagyra értékelem, ha a jelmeztervező nem kidolgozott koncepcióval érkezik, hanem ő is közös munkának tartja a feladatát. Tihanyi Ildikó például, akivel a Kabaréban dolgoztunk, különösen nyitott volt arra, hogy jól érezzem magam a színpadon, ezért szinte közösen találtuk ki a jelmezeket. Ugyanígy történt Pusztai Judittal a Diktátorban. Fontos számomra, és minden részletében nagyon izgat, hogy egy ruha, amit rám varrnak, esetleg rám igazítanak, vagy egy színpadi cipő, hogy áll rajtam. Az egyes öltözeteket is ugyanolyan aprólékosan próbálom – például a gyorsöltözések miatt pontosan tudnom kell, hogy hol vannak a gombok – ahogy a szöveget tanulom. A Vígszínház varrodájában megtanultam, hogy mi az, ami jól áll, hogy meddig érjen egy ruha vagy a ruhának az ujjá, és azt is, hogy milyen sokat jelent, ha az anyag szélét felvágják, vagy kicsit bőven hagyják.

A magánéletemben azonban legszívesebben mindig mackónadrágban és edzőruhában járnék. Másnak ugyanis a hétköznapiakon nincs értelme. Otthon felkapok valamit, délelőtt bejövök a színházba, itt átveszem a próbaruhám, majd visszaveszem a reggeli cuccom és hazamegyek. Estére visszajövök, és van olyan előadás, amely alatt ötször kell különböző jelmezekbe bújni. Előadás után tényleg nem vágyom másra, csak egy kényelmes mackóra. Emiatt talán érthető, hogy nem szeretek ruhát

vásárolni és próbafülkébe járkalni. Mindezt túl sok energiát vesz el az életemből. Én nem vagyok „fashion színésznő”, kirohannék a világból, ha márkák hirdetésére kérne fel egy dizájner, mert azokkal képtelen lennék azonosulni. Közben azért csodálkozva nézem, hogy hány olyan színésznő látható a médiában, akinek jut ideje és energiája öltözködni, és kitalálni a szettjeit. Titkon persze vágyom rá, hogy egyszer majd én is ilyen legyek.

Ha sorozatokban nem is látjuk, de jellegzetes hangját időnként kölcsönadja néhány világsztárnak. Abban a műfajban az ön számára mi jelenti a mércét?

Dolgozik néhány szinkronrendező Magyarországon, akikkel meghatározó filmeket készítettem. A közös munka során nagyon sokat tanultam a szakmáról. Ha ők kérnek fel, többnyire elvállalom a munkát, még akkor is, ha kisebb szerepről van szó, vagy esetleg olyanról, ami nem az én világom. A sorozatokat azonban lemondtam, mert a színházi munka mellett nem fér bele, hogy folyamatosan a stúdióban legyek. Ma már csak az SDI Media Hungarybe és a Mafilmbe járok. Döntést kellett hoznom, meghúztam a határvonalat, mert nagyon sok a szinkronstúdió és nem akarom elaprózni magam.

Ki az a színész, akire büszke, hogy a mozikban az ön hangján szólal meg?

Lady Gaga, a Csillag születik című filmben. Énekesnőként nagyon nagyra tartom, és színésznőként is egyre nagyobbra. Büszke vagyok rá, és természetesen nem titok, hogy erre a szinkronra kaptam a Selmeczi Roland díjat.

Véleménye szerint a szinkronizálás egyfajta színészi alakításnak is felfogható?

Azt hiszem, igen. Ezeket a filmeket a magaménak érzem, úgy tekintek rájuk, mintha a szerepet is én játszottam volna. Talán ezt igazolja, hogy a Csillag születik után sokan gratuláltak, a szakmabeliek mellett az ismerőseim is jelezték, hogy nagyon jól sikerült. Jó érzés volt, hogy az eredeti karakter mögé oda tudtam tenni a saját személyiségemet.

Mi lesz a következő bemutatója?

A Presser 50 című koncertre készülök, amelynek apropója, hogy ötven éve mutatták be a Képzelt riportot, amellyel elkezdődött Presser Gábor és a Vígszínház közös története. Én az Átkozott élet című dalt énekeltem a Jó estét nyár, jó estét szerelem című előadásból. A Pesti Színházban hamarosan elkezdünk próbálni egy nagyon izgalmas, friss improvizációs alapokon nyugvó előadást Kincses Rékával, akivel annak idején a Pentheszileia Program című előadást is készítettük. A társulattól tízen veszünk benne részt. A darabot Székely Csaba írja, és a magyar megosztottságról szól.

LŐVÉR ****
HOTEL
SOPRON
operated by

LŐVÉR HOTEL **** SOPRON

Sopron legszebb részén, az erdők közvetlen szomszédságában található a Hotel Lővér. Ébredjen minden reggel madárcsicsergésre, kezdje a napot gyönyörű fenyvesek látványával! 180 szobánk erdőre néző kilátással rendelkezik, részben balkonos. Családosok számára ideális választás lehet összenyitható szobáink egyike.

9400 Sopron, Várisi út 4.

+36 30 099 4201

info@hotellover.hu

www.hotellover.hu

hotel & more

100 évnyi opererett

írta: FARKAS KRISZTINA
foto: FARKAS KRISZTINA, JUHÁSZ ÉVA

Egy színház életében több említésre, sőt ünneplésre méltó évforduló is eljöhethet, legyen szó akár a társulat tagjairól, akár egy nagy szériás előadásról – ám amikor maga a színház érkezik el fennállásának kerek jubileumához, az egy igazán ünnepélyes alkalom.

Budapest VI. kerületében megszámlálhatatlan gyönyörű, patinás épület áll, rengeteg közülük elnyerte a műemléki védeltséget is. Ez nem csoda, hiszen olyan épületekről beszélünk, mint például az Anker-Palota, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem, az Avilai Nagy Szent Teréz plébánia-templom, az Operaház, a Párisi Nagyruház és a Mai Manó Ház, hogy csak néhányat említsünk az igazi építészeti

remekművek közül. Ezek közül talán csak egy, nem is a legrégebbiek egyike a Nagymező utca 17. szám alatti épület, amely szinte megbújik a mellette álló két lakóépület között, aki azonban már járt benne, biztosan vissza is tér ide. Ezen a címen ugyanis a száz esztendőös Budapesti Operettszínház áll.

Igen, a Budapesti Operettszínház 2022. december 22-én száz éves lett. Korábban Fővárosi Operettszínház – egy átmeneti ideig Fővárosi Művész Színház – néven ugyan, de a magyar operett palotája száz évvel ezelőtt nyitotta meg Nagymező utcai kapuit a közönség előtt.

Az épület eredetileg orfeumnak épült és annak a Somossy Károlynak a nevét viselte, aki megálmodta az orfeum és színház akkor korszakalkotó újításnak számító kombinációját, a Somossy Orfeumot. (Ha valaki odafigyel, a mai napig említésre kerül az Orfeum neve – például a Csárdáskirálynő című örökzöld operettben.) Somfai Péter, a színház műszaki igazgatója 2022-ben megjelent könyvében leírja ennek az operetttrajongó újítónak az életét, innen is tudható, hogy Somossynak micsoda kálváriát kellett bejárnia, míg felépíthette ezt a palotát, melynek homlokzata a mai napig szinte változatlan pompával várja a közönséget.

A színház első igazgatója Tapolczai Dezső volt, de a mostani igazgatót, Kiss B. Attilát megelőzően betöltötte ezt a pozíciót – csak kiragadva pár nevet – például Fényes Szabolcs és Szinetár Miklós is. Az Operettszínház társulatához valaha tartozott művészek felsorolása fizikailag képtelenség, ha csak néhány nevet megemlítenénk a múltból és a jelenből, százával sértenénk meg az említésre, emlékezésre és szeretetre egyaránt méltó pályatársaikat.

Az épület belső tereiben is sokminden megegyezik az 1894-es nyitáskori látvánnyal, például a földszintről az erkélypályokhoz vezető dupla márványlépcső-sor, de említhetjük a nézőtér talán leglátványosabb elemét, az impozáns, gyönyörű csillárt, mely az akkor még egyértelműnek tartott gázvilágítás helyett – köszönhetően Somossy Károly bátor jövőbe látásának – Magyarországon elsőként eleve villanyvilágításra lett tervezve. Az elektromosság elfogadását megkönnyítette a sajnálatos, 1881-es hatal-

mas bécsi színháztűz fájó emléke, mert a villany bevezetésével teljesen kiküszöbölhető lett az addig kikerülhetetlen, gyulladásveszélyes gázvilágítás. A száz-tizenhat izzó ma, a XXI. században is ugyanazzal a sziporkázó eleganciával ragyog fel estéről-estére, mint a XIX. végén, a megnyitás pillanatában. A Somossy Orfeum tündöklése nem tartott olyan sokáig, mint ahogy azt a megálmodója remélte, hiszen 1922-ben ez már az 1998. óta Budapesti Operettszínház nevet viselő színház otthona lett. Egyben a magyar operetteké.

A száz éven végigpillantva azt láthatjuk, hogy az operett népszerűsége nemhogy nem csökkent, de mondható, hogy reneszánszát éli. Ha valaki ellátogat a Budapesti Operettszínház honlapjára, azzal szembesül, hogy ha nem kapott időben észbe, bizony lemarad a kiválasztott előadásról, mert azok szinte kivétel nélkül teltházasak. A repertoár évente változik ugyan, de vannak darabok, amelyeket újra és újra műsorára tűz a Színház, hiszen a nézők, a rajongók újra és újra látni szeretnék őket. Ilyenek például a jelenleg is műsoron lévő Csárdáskirálynő és a Marica grófnő (Kálmán Imre), A mosoly országa (Lehár Ferenc), a Mágnes Miska (Szirmai Albert), a Lili bárónő (Huszka

Jenő) stb. De mindenképp ide tartozik a március 10-én bemutatott Mária főhadnagy, Huszka Jenő klasszikusa is, melyről a rendező, **Homonnay Zsolt** honlapunknak korábban adott interjújában így mesélt: „A darabnak, amit 1942-ben írtak, volt ugyan egy „ős” példánya, de az már ’42-ben rengeteg változáson ment keresztül, majd az ’50-es években pláne, majd a ’70-es években pláne... Sok helyen bemutatták, átszabták, nagyon sok mindent cenzúráztak benne, például Kossuth beszédeit. Én nagyon szeretném, ha nem a mindenféle, akár politikai, akár társadalmi szempontok alapján megnyirbált mű kerülne hozzánk, hanem az alap.”

Az „igazi” művek bemutatása, a hagyományok őrzése, a dalok és történetek tisztaságának védelmezése nem volt mindig és mindenhol ennyire fontos szempont. Sokáig tartotta magát egy nézet, mely szerint a zenés előadások gyengébb előadások a prózaiaknál, jól-rosszul el kell énekelni azokat, a zene és a látvány úgysis eladja majd őket. Ezzel szemben ma a Budapesti Operettszínházban elvárás a tökéletes éneklés mellett

a színházi színvonal is, ez a rendezők és a színészek közös igénye – így a végeredmény és ezzel együtt a nézői élmény is sokkal tökéletesebb.

A zenés színházi színházi színjátás „megreformálása”, a szövegértelmezésre, érthetőségre törekvés a Színház egyik nagyon megosztó, ám minden kétséget kizáróan a huszonegyedik század első évtizedében a Színház sikereinek fellendülésében egyik legnagyobb szerepet játszó igazgatójának, Kerényi Miklós Gábornak a nevéhez fűződik. Az ő rendezői módszerei talán, vagy inkább valószínűsíthetően nem mindig voltak minden nézet szerint elfogadhatóak, de az elvitathatatlan tény, hogy az ő „égisze” alatt a Budapesti Operettszínházban bemutatott előadások mára legendássá váltak. Ebben az időben mutatták be azokat a musicaleket – a Mozart!, a Rómeó és Júlia, a Rudolf, a Ghost, hogy csak néhányat említsünk –, amelyekért a rajon-

gók a pénztárnyitás pillanatában már órák óta várakozó és egyre duzzadó sorának vége az Andrassy út túloldalán, a Radnóti Színház előtt állt, hogy a jegyárúsítás megkezdésének napján megvehessék a belépőjegyet és le ne maradjanak az előadásokról. Itt kell megjegyeznünk, hogy a mai közönség elég jelentős része ebben az érában ismerkedett meg a színházzal és sokan ma már gyermekeikkel járnak vissza. A gyermekes családok egyik kedvence, a 2005-ös bemutatója óta a nézők egyik

legkedveltebb musical-előadása, A Szépség és a Szörnyeteg. Ez az előadás lett az Operettszínház egyik legnagyobb szériát megért külföldi sikere, közel tizenöt éven át évente kétszeri, német nyelvterületre vitt turnéja, mely szintén ebben az érában indult útjára.

Természetesen a kigyózó sorokban várakozás ma, az internet korában már nem életszerű, de maga folyamat nem lett más, csak a vásárlás módja egyszerűsödött. Ma honlapokról vesz a néző jegyet, otthonról, kényelmesen, de ma is ugyanúgy lemarad az, aki „ráér még” felkiáltással nem az árusítás megkezdésének napján tervezi a jegyvásárlást.

2017-ben a hajdani Moulin Rouge helyén megnyílt a Kálmán Imre Teátrum, mely az Operettszínház kamaraszínháza, ahol ugyanúgy, mint a Nagyszínpadon és a Raktárszínházban, szintén teltházak előadások láthatóak.

Az elmúlt években egy rendkívül érdekes kezdeményezésnek lehettek tanúi, akik ellátogattak az eseményekre: egy-egy alkalomra (Magyar Operett Napja, Advent, szilveszter és újév), egy nagy zeneszerzőnk életművéből (Kálmán Imre, Lehár Ferenc), akár egy jó ügyben segítségül (Érted táncolunk – jótékonyági táncgála) valamint legutóbb a száz éves jubileum tiszteletére nagyszabású, látványban és kiállításban is újszerű, különleges gálaestekben kerülnek összefoglalásra az operett-irodalom legismertebb, vagy ellenkezőleg, éppen a legrejtettebb, legritkábban hallható gyöngyszemei. Ezen gálák mindegyike egy-egy csodálatos színpadképekben és még csodálatosabb dallamokban megfogalmazott tisztelet és a műfaj, a szerzők és mindazok előtt,

akiknek részük volt a Budapesti Operettszínház immáron száz évre visszavezethető sikerében.

Annak reményében, hogy az örökzöld műfaj csillaga mindig ilyen fényesen ragyog, kívánjunk még legalább száz évet a legdallamosabb Hungarikumnak!

Heltai Jenő: Prológ

Sötét idők szavával bús szívedben,
ünnepre gyűlsz ma árva Budapest.

Áll az új színház, már függőnye lebben,

Legyen valóban ünnep ez az est.

Szálljon az ég urához hő fohász:

Maradjon ünnep ez a ház.

Szép magyar szónak, magyar muzsikának,

Magyar színészeknek szent csarnoka,

Legyen tőled számúzve a bánat

S minden csúnya, rossz és mostoha.

És ti, kiket szavam köszönt,

Ti idelent, ti odafönt,

Urak, nemurak, gazdagok, szegények,

Amit adunk, azt jó szívvel vegyétek.

A szándék jó, s a jószándék ajándék,

Föl a függőnyt! És kezdődjék a játék!

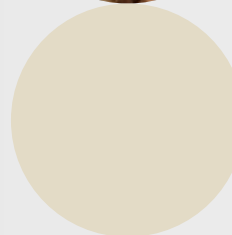
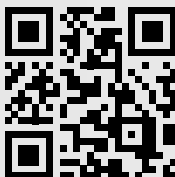
OXIGÉN FAMILY HOTEL

OXIGÉN FAMILY HOTEL***** NOSZVAJ

Erdei wellness szállodánk az ország egyik legtisztább levegőjű településén fekszik, a Bükk hegység déli kapujában, varázslatos 4 hektáros ősfás parkban.

A park megannyi játéklehetőséget kínál, a közelben csodálatos kirándulók helyek érhetőek el, rossz idő esetén pedig Zen Spa családi wellness birodalmunk és beltéri programjaink várják apróbb-nagyobb Vendégeinket.

3325 Noszvaj, Szomolyai út
+36 36 563 300
info@oxigenhotel.hu
www.oxigenhotel.hu

A napos B oldal

írta: BARNA ANDRÁS *fotó:* MAROSI BARBARA

Talán akkor szembesülünk először azzal, hogy elrohant mellettünk az élet, amikor a feltörekvő generáció első ízben csokolommal köszön. Még ha ebben a helyzetben el is játsszuk az örök fiatal szerepét, a tény mellbevágó, és egy sor dilemmát is magával hoz. Hirtelen kritikusabbak leszünk a tükör előtt, még a foncsor mögé is benézünk, miközben ráeszmélünk arra, hogy már régen nem csak a nevetőránckok mélységét vizslatjuk, hanem az egész életünket. Bár az idő múlása nem tesz különbséget a nemek között, az élet mégsem ugyanolyan erővel húzza a barázdákat. A legtöbb nő számára a negyvenéves kor után új időszámítás kezdődik, ami kihat vagy hathat a magánéletére, a munkájára, karrierjére, és sorolhatnám. De vajon törvényszerű, hogy egy bizonyos életkor fölött a nőket bedarálják a megszokott klisék? Jakupcsek Gabriella új könyve szerint egyáltalán nem ér véget egy nő élete negyvennél, sőt... – csak át kell menni a napos oldalra.

RUHA: MARC CAINE

RUHA: MARC CAINE

A könyv megjelenése előtt néhány héttel beszélgettem Jakupcsek Gabriellával. Új könyve, *A napos B oldal* elsősorban nőknek szól, de férfiaknak is íródik, hiszen a társadalmi beidegződéseket csak a két nem közös erejével lehet megváltoztatni. Gabi szerint ugyanis a férfiaknak is tudniuk kell, hogy miként működik egy nő negyven fölött. Ennek okán bizonyos tekintetben rendhagyó beszélgetés alakult ki, amiben mi, férfiak is masszívan benne voltunk.

Barna András: Talán nem leszek túl eredeti ezzel a kérdéssel, de miért pont most írtad meg ezt a könyvet?

Jakupcsek Gabriella: Megírhattam volna akár tíz évvel ezelőtt is, már csak azért is, mert abszolút nem foglalkozom a dátumokkal, évfordulókkal, ezek mindig úgy mentek el mellettem, hogy szinte észre sem vettem őket. Emiatt rendre keverem az éveimet, amin a családom mindig nagyokat nevet. Ennek némileg ellentmond az, hogy a hatvanadikat már nem tudtam „elbliccelni”, mint a többit – már csak azért sem, mert túl sokan figyelmeztettek rá.

Szerinted az idő múltát másképp éli meg egy férfi és másképp egy nő?

Hogyne, mindenképpen, de nem a megélésben van különbség, hanem a helyzet megítélésében. Egy hatvanas férfi, ha jól tartja magát, az olyan, mintha még minden előtte állna. Egy ötven fölötti nőt – akár a munka világáról van szó, akár az élet egyéb területéről – szépen elkezdnek leírni. Rengeteg cégnél megfordultam a tréningjeim kapcsán, és nem kell erős szemüveg ahhoz, hogy lássam, a problémák mindenhol ugyanazok – az ötven fölötti nők nem találják a helyüket. Én a B oldalt nem is örventől számítom, hanem 45 éves kortól, ugyanis jellemzően akkor jön el a fordulat. De nemcsak a férfiak és a nők ítélik meg másképpen ezt a helyzetet, hanem a társadalmunk is. Ugyanis egyáltalán nem mindegy, hogy ki hol éli meg ezt a kort – Dél-, Észak- vagy éppen Közép-Európában. A különbségek pedig dermesztőek.

Akkor kijelenthetjük, hogy az életkor megítélése az adott társadalom helyzetével, minőségével szoros kapcsolatban áll?

Szerintem mindennel kapcsolatban áll. És itt nemcsak az egzisztenciális helyzetről van szó, hanem az egészségről, a mentális egészségről, a párkapcsolatainkról, a gyerekeinkről is.

Véleményed szerint a könyveddel el lehet érni olyan társadalmi rétegekhez, olyan nőkhöz is, akik nem tudják megfogalmazni a problémáikat, de mondjuk érzik, hogy ezek léteznek?

Ez lenne a lényeg, de sajnós azt látom, hogy kevés kivételtől eltekintve a többség beletörődve elfogadja ezt a helyzetet, és azt hiszi, ez így a normális, mert már öreg. Ezen kellene nagyon változtatni, mert annak társadalmilag és népgazdaságilag óriási veszélye van, ha valaki mindent elenged vagy elengedtetnek vele. Sokan még nagyon szívesen dolgoznának, mégis könnyen szembesülhetnek azzal, hogy a munkaerőpiacon már nem tudják hasznosítani a tudásukat. Persze van olyan réteg is, amelyik már nem akar dolgozni, nézzük csak meg a szüleink generációját. Ők alig várták, hogy nyugdíjba mehessenek, s ezzel be is tették magukat a „leállás kategóriába”, és inkább a biztos kicsire mentek.

Ma már egészen más a helyzet, és azt gondolom, mindenki tisztában a nyugdíjaskora lehetséges jövőképével. Ugyan a gazdasági vetület csak egy szelete a témának, mégis nagyon sok mindenre kihat, és jelentősen befolyásolja azt, hogy érzi magát valaki 45 év fölött.

És hogy érzik magukat a nők 45 év fölött?

Nyilván ez egyéni, típus és személyiség kérdése is, de az biztos, hogy nagyon sokakat fel kell ébreszteni, és rá kell döbbszteni arra, hogy magán az emberen sok múlik.

Ezekre találunk példákat a könyvedben?

Harminc éve vezetek talkshow-kat, ennek köszönhetően hatalmas volt a merítésem, ami akarva-akaratlanul magával hozott egyfajta szociológiai rálátást is. Csak az elmúlt három évben egy kisvárosnyi ember ült velem szemben, ha ezt beszorzom harminc évvel, akkor az már egy igen jól látható szám. Az elhangzott történetek sok esetben összecsengenek vagy éppen kiugróak. Ez utóbbiakból számosat megírtam, hiszen szinte mindegyik példaértékű. Ugyanakkor nem általánosítok, csak annyit vállalok, hogy felteszek kérdéseket, mégpedig úgy, hogy magában mindenki elgondolkodhasson.

Hol van a szignifikáns különbség férfi és nő között?

Az ötven fölötti férfiak is válhatnak feleslegessé, de ők nem beszélnek róla, mert nem akarnak gyengének látszani, még annyira sem, mint a nők. A férfiak tehát arról nem beszélnek, hogy feleslegesek vagy éppen életközépi válságukat élik, vagy nem működik a párkapcsolatuk. Nem

lelkiznek, ha problémájuk van, akkor inkább próbálják eltusolni, magukba fojtani. Éppen ezért nem beszélnek egymás között sem ilyenekről. A találkozósaik projektalapúak, amiben egészen más a közös nevező – például a foci, a motorsport stb. Szóval semennyire nem csoma-

golják ki a lelküket, vagy csak nagyon-nagyon ritkán. Szemben a nőkkel, akik ha ketten-hárman összeülnek vagy együtt dolgoznak, akkor két perc alatt szóba kerül a gyereknevelés, az esztétika, az egészség vagy a párkapcsolati nehézségek, hogy csak néhányat említsek.

Némileg költői a kérdés: létezik megoldóképlet?

Nem a megoldás az érdekes, mert az előbb-utóbb meglesz. Az a legfontosabb, hogy legyen önismeretünk – ezen sokszor dolgozni kell –, és lássuk, mi az, ami rajtunk múlik, és mi az,

ami külső körülményeken, amiből rengeteg van. A kifogáskeresés és a valóság között húzódik egy mezsgye, ezt kell megtalálni. Ez az egyik része a dolognak. A másik, amit látni kell, hogy nem én leszek az, aki megmondja bárkinek is a „tutit”, nekem az a feladatom, hogy utánajárjak a „tutinak”. Ebben a könyvben számos olyan hozzáértő, illetve szakember megszólal, akiket megkérdeztem bizonyos kérdésekről. Mert engem is érdekelt, hogy mi a megoldása ennek vagy annak problémának, már csak azért is, mert ennek a könyvnek minden fejezetében a saját emócióimból indulok ki. Emiatt számomra egyfajta

alapvetés is látni, tudni, hogy bizonyos dolgokat hogy élek vagy éltem meg, és persze azt is, hogyan kellene és szeretném megélni. Emellett szükségszerű azt is látni, hogy a felvetett problémákat külföldön hogyan élik meg, mert azt látom, hogy mi „ide” nagyon be vagyunk zárva.

Én úgy érzeltem, hogy mostanság mintha sokkal hangosabb lenne az a vonal, amelyik a nőknek a társadalomban betöltött szerepével foglalkozik, és talán mintha az arányok is kiegyenlítettebbek lennének. Nem jól látom, vagy ez csak a felszín?

Minimálisan változtak az arányok. Minden statisztika szerint a covid 100-120 évvel vetette vissza a nőket a világban. Ha csak ezt vesszük alapul, akkor máris sötétebb a kép. Nem vitatom, hogy hangosabbak vagyunk, de csak hangosak, és nem elég hatékonyak. Ma már nagyon sok komoly nőszervezet próbál küzdeni Magyarországon is, de ez az átlagot nem mozgatja meg, és például egy vidéki nő helyzetén ez az erőfeszítés csak minimálisan javít.

Itt sem az a kérdés, hogy ez a vidéki nő hol helyezkedik el a társadalomban?

Induljunk ki a médiából, ahol rendkívül rossz a nők helyzete. Van három-négy „csillagszóró”, akire odafigyelnek, de attól még az átlag helyzete nem lesz jobb. Elég csak a fizetéseket megnézni: a nők 30-40 százalékkal kevesebb, mint az ugyanolyan beosztásban dolgozó férfiaké. Én egyáltalán és nagyon nem vagyok feminista, de kifejezetten szeretném, ha ez a könyv a férfiakhoz is szólna, mert ez a helyzet mindenkit érint 45 év fölött. És emiatt a probléma megoldása nem is megy egymás és őszinte párbeszéd nélkül. A férfiaknak meg kell érteniük, hogy mi történik a feleségükkel 45 fölött, de ezzel együtt a nőknek is meg kell érteniük, hogy a férfiak is ugyanúgy átesnek kríziseken, ahogy ők. Csak erről a férfiak ugye nem beszélnek, pedig lelkiileg őket is – akár kimondják, akár nem – megtépázza a változókör. Velem szemben még soha nem ült olyan férfi, aki erről panaszkodott volna. Szóval, nem vagy keveset beszélgetünk egymással ezekről a dolgokról, mert ezek valahol tabutémák.

Azt gondolom, vagy legalábbis hiszem, hogy egy egészséges párkapcsolatban ahol nincsenek leosztva a férfi-női szerepek, a kommunikációnak kényes kérdésekben is nyíltabbnak kellene lennie.

Lehet, de a nagy kérdés az, hogy ki hogyan tekint egy párkapcsolatra: csapat- vagy projekt munkaként.

Ha a válaszok számának fényében nézem, akkor a párkapcsolatok ma már leginkább projektalapon működnek.

Én is sokszor azt látom, hogy projekteket futtatunk le a kapcsolatainkban, és csak jobb esetben van csapatmunka. Ez valahol személyiség kérdése is, mert van, aki projekteken gondolkozik, és

Én egyáltalán és nagyon nem vagyok feminista, de kifejezetten szeretném, ha ez a könyv a férfiakhoz is szólna, mert ez a helyzet mindenkit érint 45 év fölött.

azt mondja: most ennyi éves vagyok, most ennek kell történnie, eddig van a karrierem, utána meg ennek és ennek kell történnie. De eljön a pillanat, amikor ezeknek az embereknek is el kell beszélgetniük majd önmagukkal, mert – jó esetben – egyszer majd lesznek 50, 60, 70 évesek. Akkor fel kell tenniük maguknak azt a kérdést, hogy akkor majd mik lesznek a projektjeik.

És még egy: azt nem lehet nem látni, hogy a párválasztás is projektalapúvá vált, teljesen tudatosan. Be van osztva, hogy kinek mennyi a privát ideje, mennyi jut a gyerekre, ki hova megy és mikor, és ebben benne van az is, hogy ki mennyit keres.

Ez valahol egy picit összecseng azzal az egyre erősödő nézettel, hogy mindenkinek legyen én-ideje, mi-ideje.

Ennek a nézetnek én nagy pártolója vagyok, de ez legyen úgy kialakítva, hogy ne menjen a másik rovására. Szabadságot adni vagy kapni csak a kölcsönösség elvén lehet. Erről is érdemes beszélni, mert a „mi” nem jelenti azt, hogy közben én nem vagyok én. Ugyanakkor sokan érzik, hogy szükségük lenne én-időre, de nem tudják delegálni a feladatot, mert mondjuk félnek, és nem merik rábízni senkire a gyerekeiket.

Visszatérve a párkapcsolatokhoz: talán a mi generációnk szerencsésebb helyzetben volt, hiszen – jó esetben – a szüleink révén voltak mintáink. A ma generációjának már nincsenek.

A következő generációk jó eséllyel már nem egy ember mellett élik le majd az életüket.

Ennek a miéért is érdemes elgondolkozni. Ahhoz, hogy hosszú időt el tudjunk tölteni egy másik ember mellett, azt meg kell tanulni, hiszen ez jó önismeretet és alkalmazkodást kíván – de típus kérése is. Egy párkapcsolatot érintő döntés előtt kinek-kinek mindig fel kell tennie azt a kérdést: van-e ereje többször is újrakezdeni? Hiszen azt nem szabad elfelejteni, hogy mindig ugyanazt a csavarkulcs nélküli szerszámosládát viszed a következő kapcsolatba is, tehát állandóan ugyanazokkal a problémákkal szembesülsz. Van, aki ezt csak akkor fogja majd fel, amikor már túl van a második vagy harmadik kapcsolatán. De lehet, hogy pont azért menekül egy újabb kapcsolatba, mert nem akar szembesülni a nehézségekkel. Ezeket a kérdéseket is fel kellett tennem a könyvben. Az érem másik oldalán pedig van egy ritkábban említett dolog is: amikor olyan élethelyzetbe kerülés, hogy senki nincsen az életedben, mert mostanság egyre többen élnek egyedül.

Erre akár ráfűzhetném azt is, hogy egy bizonyos életkor után bekapcsol a vészcsengő: kellek-e még valakinek?

A nőknél bekapcsol, de a férfiak megtalálják a megoldást, legalábbis a legtöbb esetben. Ez pénz és ego kérdése, nem véletlen, hogy többször látsz idősebb férfit fiatal nővel, mint idősebb nőt fiatalabb pasival.

Szerinted a pénz teszi láthatóvá az embert?

Szerintem a pénz mindenképpen láthatóvá teszi az embert, akkor is, ha nincsen mögötte

ember. Ez a legnagyobb veszélye ennek a dolognak. Akinek nincsen pénze, de látható lehetett volna, az egy kicsit el is tud tűnni. A férfiaknál a párválasztás pánikjában a pénz, a státusz nagyon jól tud jönni. Sajnos a mi kultúránkban nagyon benne van a nagy autó, vékony nő – ez státuszszimbólum.

Nem akarom megvédeni magunkat, de mindenhez két ember kell.

Ne degradáljuk ezt a dolgot, hiszen az élet „lifestyle” része nem lebecsülendő. Egy szép nő adta boldogság inspirálhat, és ideig-óráig kihozhatja a férfiemberből a legjobbat. Szemben ezzel a 45 fölötti nők párkeresése egy „ámokfutás”.

Nem véletlen, hogy a társkereső oldalakon az arány jócskán a nők oldalára billen.

Nem lehet, hogy ebben benne van az is, hogy magasak az elvárások?

Nagyon benne van, aminek legtöbbször az az oka, hogy hiányzik az önismeret. A kulcsszót kimondtad: elvárás. Ugyanis a másikkal szemben mindig mindenkinek hatalmas elvárásai vannak. A könyvben többször rákérdezek, hogy az elvárásokért cserébe ki mit ad. És akkor kinek-kinek meg kell fogalmaznia azt, hogy mire képes. Ha valaki erre válaszolni tud, az egy nagy dolog, mert akkor szembesülni tudott saját magával. Én arra biztatnám a férfiakat, hogy mindig nyugodtan kérdezzenek vissza, ha ezzel szembesülnek.

Egyébként a párkapcsolati kérdés egy nagy rész ebben a könyvben. Házasság vagy házasság nélküli, de nemcsak a pár-, hanem társas kapcsolat is, hiszen nagyon sokan baráti társaságban élnek az életüket.

Körülöttem rengeteg nő nagy társasági életet él, és nincsen állandó párkapcsolata. Ők olyan életvitelre rendezkedtek be, hogy utaznak, vacsorákra járnak vagy színházba.

Ennek okán nem felétlenül egy embertől várja el valaki a társas kapcsolatot, hanem egy társaságban, egy közösségben él nagyon klasszul – ezért nem köteleződik el, vagy csak időszakosan.

Véleményed szerint csak a generációm sajátossága mondatja velem azt, hogy az ember alapvetően egy társas lény, aki párkapcsolatban képzei el az életét?

Szerintem nagy valószínűséggel igen. Viszont látom a fiaim generációját, akiknél már ez egyáltalán nem olyan alapvetés, mint a mi esetünkben volt. Az ő nemzedékük nagyon sokfajta életet kezdett el élni, amiben a szabadságfaktor nagyon benne van.

Ezek szerint az örökkön örökkének lóttek?

Az ember, amikor háromszor is házasságot köt, mindhárom esetben ugyanazt képzei: a kiválasztottja az az ember, akivel le fogja tudni élni az életét. Másképp nem is lehetne nekimeni egy ilyen sorsfordító eseménynek. De hogy mi lesz a vége, azt sohasem tudja. Azt azért ne felejtjük el – a jó mintákat emlegetve –, hogy anno nagyon más volt a társadalmi közeg, hiszen egy nő egyedül nem tudta magát fenntartani. A házasságban kialakult függő viszony egészen a hetvenes évekig jellemző volt, ami nagyon sújtotta a nőket. Ma már egy nő szinte bármit meg tud csinálni, ha kell, fel tudja egyedül nevelni a gyerekét, és egzisztenciát tud építeni, amire még húsz-harminc évvel ezelőtt sem nagyon volt erre esélye. Ne felejtjük el azt sem, hogy rengeteg rossz házasság volt, ami kényszerből nagyon sokáig húzódott, és a feszültségek

mindig maradtak a négy fal között. Számos olyan példáról tudunk, amikor valaki kényszerűségből élte végig ily módon az életét. A könyvben erről is sokat moralizálok, és csodálatos dolog, hogy ma már anélkül lehet kiszállni egy ilyen helyzetből, hogy bárki megnyomorodna.

Ha végiggondolom a beszélgetésünket, azt kell mondanom, nem hittem volna, hogy a téma ennyi oldalhajtásra rávilágít.

Tabutémákat kell a felszínre hozni, és ma nincsen olyan releváns fórum, ahol ezekről őszintén lehetne beszélni. A médiában szinte semmit nem hallunk ezekről, a női magazinok néha feszegetik a témát, de azt meg nem olvassák a férfiak, arról nem is beszélve, hogy ezek a lapok valahogy csak maguk között kapargatják a felszínt, ami megint nem jó. Azt is fontos kiemelni, hogy ez nem egy férfi-női probléma, hanem egy életkorral járó, mindenkit a maga szintjén foglalkoztató kérdés, hogy az életed második felét hogyan akarod megélni, és mire vagy képes.

Ha lehetek egy kicsit indiszkrét, akkor ez a te életedben a B oldal a kezelése jól működik? Mennyire tudsz tudatos lenni?

Küzdök én is ugyanúgy, mint bárki más. Küzdök a külalakoméért, a házasságoméért, a gyerekeiméért, tehát az én életemnek is megvan a hullámvonala, ugyanúgy, mint bárki másnál. Ugyanis olyan nincsen, hogy mindig minden patent és „hully gully”, legyen. A hullámozást már viszonylag jól viselem, mert tudom, hogy a lent után mindig jön egy fent.

én] határok

Nem akarom elbagatellizálni a dolgot, de amikor Dienes Angéla pszichológus szakértőnkkel megvitattuk, hogy évindító anyagunkban az énhatárokról lesz szó, azt gondoltam, mi sem lesz könnyebb, mint erről a témáról beszélgetni. Aztán jött a feketeleves, amikor tudatosult bennem, hogy az énhatárok kijelölése egyáltalán nem foglалható egy egzakt, néhány mondattal meghatározható keretrendszerbe. Ennél sokkal kifinomultabb a fogalom, ezért nem lehet egyszínű tollal körberajzolni a „lélek kerítését”, a felállítása közben azt is el kell döntenünk, hogy hány és mekkora ajtót hagyunk.

írta: BARNÁ ANDRÁS
fotó: KOHUN WORKS, RAWPIXEL.COM / PEXELS

Feltehetően azért gondoltam, hogy ez egy könnyű téma lesz, mert maga a határ szó eleve jól definiálható, a közbeszédben is gyakori. Azonban ha saját magunk kapcsán beszélünk róla, akkor értelmezése már cseppet sem annyira triviális, mint amikor például a szót az országhatárok kapcsán használjuk. Énhatáraink az énidőhöz hasonlóan mindig is léteztek, csak nem volt rajtuk ekkora a fókusz, másként írtuk körbe, és a jelentősége csak a jelenkorban kapott nagyobb figyelmet. Fontosságához viszont nem férhet kétség, hiszen a saját határaink helyes kijelölése az egészséges kapcsolatok alapja, egy olyan mezsgye, amit ha magunk köré építünk, akkor megvéd bennünket és az érzelmeinket. Az énhatár tehát az a vonal, ami egyszerre véd meg bennünket és kapcsol össze másokkal.

Barna András: Hogyan alakulnak ki az énhatárok?

Dienes Angéla: Az énhatárok kialakulása elég hosszú folyamat. A testhatárunkon kívül vannak érzelmi határaink is, ezek mindig a családi környezetben fejlődnek ki már egészen kicsi korban. Ez nem meglepő, hiszen nagyon sok dolog ebben a korai életszakaszban alakul

ki. A baba lassanként fedezi fel a testhatárait, és később a kisgyerek az érzelmi határait is, amire nem mindegy, hogy a szülő, az édesanya miképpen reflektál. Ugyanis ez a reakció nagyon sokat formál azon, hogy később hol lesznek az érzelmi határaink. Például hogy mennyire élhetők meg vagy fejezhetők ki az érzelmeik, és az is, hogy nekem mennyire lehetnek mások az érzelmeim, mint a szüleimnek. Tehát az, hogy miként reflektálnak az érzéseinkre, kialakít egy kapcsolati mintát, amit aztán magunkkal viszünk.

Mennyire tudjuk a határainkat feszegetni? Vagy a gyerekkori szocializáció mindvégig determinál minket?

Kisgyerekkorban szokták legtöbbször azt mondani a köznyelvben, hogy feszegetjük a határainkat. A kérdés az, hogy a szülő mit kezd ezzel a határfeszegetéssel. A gyerekek ugyanis nagy szüksége van arra, hogy egy biztos és biztonságos keretrendszerben létezzen. Ha viszont túl szűkek a határok, és nem adnak például teret a dühnek, az indulatoknak vagy a szomorúságnak, akkor ez a túlkeretezettség a későbbiekben is meg fog nyilvánulni. Például abban, hogy bizonyos dolgokat én nem élhetek meg egy kap-

csolatban, nem viselkedhetek „rosszul”, mert nekem az a feladatom, hogy megfeleljek. Ennek nagyon sok tünete van az emberi kapcsolatokban.

A határaink változtathatók, csak az baj, hogy mélyen rögzült és hosszú folyamatokról van szó, hiszen a határaink megélése szinte az egész gyerekkorunkat és még a tinédzserkorunkat is végigkíséri. Az a probléma, hogy miután ezek a dolgok mélyen belénk ivódnak, nehéz rálátni arra, hol is van a gond.

A tapasztalataim szerint ilyenkor már az is egy nagy lépés, hogyha valaki elkezd azt látni, hogy ami van, az neki nem jó. Mondjuk az a fajta viselkedés, hogy én mindenkinek a kedvére teszek, mert ez engem szerethetővé tesz, mert a kapcsolatomból kiirtja a konfliktusokat, és nem kell konfrontálódnom, tulajdonképpen egy kellemes dolog, hiszen megélhetem azt, hogy engem elfogadnak. Ennek az attitűdnek ez a pozitív oldala, ezért nehéz ezt elengedni és rálátni arra, hogy ez a határprobléma viszont egy másik

fronton gondot jelent az életemben. Ha ilyenkor valaki elkezd újrahúzni a határait, azt egészen biztos, hogy a külvilág nehezen akceptálja majd.

Elképzelhetjük az énhatárkérdést egy burokként is, amibe vagy beengedek valakit, vagy nem?

Ha ezt a burok szimbolikát használjuk, akkor több dolog is segíthet abban, hogy megértjük, miről is szólnak az énhatárok. Tétélezzük fel, hogy mindenkinek van egy burka, mert ez az egészséges. A kérdés az, hogy mennyire tud-

juk szabályozni, hogy ebbe ki sétálhat bele és ki nem. A könnyebb megértés kedvéért képzeljük el, hogy van nekem egy világom, amiben benne vannak az én érzéseim, amiket aktuálisan megélek. Az, hogy ki milyen közel áll hozzám, meghatározza azt is, hogy ebbe a burokba én valakit mennyire mélyen engedek be. Ha ezek az énhatárok túlságosan átjárhatóak – és nem az egészséges értelemben rugalmasak –, akkor elfordulhat, hogy ezen a képzeletbeli vonalon elkezdek „boldog-boldogtalant” átengedni, ami nagyon sok módon megnyilvánulhat.

Egy gyenge énhatár azt eredményezheti, hogy például olyan bizalmi dolgokat is megosztok másokkal, amikhez nekik semmi közük. Szóval, ha egészségesen működnek az énhatárok, akkor az ember pontosan tudja, hogy kit mennyire enged be, és kivel mit oszt meg.

Az érem másik oldala – és ez nagyon fontos –, hogy miként jelenítem meg a másikkal szemben a saját igényeimet vagy a szükségleteimet,

vagy mondjuk azt, hogy ehhez vagy ahhoz most nekem nincsen kedvem – legyen szó bármiről. Ha nincsenek rendben az énhatáraink, és emiatt én ezeket a gondolataimat nem tudom érvényre juttatni a kapcsolataimban, akkor engedek oda olyanokat is, akiket nem kellene, és ez számomra már nem komfortos. Tehát az egyik szempont, hogy beengedem-e a másikat érzéseimbe és milyen mértékben, vagy elhatárolódom, messze kerülök tőle ilyen értelemben, másrészt meg merem-e mutatni azt, ha nekem valami nem tetszik, amihez természetesen érzelmi biztonságra van szükség.

Az személyiség kérdése, hogy valaki mennyire tudja kontrollálni az énhatárait?

Abszolút személyiség kérdése, hiszen a személyiségfejlődésünk során sajátítjuk el ezt a képességet. Általában sok múlik a szülő személyiségén, hiszen fontos, hogy ő hogyan kezeli a határokat, mert ebbe kerül bele a gyerek is. Ha a

szülő sokféle érzést nem tud megosztani a gyerekével, és nem tudja a gyerek érzéseit sem kezelni, vagy egyszerűen csak nem érdekli ez, akkor a határok „keménnyé” válnak. Nehéz az érzéseket kommunikálni, nehéz kapcsolódni másokkal, és emiatt kevés ember nyer bebocsátást ebbe a képzeletbeli burokba. Ilyen helyzet főként akkor alakul ki, ha otthon az volt a szokás vagy a megszokott minta, hogy nem beszéltek az érzésekről, és emiatt elhatárolódtak egymástól.

Egy másik példa: Egy nárcisztikus működésű anya nagyon sokféle módon tud a gyerekével bántani, ami a határokat sérti. Egy ilyen habitus elvárja a gyerektől, hogy boldoggá tegye, kiszolgálja az igényeit, és csak róla szóljanak a dolgok. Ha valakinek ilyen a személyiségműködése, akkor nagyon valószínű, hogy a gyereke a felnőtt kapcsolataiban is ezt a mintát követi majd, és rosszul érzi magát akkor, ha nem másért cselekszik vagy nem valaki kedvére tesz először.

Nekem úgy tűnik, hogy még az enidő fogalma helyet kapott a hétköznapiakban, addig az énhatárokkal történő foglalkozás szinte alig látszik, még a szót sem nagyon halljuk a közbeszédben. Ez azért van így, mert egy olyan érzésnek tekintjük, ami „csak úgy” van, vagy rosszul látom, és egyébként meg sokan foglalkoznak ezzel a kérdéssel?

Bizonyos tekintetben ezt akár egy költői kérdésként is felfoghatjuk. Mert létezik-e olyan ember, akinek nincsen dolga a határaival? Van-e olyan ember, aki kivétel nélkül nagyon optimálisan tudja meghúzni a maga választóvonalait, és mindig úgy tud működni, ahogy számára a legkomfortosabb? Szerintem nincsen. Minden kapcsolatban helyesen megfogalmazni az érzéseinket, és ezt jól közvetíteni, nem könnyű dolog. Nekem az a tapasztalatom, hogy a határkérdések akkor is elő szoktak kerülni, amikor valaki nem konkrétan azzal keres fel, hogy neki énhatárproblémái vannak – de természetesen előfordult már ilyen is. Nyilván ennek egyik oka az, hogy az embereknek egyre nagyobb az igényük az önismeret fejlesztésére. Ezért egyre többen képezik magukat ezen a téren, és így felfedezik magukban a problémákat.

Miben jelenik meg, honnan tudhatja valaki, hogy neki határproblémái vannak?

Például az lehet egy tünet, ha valaki sokszor megéli, hogy dühös a környezetére, mert azt érzi, hogy hiába csinál meg ezt vagy azt egy bizonyos

helyzetben, kihasználják. Mindenki csak a kívánságaival jön, miközben ő azt várja, hogy ő mikor kívánhat már végre. Ha pedig végre kívánhat, akkor a másik füttyül rá, cserben hagyja, miközben ő sosem csinálna ilyet.

Előfordul olyan is – és ez elég tipikus jelenség –, hogy egy kliensből nekem kell kipiszkálnom a dühét. Ugyanis annyira megszokta, hogy neki simulékonynak, odaadónak, kiszolgálónak kell lennie – például egy párkapcsolatban –, hogy fel sem tűnik neki, mert számára már annyira természetes.

Az ilyen helyzetek mögött egyébként jól tetten érhető a családi működés, ahol ugyanezt a hozzáállást várták el tőle. Néha ugyan „felszisszen” és kifejezi, hogy neki mely pontokon nem jó, ami vele történik, aztán mégsem csinál semmit, mert akkor azt éli meg, hogy ő nem szerethető. Ezért bármennyire furcsa, egy ilyen helyzetben valaki még dühét is képes félretenni – és minden marad a régiben.

Tehát azoknak az emberek, akiknek labiliasak az énhatáraik, sokszor olyan felelősséget is a nyakukba vesznek, akár érzelmileg is, amik nem feltétlenül hozzájuk tartoznak.

Amikor valaki felismeri akár önmaga, akár segítség igénybevételével, hogy neki valóban határproblémái vannak, hogyan léphet a „gyógyulás” útjára, milyen megoldások léteznek?

Ahogy említettem korábban, a kimozdulás egy nagyon hosszú folyamat, és sok rétegből áll. Az első lépcső a felismerés, a rácsodálkozás arra, hogy ő – rendre nem feltétlenül a saját igényeinek megfelelően működik”. A látszat ráadásul általában az, hogy ezzel a működési móddal nagyon sok nyereségre tesz szert az ember. Éppen ezért a nehézségeket és az áldozatokat nehéz

észrevenni, mert legtöbbször csak annyi lát-szik, hogy sokszor szenved valaki. Hogy miként alakul ki egy kapcsolatban és milyen mozzana-tokban jelenik meg ez a diszharmonia, amikor már automatizmusként működik, nagyon-na-

gyon nehéz tetten érni. Hiszen amikor valaki hosszú évek óta a partnere preferenciái szerint cselekszik, annál már szinte egy természetes folyamatról beszélünk. Például, ha valakinek a párja megmondja, hogy melyik ruhát veheti fel, ha csak abba az étterembe mehetnek min-dig, amit ő mond, és azt kell választania, amit ő mond, az egyáltalán nincsen rendben. Ilyen

esetekben ugyan bárki védheti a helyzetet azzal, hogy „ennyit megtehetek a másikkért”, de köz-ben pontosan érzi, hogy egy cseppet sincs rend-ben a lelke az ilyen szituációban. Találkozni ezzel az érzéssel, és megérteni, hogy ez rossz, fáj vagy dühöt kelt bennem, ez már egy fontos pont a folyamatban, hiszen motivál arra, hogy kilép-jek belőle.

Van olyan, akinek ideálisak a határai, vagy ez az egész életünk alatt flexibilis?

Ez egy nagyon komplex folyamat, és most térjünk vissza a burok példájához: akkor tud ez jól működni, ha amikor kell vagy szükséges, ak-kor kicsit felfújja az ember, más esetekben pedig kienged belőle.

Az az egészséges működés, amikor nagyon megfelel annak, amire én vágyom, vagy amire nekem éppen szükségem van, miközben a másikat is tiszteletben tar-tom. Az ideális énhatárokról akkor beszélhetünk, ha a vo-nalak közötti mozgásterem úgy alakul ezek között, ami az én érzelmi szükségletemre rezonál, és emellett a másik igényeit is figyelembe veszi és nem tarolja le.

Mert az is egy egészségtelen működés, ha az én szükségleteim, az én érzéseim maximálisan ki vannak elégítve, de ezt úgy érem el, hogy a másik fél sérülésével jár.

A párkapcsolatban az eltérő egzisztencia befolyásolhatja az énhatárok mozgását?

Bizonyos olvasatban ez akár egy speciális helyzet is lehet, hiszen egyáltalán nem kirívó, hogy egy kapcsolatban az egyik fél többet vagy jóval többet keres, miközben a másik kevesebbet vagy éppen semmit, mert mondjuk egy olyan élethelyzetben van. A kérdés az, hogyan hagyom jóvá azt, hogy a hétköznapi együttlétben ez további jelentésekkel is bírjon. Ha azzal jár, hogy ezzel megfoszt az önrendelkezésemtől számos fronton az életemben, és a szavaim súlya vagy az igényeim azzal folynak össze, hogy én mennyit teszek bele a családi kasszába, az nagy probléma. Vagy esetleg a felelősségvállalás mindemellett a másik irányba tolódik el és az anyagi felelősségen felül más terheket pedig a partner vállal. Ilyenkor végig kell gondolni, hogy ezt valaki hol engedte el, miközben valljuk be, egy kiegyensúlyozott kapcsolatban a két dolog egyáltalán nem jár párban egymással. De miért is járna? Abszolút értékben persze az énhatárok meghúzása összefügghet anyagi kérdésekkel, de hogy ezek milyen jelentéssel bírnak később, az szerintem egyéni dolog.

TREND

AGNES SILKA TAVASZI KOLLEKCIÓ

Virág- formák

Képek és forrás: SILKA

Ha van abban jó,

hogyan egy magazin negyedéves terminusokban jelenik meg, mindenképpen az, hogy szimbiózisban van az évszakok változásával csakúgy, ahogy a divatvilág is. Magazinunkban az elmúlt évek során nem csak Kanizsai-Silka Ágnes és divatházát, öltözködési tanácsait ismerhették meg, hanem az Agnes Silka rendre megjelenő új modelljeit is. A téli bemutónak Izland jégvilága adott otthont, a tavaszinak Seychelle-szigetek egzotikuma biztosította a pazar díszletet, melynek most nem csak egyes darabjából adunk ízelítőt, hanem megismerhetik a kínálatot körülvevő misztikumot is.

Tavaszi kollekciónk az év 365 napján viselhető, speciális jacquard anyagból készült, mintáját a Agnes Silka univerzum virágformában összefonódó S betűi adják, illetve a megjelenő csillagok már előkészítik az őszi-téli vezető motívumot. A csillagok sorsunk vezérlői, a virágok pedig a szépségre és prosperitásra utalnak.

A jacquard jól szellőzik, de mégsem engedi be a hőt, sem a hideget, így optimális testhőmérséklet-érzetet biztosít, Kasmírból, selyemből és pamutból álló, kevert összetételű, taft anyag, mely tartásával kiválóan formálja a sziluettet. Limitált mennyiségben készült.

A nyári kollekciónk anyaga természetes alapú microfibra, mivel a 100% selyem rendkívül gyűrődékeny és kényes volt, ebből tanulva, most újfajta alapanyagot használunk. Mintáján láthatjuk a pozitív asszociációt hozó tavirózsát, más néven tündérrózsát (*jelentése: networking, kapcsolatok, kapcsolódás*) és a szitakötőt, aminek a szimbolikája az, hogy csak a tiszta vizet szereti és csak azt tűri, teljes metamorfózison megy át, mire kiteljesedik, 300 millió éve létezik, tehát egy nagyon sikeres létforma, megjelenése kecses, színes, finom. Ezeket összeköti a víz, mint élőhely, éltető elem, harmóniában vannak, mindketten a tisztasághoz és a szerencséhez kapcsolódnak.

A nyári kollekció azúrkék és halványrózsaszín színekre épül. Az azúrkék mindig a gyógyulást a test és lélek teljességét jelenti, a rózsaszínhez pedig a szeretet, tisztelet, tisztaság kapcsolódik. A rózsaszín másik jótékony hatása, hogy az arcszínt kedvezően befolyásolja, rózsaszínt viselve arcunk is üdébbnek hat.

Szitakötő

A Szitakötő az új fény és az öröm jelképe, fényhozó, segít az átalakulásban, hiszen ő maga a változás, a fejlődés, az illúziók meghaladása, az álom és a fény, a lélek szárnya, a bölcsesség, a szabadság, a könnyedség, a gyorsaság és a világosság. Több, mint 300 millió éve lenyűgöznek szépségükkel, bravúros repülésükkel

Tavirózsa (Tündérrózsa)

Számos kultúrában ez a virág a tisztaság szimbóluma, mivel a sárból bukik elő, hogy aztán gyönyörű virágot hozhasson. Ugyanakkor emlékeztet mindenőt csodálót, hogy az élet szép és mostoha is lehet olykor, de idővel mindig csak szebb lehet, mint amilyen eddig volt. A lótuszvirág a béke és a tisztaság jelképe.

TREND

KOLLEKCIÓ

Az előző évek kollekciónak minden tapasztalatát belesűrítettük az újdonságokba. A taft jellegű jacquard, ránézésre melegnek tűnik, de kiváló tulajdonságai miatt nem engedi be a hőt, de közben lélegzik is, és a testhőt kiengedi. Szintén a különlegessége, hogy tartása okán remekül formálható általa a ruha fazonja, illetve a ruha viselőjének alakja is.

Idén még nagyobb hangsúlyt helyeztünk arra, hogy optikailag magasítsuk, nyújtsuk a hölgyeket. Ezt úgy értük el, hogy a derékvonallal játszottunk, például egy finom ék-szabásvonallal, ami megnöveli a mell és a derék közti távolságot, ezáltal optikailag centiket ad a ruha viselőjének magasságához.

A szintén nyárra szánt saját csipkénk április közepén érkezik meg a couture szalonunkba. A tervezőasztalon már elkészültek a szabásmintái azoknak a modelleknek is, melyek majd ezekből a csipkékből valósulnak meg. Ezeknél a ruháknál a csipke légységára építünk, a mintákra, ahogyan vezetik a szemet, és természetesen arra a különleges derékmegoldásra, mellyel a nőies, csepp alakú elem optikailag nyújtja az alakot. A csipkeruhák alatt remekül működnek Agnes Silka által kidolgozott az elasztikus anyagú alakformáló megoldások.

A modellek kimondottan nőiesek, a különböző testalkat-típusokból kihozzák a maximumot azáltal, hogy a nők által vágyott homokóra testalkathoz közelítik. A színtípusok/színsoportok mellett nagy hangsúlyt fektettünk az arányvonalakra, a testnek optimális arányokat rajzolunk szabásvonalala-

inkkal, mind hosszanti, mind keresztirányban. A nőiességet mi mindenbe becsempésszük: az üzleties öltözékbe is, a casual vonalba is, főképpen nyilván az alkalmi ruháinknál érvényesül. Az AgnesSilka ruhái a női sziluettet nem csak előlnézetből rajzolják tökéletesre, hanem oldalnézetből és hátsó perspektívából is. A jacquard anyag kiválóan alkalmas arra, hogy a szabásvonalak segítségével ne csak a ruha kialakítását határozza meg, hanem a testet is formálja, és a legelőnyösebb, nőies sziluettet hozza létre. Ilyen például egy kecses, S vonal a ruha hátán, a derekat követve.

GOLF KOFFER

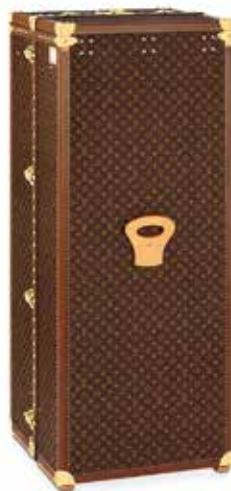
A fiatal francia Louis Vuitton 1854-ben kezdett el bőröndöket készíteni a jómódú párizsiak számára, de a poggyászok azóta sokat fejlődtek.

Írta: MIFÉRFIAK képek: LOUIS VUITTON

Az LV Art of Living kollekciónak része az új Malle Golf, amely a műhely történelmi Wardrobe bőröndjén alapul, és a klasszikus monogramos nyomtatást a hagyományos aranyszínű hardverrel párosítja. Belül a dolgok már kevésbé hagyományosak. A közel két méter magas láda különböző fiókokat és rekeszeket tartalmaz a golf felszerelés számára.

„Az új Malle Golf a Louis Vuitton univerzumon belül a golfhoz fűződő több mint egy évszázados kapcsolatról szól, tökéletesen ötvözve a történelmi – először 1875-ben gyártott – Wardrobe láda eleganciáját a modernitással és a játékosággal” – mondta a ház szóvivője.

Az egyik oldalon 14 rekesz található a kedvenc ütőknek, a másik oldalon négy fiókban pedig a ruháit tarthatja az ember,

valamint egy külön részleget is kialakítottak a 18 darab golfabdának. A csúcspont természetesen a rögtönzött putting green azaz mini „gyakorlópálya”. A szőnyeg a láda alján kialakított tartórekeszből gördül ki, ennek köszönhetően bárhol lehet gyakorolni.

Az elegáns kofferhez számos más, a golfhoz kapcsolódó tárgy is tartozik, ami nem a kollekciónak része, de meg lehet őket külön vásárolni. Ilyen a monogramos törülközők és ütőfejvédő huzatok, valamint márkás golfabdák és akár teaválogatás is.

A My Creation szolgáltatáson keresztül természetesen a Wardrobe ládát személyre szabottan is elészítik. Évente körülbelül 300-350 egyedi megrendelés készül, és mindegyik kézzel készül, ugyanazokkal a technikákkal, amelyeket Vuitton az eredeti kreációival úttörő módon alkalmazott. Egy bőrönd elkészítése négy-hat hónapot vesz igénybe, de állítólag egy évszázadot vagy annál is többet kibírnak.

A Louis Vuitton Malle Golf már bizonyos régiókban kapható, nagyjából 129 000 dollárért.

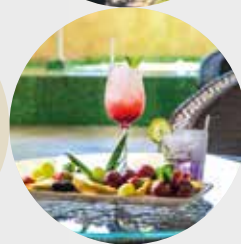
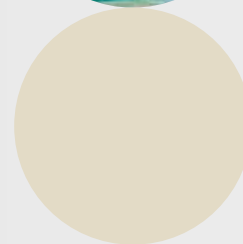
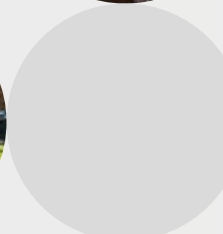
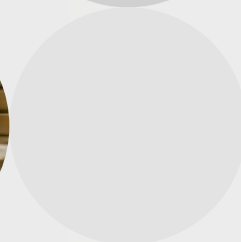
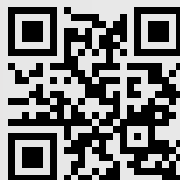

RESIDENCE BALATON
CONFERENCE & WELLNESS HOTEL

RESIDENCE BALATON****SUPERIOR SIÓFOK

A szálloda modern, exkluzív kialakítása, a környéken elérhető programlehetőségek évről évre sokakat csábítanak a déli part fővárosába. Az 56 egyedi kialakítású szobával, valamint egy 100 négyzetméteres luxuslakosztállal rendelkező hotel egész évben várja vendégeit.

8600 Siófok, Erkel Ferenc u. 49.
+36 84 506 840
info@rhb.hu
www.rhb.hu

Fényhatások

írta: VASZIL ÁGNES fotó: BEAUTYWOOD

Az egyik legaktuálisabb téma a nyár előtti időszakban a fényvédelem.

Noha a hétköznapokban még mindig ebben az évszakban figyelünk jobban oda erre, maga a fényvédelem ma már egész évben aktuális.

Ma már a bőrünkön megjelenő foltok mondhatni olyanok lettek, mint a „második ránc”. A ráncokon túl semmi sem annyira égető probléma a bőr ápolását tekintve, mint a pigmentációs zavarok kezelése és természetesen a kialakulásuk megelőzése.

A fokozódó UV terhelés elleni védelem egyre nagyobb kihívások elé állítja a bőrrel foglalkozó szakembereket. Mindenki makulátlan bőrre vágyik. A nők többsége előszeretettel használ a különböző bőrhibák elkendőzésére alapozót, BB krémeket, hogy egységes bőrképet mutasson.

Még ma is sokan vélekednek úgy, hogy az egészséges bőr és a napbarnított bőr ugyanaz. Pedig ha jobban belegondolunk, a napfény okozta barnulás elsősorban a bőr védekezésének

tükre. A bőr, mint a legnagyobb kiterjedésű szervünk, folyamatosan véd minket a külső környezeti károktól. Például, ha visszatekintünk az elmúlt századokra, akkor azt látjuk, hogy a makulátlan, fehér bőr az elit, jómódú emberek szimbóluma volt. A nők kalapban, ernyővel védték az arcukat a napfény barnító hatásaitól – a napbarnított bőr a földiken dolgozók ismérve volt.

De mi is történik olyankor, ha a Nap sugarai által barnulunk?

A fokozódó UV hatására a melanocyták (a bőr pigmenttermelő sejtjei) melanint (bőr festékanyaga) kezdenek el termelni, hogy a sejtekben található sejtmagot megfelelő védelemmel lássák el. Az UV hatására ezek a sejtek aktivizálódnak és mint egy „sapka” nyújtanak védelmet a sejtagnak.

A világos bőrű, hajú, szemű emberek genetikai adottságaik miatt könnyebben pirulnak le, mint a sötétebb, pigmentáltabb bőrrel rendelkezők. Azonban a sötétebb bőrűek sem hisztik azt, hogy a nagyobb pigmentmennyiség megvédi őket a pigmentációs zavaroktól, foltoktól, vagy a bőr káros elváltozásaitól. Nekik is védeniük kell magukat az ultraibolya sugaraktól.

Az összeadódó ultraibolya sugárzás nemcsak a foltok kialakulásáért felelős, de a bőr korai öregeedéséért is, ami a bőr fokozott dehidratációja mellett a laphám eredetű bőrdaganatokra, a bazaliomára és a laphámrákra is hajlamosíthat.

A bőr nem felejt!

A bőrt érő káros hatások összeadódnak. A napégések – különösen azok, amelyeket gyermekkorban szenvedtünk el – jelentősen hozzájárulhatnak a későbbi pigmentációs zavarok vagy a rosszindulatú bőrtumorok kialakulásához.

Minél többször égünk le, annál nagyobb a valószínűsége a káros folyamatok beindulásának. A hámsejtek genetikai károsodása mellett a bőr alatti kötőszövet is sérül. Ha sokszor napozunk és sokszor égünk le – akár csak nagyon enyhén –, a bőr már ekkor is gyorsabban öregszik, emiatt előbb keletkeznek ráncok és az öregségi foltok, de akár magával hozhatja a bőrdaganatok kialakulását is.

Mit tehetünk?

A bőrünk hidrofíli lipid rétegének van úgynevezett egy 10SPF védelme. De ez kevés ahhoz, hogy leégés és bőrkárok nélkül, biztonságban töltsünk időt a szabadban, főleg egy erőteljes UV terhelés mellett.

Összességében kijelenthetjük, hogy a bőr védelmére nemcsak nyáron, hanem egész évben szükségünk van. Ma már egyre több professzionális kozmetikai cég ismeri fel ezt a problémát és kínál hidratáló termékeket, amik megfelelő, széles spektrumú UV védelmet nyújthatnak a káros sugarak ellen – amikre viszont sosem naptejként kell gondolni.

A reggeli rutinunkba ma már egyszerűen bele tudjuk építeni a megfelelő fényvédelmet. A professzionális bőrápolásban ez már épp olyan alap-feladat, mint a bőr letisztítása. A kozmetikai termékeken található SPF (Sun Protector Factor) jelzéssel informálódhatunk azok UV elleni védeleméről. Az SPF egy viszonyszám, ami azt mutatja meg, hogy kockázatmentesen mennyi időt tölthetünk el leégés nélkül a napon. Persze nem mindegy, hogy milyen bőrtípusról beszélünk, helyrajzilag hol vagyunk éppen, vagy milyen évszakban, napszakban.

Egy tökéletes fényvédelemmel ellátott termék teljes körű védelmet biztosít a Napból érkező UVA és az UVB sugarak ellen. A kutatások azt igazolják, hogy azok, akik napi rendszerességgel széles spektrumú legalább SPF 15-ös vagy magasabb fényvédő faktorú terméket használnak, 24 százalékkal kisebb mértékű bőroregedést mutatnak. Egy SPF 15-ös termék 93%-ban nyújt védelmet a bőr számára, az SPF 30 viszont 97%-ban. Ahogy látszik is, jelentős különbség nincs az alacsonyabb vagy magasabb faktorszámok között. A lényeg azok helyes kiválasztása és megfelelő alkalmazása.

A fényvédő termékek piacán fizikai, vagy más néven ásványi fényvédőkkel, kémiai fényvédőkkel, esetleg ezek kombinációjával találkozhatunk. A fizikai fényvédők egyszerűen visszaverik a nap sugarait a bőrrel, míg a kémiai fényvédők elnyelik és a bőrben hővé alakítják, majd az így keletkezett hőt a bőrben leadják,

ezzel nyújtanak teljes és megfelelő védelmet a bőr számára.

Az újabb kutatások már arra is fényt derítettek, hogy az elektronikai eszközökből érkező, úgynevezett „kék fény”-nek is van foltokat okozó hatása. Az új generációs készítmények már ez ellen is védelmet nyújtanak. Így akik szinte egész nap számítógép előtt ülnek, már szintén megfelelő védelmet kaphatnak.

De mit tehetünk akkor, ha ennek ellenére a foltjaink már kialakultak?

A hozzám forduló vendégek nagy százaléka küzd valamilyen pigmentációs zavarral. Ez sok esetben nemcsak a nap káros sugarai miatt van. Egyes hatóanyagok, készítmények, gyógyszerek, hajlamossá tehetnek bennünket a pigmentációs zavarok kialakulására. Sajnos, ha már kialakultak, mindig nehezebb halványítani, eltüntetni és kezelni őket. De nem lehetetlen.

Igazi csapatmunka (vendég és szakember), fegyelmeztség és türelem kell hozzá. Kémiai hámlasztásokkal, mechanikai koptatásokkal, fényterápiás kezelésekkal és otthoni ápolással harcolhatunk ellenük. De a leghatásosabb, ha odafigyelünk a bőrünk védelmére és preventív jellel védjük.

A kozmetikai piacon egyre több hatóanyag jelenik meg, melyek halványító hatással bírnak. De mivel a foltok kezelése igen komplex feladat, ezért mindig javaslok szakember igénybe vételét, aki a megfelelő szakértelemmel kezelheti a pigmentációs zavarokat és a problémára célzottan javasol otthoni ápoló, halványító termékeket.

I
IMAGE
SKINCARE
Age later.

ILUMA™

RAGYOGÁST AD | FEHÉRÍT | KORRIGÁL

Célzott, növényi alapú, ragyogást biztosító összetevőkre épülő termékcsalád, amely segít leküzdeni a bőr elszíneződését, a fáradt megjelenését és az egyenetlen tónust.

Optimális eredmény elérése érdekében mindenképpen keresse fel **IMAGE Skincare peeling szakemberét!**

WWW.IMAGESKINCARE.HU

TOP 10 LEGDRÁGÁBB TEQUILA A VILÁGON

A cikkben bemutatott csúcskategóriás tequilás palackokat műalkotásként vásárolják. Ritkábban évfordulóra vagy más jeles dátumra történő felbontásra, mert ezek a tequilás üvegek hihetetlenül drágák. Melyik a legdrágább tequila a világon? És miért kerül egy üveg Ley .925 Diamante tequila 3,5 millió dollárba?

Írta: MIFÉRFIAK Forrás: ROBB REPORT Képek: GYÁRTÓK

Az emberek imádják a tequilát és a partik sem teljesekek nélküle. De mostanság a tequila több lett, mint egy partiital. Egyesek számára szenvedély, másoknak egyfajta

művészet, néhány ember számára pedig egy valószínűleg kincs. A tequila utóbbi kategóriájának ára csillagászati. A mítosz mögé néztünk és a következőkben kibontjuk a világ legdrágább

tequilái mögött rejlő apróságokat. Felfedezzük a történetüket, a vonzerejük okait, azt, hogy hol lehet őket esetleg megvásárolni, és egyéb érdekességeket.

MIÉRT OLYAN DRÁGÁK EGYES TEQUILÁK?

*Az ilyen magas minőségű tequilák mögött
három ok húzódik meg:*

- A legjobb tequilákat hosszú ideig érlelik és hagyományos módszerekkel készítik.
- 100% Blue Weber agávéból készül, és kisebb, kézműves lepárlók állítják elő.
- Korlátozott példányszámú vagy ritka palackok (akárcsak a legdrágább borok esetében).

De mielőtt belevetnénk magunkat a listába, értsük meg, mi is valójában a tequila. A párlatot a kék agavé növényből készítik. Ez a növény bőségesen terem Tequila (a város) környékén, ami Guadalajarától északnyugatra található, Jalisco (Mexikó középső állam) felföldjén (Los Altos). A természetet a 16. századig vezethetjük vissza, amikor az aztékok gyógyászati célokra használták az agavé növényt. A növényből azonban csak akkor lett tequila, amikor a spanyol hódítók felfedezték az agavé növény erjesztett levét, és elkezdték szeszes itallá lepárolni.

A TEQUILA VILÁGA AZ ÖT LEGFONTOSABB TÍPUSA KÖRÉ ÉPÜL. EZEK A KÖVETKEZŐK:

- Blanco (fehér) - más néven „ezüst”, ez a fajta tequila tiszta és érleletlen. Közvetlenül a lepárlás után palackozzák, és erős agavéízzel rendelkezik.
- Joven (fiatal) - más néven „arany”, ez a fajta tequila a Blanco és az érlelt

tequilák keveréke. Általában rövid ideig érlelik, és lágy, enyhén édes íze van.

- Reposado (pihentetett) - ezt a fajta tequilát legalább két hónapig, de kevesebb mint egy évig érlelik tölgyfahordóban. Enyhén aranyszínű és sima, enyhén fás ízű.
- Añejo (érlelt) - ezt a fajta tequilát legalább egy évig, de kevesebb mint három évig érlelik tölgyfahordóban. Sötét borostyánsárga színű és lágy, összetett ízű.
- Extra Añejo (extra érlelt) - ezt a fajta tequilát legalább három évig érlelik tölgyfahordóban. Sötétbarna színű és sima, gazdag ízű.

A VILÁG LEGDRÁGÁBB TEQUILÁI

10. CLASE AZUL 20 ANIVERSARIO TEQUILA REPOSADO † \$4,800

A Clase Azul 20 Aniversario Tequila Reposado egy luxus tequila, amelyet a mexikói Clase Azul szeszüzde készít. Mint azt már a fent említett tequilákból tudhatják, a márka a csúcskategó-

riás tequiláiról és egyedi, kézzel készített kerámia palackjairól ismert. Egy üveg Clase Azul 20 Aniversario Tequila Reposado ára 4800 dollár, ezzel a világ egyik legdrágább tequilája.

Ez a különleges tequila limitált kiadású és mindössze 7300 palack készült belőle. A legfinomabb és legrégebbi, tölgyfahordóban érlelt tequilák keverékéből áll össze, majd háromszor szűrik a simaság érdekében. Ezután egy kézzel készített és kézzel festett Talavera kerámia palackba töltik, amit a helyi kézművesek készítenek. Reposado tequila, ami azt jelenti, hogy legalább 2 hónapig, de kevesebb mint egy évig érlelik tölgyfahordóban, ami enyhén arany színt és lágy, enyhén fás ízt kölcsönöz neki.

9. PATRÓN X GUILLERMO DEL TORO AÑEJO TEQUILA † 5 000 DOLLÁR

A Patrón x Guillermo Del Toro Añejo Tequila a Patrón által gyártott luxus tequila. Ez a különleges tequila limitált kiadású, és a Patrón és Guillermo Del Toro, az elismert filmrendező, forgatókönyvíró és producer együttműködése. A palack kézzel festett, Guillermo Del Toro munkássága által inspirált dizájnnal. A dizájn

a tequilát és a likórt együttesen tartalmazza. Votív gyertyákat is kap, hogy egy megvilágított oltárt hozzon létre.

Maga a tequila 100% Blue Weber agávéból készül, és tölgyfahordóban érlelődik. Édes aromára számíthat, vanília, száraz gyümölcsök és diófélék jegyeivel. Egy üveg Patrón x Guillermo Del Toro Añejo Tequila ára 5000 dollár, ezzel a világ egyik legdrágább tequilája.

8. PATRÓN LIMITÁLT KIADÁSÚ EN LALIQUE SERIE 1 TEQUILA EXTRA AÑEJO † 7, 174 DOLLÁR

A Patrón Limited Edition En Laliq Serie 1 Tequila Extra Añejo a Patrón által gyártott luxus tequila. A Serie 2-hez hasonlóan ez is limitált kiadás volt, és a Patrón és a Laliq, egy francia luxus üvegáru márka együttműködése. Mindössze 500 palackot adtak ki belőle. Egy üveg Patrón Limited Edition En Laliq Serie 1 Tequila Extra Añejo ára 7.174 dollár, ami ezt is az egyik legdrágább tequilává teszi.

100% Blue Weber agávéból készül, és tölgyfahordóban érlelődik. Ezt követően kézzel készített Laliq kristályüvegbe palackozzák. Ettől a tequilától a diófélék, a méz, a vanília, az édes karamell és az aszalt gyümölcsök komplex jegyeit várhatja.

7. PATRÓN LIMITÁLT KIADÁSÚ EN LALIQUE SERIE 2 TEQUILA EXTRA AÑEJO † \$7,500

A Patrón Limited Edition En Laliq Serie 2 Tequila Extra Añejo egy luxus tequila, amelyet a Patrón, a tequilaipar egyik jól ismert és elismert márkája gyárt. A palack egy kézzel készített, limitált kiadású Laliq kristálypalack, egy francia luxusüveg márka. Az első alkalom, hogy a francia üveggyártó egy tequilával lepartólüzemmel lépett partnerségre.

A palack ára 7500 dollár és limitált kiadás volt, így ez az egyik legdrágább tequilás palack. Maga a tequila 100% Blue Weber agávéból készül.

6. CLASE AZUL PUEBLA LIMITÁLT KIADÁSÚ TEQUILA † 8 875 DOLLÁR

A Clase Azul Puebla Limited Edition Tequila 8875 dolláros áron egy luxus tequila, amelyet a mexikói Clase Azul szeszfőzde készít. A márka a magas színvonalú tequiláiról és egyedi, kézzel készített kerámia palackjairól ismert. Ez a különleges tequila is korlátozott példányszámban, mindössze 300 palackkal készült.

A legfinomabb és legrégebbi, tölgyfahordóban érlelt tequilák keverékéből készült. A tequila arany színű kiemelésekkel rendelkezik és borostyánszínű. Illatában blubberdzsem, kávébab, fahéj, mazsola, szeder, agavészirup, karamell és kakaó illatát érezni. Minden palackot kézzel készítenek és kézzel festenek helyi kézművesek. Ezt a tequilát világszerte megtalálható a kiválasztott luxusereskedésekben és a csúcskategóriás italboltokban, de széles körben nem kapható.

5. DOS ARMADILLOS, STERLING SILVER' TEQUILA EXTRA AÑEJO

† 10,000 DOLLÁR

Ez az egyik legdrágább tequila, amelyet a mexikói Dos Armadillos szeszfőzde gyárt 10 000 dolláros áron. A márka a csúcskategóriás tequiláiról és egyedi, kézzel készített csomagolásáról ismert.

A legtöbb drága tequilához hasonlóan ez is limitált kiadású volt. 100% Blue Weber agavé felhasználásával készül, és legalább 5 évig érlelik tölgyfahordóban. Ezután egy sterling ezüst palackba palackozzák, amelynek kézzel készített dizájnját a márkát jelképező állat, a garmadillo ihlette. Mivel minden egyes palackot mexikói kézművesek készítenek kézzel, így nincs két egyforma palack.

4. CLASE AZUL TEQUILA MASTER ARTISANS TEQUILA †

18.000 DOLLÁR

A tequilát a mexikói Clase Azul szeszfőzde állítja elő. Ez az egyik legdrágább tequila márka, amely a csúcskategóriás tequilairól és egyedi, kézzel készített kerámia palackjairól ismert.

A Clase Azul Tequila Master Artisans Tequila egy limitált kiadás volt, amelynek ára 18 000 dollár. Ezzel ez is a világ egyik legdrágább tequilája lett. A legfinomabb és legrégebbi tequilák keverékének felhasználásával készült, amelyet legalább 8 évig tölgyfahordóban érleltek. Ezt követően egy kézzel készített és kézzel festett Talavera kerámia palackba palackozzák, amelyet itt is helyi kézművesek készítenek.

3. CLASE AZUL 15. ÉVFORDULÓS KIADÁS † 30 000 DOLLÁR

A magas árú tequilát a Clase Azul mexikói lepárlóüzem állítja elő. A 30 000 dolláros árával ez az egyik legdrágább tequila a világon. Ezt az üveget az teszi ilyen különlegessé és drágává, hogy a cég 15. évfordulójának megünneplésére készült, korlátozott példányszámban - mindössze 15 üveg létezik belőle. A fő ok, amiért ez a kollekció ilyen drága, az a rengeteg idő és erőfeszítés, ami az elkészítéséhez szükséges volt. Valójában a Clase Azul 15 mexikói művészt bízott meg azzal, hogy minden egyes palackhoz más-más dizájnt készítsenek.

A tequila 100%-ban bio Blue Weber agavéból készül, és legalább 8 évig tölgyfahordóban érlelődik.

Az egyediséget fokozza a kézzel festett és mázas kerámia palack, amelyet úgy terveztek, hogy úgy nézzen ki, mint egy hagyományos Talavera váza. Minden egyes palack előállítását átlagosan 8-10 hetet vesz igénybe. Világszerte megtalálható a kiválasztott luxuskiskereskedésekben és csúcskategóriás italtoktokban, de széles körben nem kapható. A vállalatnak szigorú elosztási politikája is van, így nem könnyű megvásárolni.

2. LEY .925 ULTRA- PRÉMIUM PROJECT MX 33

† 225 000 DOLLÁR

Ugyanaz a lepárlóüzem állítja elő, mint az 1. számunkat, a Ley .925 Ultra-Premium ára 225 000 dollár, ami a világ egyik legdrágább tequilá-

jának számít. A Ley .925 Diamante tequilához hasonlóan ez a tequila is a palack készítéséhez használt platina tisztaságáról kapta a nevét. A tequilát kizárólag a legfinomabb és legöregebb kék agavé növények felhasználásával készítik. Emellett legalább 10 évig tölgyfahordóban érlelik.

A pazar ital egy pazar, tiszta platinából készült palackban kerül forgalomba, és körülbelül 3,5 kg súlyú. Ez a tequila világszerte megtalálható a kiválasztott luxuskereskedésekben és a csúcskategóriás italtoktokban, de széles körben nem kapható. A tequila korlátozott gyártása miatt nem lehet könnyen beszerezni.

A VILÁG LEGDRÁGÁBB TEQUILÁJA - TEQUILA LEY .925 DIAMANTE † 3,5 MILLIÓ USD

Nagyon magas ára miatt a Ley .925 Diamante a világ legdrágább tequilája, és vitathatatlanul a legjobb tequila. A legfinomabb és legrégebbi tequilák keveréke. A Tequila Ley gyártja. A szeszfőzde a csúcskategóriás és luxus tequilák gyártásáról ismert. De mivel magyarázzuk az extravagáns árat? Magával a tequilával. 100% Blue Weber agávéból készül, és legalább 7 évet érlelik.

Nemcsak a tequila, hanem az üveg is értékes. Platinából készült, amelynek tisztasága 925 ezrelék, és 6400 gyémánttal van kirakva. A ritka tequila a palackban lévő platina tisztaságáról kapta a nevét. Nem könnyű olyan helyet találni, ahol Tequila Ley .925 Diamante-t lehet vásárolni, mivel évente csak korlátozott számú palackot gyártanak belőle. Általában csak válogatott luxusereskedésekben és csúcskategóriás italboltokban kaphatók.

PERONI
ITALIA

**FELEMELŐ
OLASZ ÍZ**

0.0%

ALKOHOL

ÚJ ALFA ROMEO TONALE HYBRID ÉLJEN SZÍVVEL!

TARTOZZON KÖZÉNK!

A képen szereplő modell vegyes átlagfogyasztása: 5,2–6,2 l/100 km; a CO₂-kibocsátása pedig: 130–155 g/km. A kép illusztráció. A tájékoztatás nem teljes körű, a részletekről érdeklődjön a www.alfaromeo.hu oldalon vagy a márkakereskedésekben.